

BUNKER onder VUUR

thriller

marino vusselbrant

Wat voorafging

De Verdoots zijn schraapzuchtige en hondsbrutale lieden die een elektronicazaak uitbaten in het centrum van Goorzele. Ze hebben zich tot doel gesteld om in zo kort mogelijke tijd zoveel mogelijk geld en materiële welstand te vergaren. Dat ze daarbij onorthodoxe methodes moeten gebruiken zal hen een zorg wezen.

Vader Verdoot heeft in de loop der jaren een aantal huizen weten te bemachtigen ; huizen, die hij stuk voor stuk heeft laten opknappen, om vervolgens als handelspanden te verhuren. Zijn eigen zaak wordt ontsierd door een oude woning die er tegenaan leunt. Het is een vervallen woonhuis dat hij spijs zijn onverdroten inspanningen nooit heeft weten te bemachtigen. De oude vrouw die er woont – een weduwe - is nooit op zijn smeekbeden tot verkoop willen ingaan. Verdoot heeft zich noodgedwongen bij de situatie moeten neerleggen...

Als er op zekere dag tegen de zijgevel van dit oude huis een groot bord verschijnt, met daarop een reclameboodschap van een concurrent van Verdoot, slaan zijn stoppen door, en beraamt hij, in samenspraak met zijn labiele zoon, een plan om dit pand alsnog te bemachtigen. Hij gaat op zoek naar de enige erfgenaam van de vrouw, een man die Walter Leunis heet. Hij vindt de man tenslotte in de Naamse Condroz, alwaar hij zich verscholen blijkt te hebben voor zijn schuldeisers. Al snel blijkt dat Walter zijn stiefmoeder niet genegen is, tevens dat hij in acute geldnood verkeert, en dat hij, net zomin als Verdoot, veel last blijkt te hebben van zijn geweten. Dit alles komt Verdoot bijzonder goed uit...

Het plan dat vader en zoon Verdoot in samenspraak met deze Walter Leunis vervolgens beramen, getuigt van een ongeziene brutaliteit. Verdoot heeft namelijk bemerkt dat één van zijn werknemers – de jonge Harry Teugels - verslingerd is aan gokspelen. Hij brengt de jongen quasi toevallig in contact met Leunis, en deze spiegelt hem een grote winst voor bij een toekomstige lottotrekking. Leunis weet zijn verhaal zodanig geloofwaardig te maken, dat Harry na enig aarzelen zijn medewerking aan het plan verleent. Er zit echter een addertje onder het gras : om te kunnen deelnemen moet Harry eerst een waarborgsom betalen aan het brein achter de zwendel, zijnde de man die

nauw betrokken is bij de lottotrekking, en die een systeem heeft uitgedokterd om de loop van de balletjes te “manipuleren”. Harry heeft echter geen geld, en op aanraden van Leunis gaat hij het geld lenen in het Antwerpse gok- en drugsmilieu.

Het loopt echter mis bij de trekking. De balletjes rollen niet zoals verwacht, en Harry wint niks. Maar hij zit nu wel opgezadeld met een flinke schuld. De druk en de dreigementen van zijn schuldeisers nemen al snel toe, en ze stellen Harry voor een ultimatum : als hij niet snel op de proppen komt met het verschuldigde (ontleende) bedrag, dreigen ze wraak te nemen op Verdoots dochtertje – op wie Harry al een tijdje stapelverliefd is...

De radeloze Harry ziet geen andere uitweg dan het geld te gaan stelen. Hij weet dat de weduwe in het vervallen woonhuis naast Verdoot, die hij inmiddels heeft leren kennen, op een berg met geld zit. Ze vertrouwt namelijk geen banken, en ze bewaart al haar geld in huis. Dankzij de uitgeslagen Verdoot weet Harry inmiddels ook waar dat geld precies ligt...

De integere Harry wordt voor een hartverscheurende keuze geplaatst: of zijn liefje blootstellen aan de barbaarse mishandelingen van een criminele bende, of een diefstal plegen bij een vrouw die hem vertrouwt, en die hij inmiddels is gaan beschouwen als een goede vriendin. Hij kiest uiteindelijk voor het laatste...

Op de nacht van de inbraak wordt hij vergezeld door Walter, die achteraan de woning de wacht zal houden. Als Harry op de bovenverdieping de slaapkamer van de weduwe betreedt, beseft hij al snel wat er werkelijk aan de hand is : hij is het slachtoffer geworden van een meedogenloze valstrik ; een valstrik, die slechts tot doel heeft hem als zondebok te gebruiken. Hij wordt er namelijk opgewacht door de labiele zoon van Verdoot. Die heeft inmiddels de weduwe, die op haar bed lag te slapen, gewurgd. Hij verplicht Harry om zijn zakken te vullen met het geld dat ze onder haar bed had verstopt, waarna hij zonder verpinken de nek van de jongen breekt, en hem van de trap naar beneden gooit...

De dode Harry heeft nu alle schijn tegen zich, en de moord op de vrouw wordt dan ook meteen in zijn schoenen geschoven. En de Verdoots, die aldoor op deze ontknoping hebben aangestuurd, ontspringen de dans en gaan vrijuit...

Het verhaal eindigt op een koude novemberochtend in een café op de markt van Goorzele, alwaar Verdoot een laatste onderhoud heeft met Walter

Leunis, nadat de verkoopakte van de oude woning bij de notaris werd ondertekend. Verdoot heeft nu het felbegeerde huis in zijn bezit, en kleppert na het nuttigen van zijn consumptie vrolijk heen als een vrij man...

marino vusselbrant ----- Bekkevoort, november 2018

Proloog

De man met het grijzende krulhaar buitelde voor het treinstation van de overvolle lijnbus. Hij werd een tijdlang meegesleurd met de talrijke reizigers die zich naar de ingang van het station spoedden, maar wist zich na enig gewroet met de ellebogen uit de forenzenstroom te bevrijdden. Hij knoopte, toen hij eenmaal aan het gedrang was ontsnapt, zijn ouderwetse vest met blokjespatroon zorgvuldig dicht, stak de rijbaan over en bleef even verderop op een leeg busperron staan. Daar keek hij nog even om naar de voorthollende menigte, en zijn gelaat weerspiegelde een merkwaardige mengeling van afkeer en medelijden. Maar hij leek het wel te begrijpen, dat jachtige gedoe. Het dagelijks brood kwam niet zomaar uit de lucht vallen ; er moest voor geknokt worden, iedere dag opnieuw.

Hij keek nu de andere richting uit, wreef met een hand over zijn raspende stoppelbaard, en leek te twijfelen. Nadat hij een paar keer om zich heen had gekeken, niet goed wetende waarheen hij zijn stappen zou richten, nam hij tenslotte een besluit en zette zich in beweging. Hij stak het stationsplein over en bekeek het straatnaambordje op de voorgevel van een statig handelspand, dat het hoekhuis vormde van de brede winkelstraat die voor hem lag. De inlichting die het bord hem had verschaft leek hem te bevallen, want hij versnelde zijn pas en liep de drukke straat in.

Dat dit een universiteitsstad was werd hem al snel duidelijk. Het eenrichtingsverkeer dat zijn kant opkwam bestond hoofdzakelijk uit stadsbussen en fietsende studenten, en hij had nog nooit in zijn leven zoveel fietsen kriskras door elkaar op de stoep zien staan. Meestal stonden ze voor vale, betonnen gebouwen die meerdere verdiepingen telden. Achter de ramen van sommige huizen hingen affiches die aankondigden dat er nog steeds studentenkamers beschikbaar waren ; vergeelde affiches, die er kennelijk al maanden hingen.

De meeste van de handelszaken die hij voorbijliep waren nog dicht, maar sporadisch ging er hier en daar een rolluik naar omhoog, wat gepaard ging met veel gekletter ; gekletter, dat zich vermengde met het straatrumoer van bellende fietsers, piepende remmen en zwaar ronkende stadsbussen. Een medewerker van een handel in tweedehandsboeken zette, net toen hij voorbij stapte, een rekje met promotieaanbiedingen in zijn inkomhalletje, en begroette hem met een kort knikje. Hij beantwoordde de groet met een al even kort hoofdknikje. Toen werd zijn blik getrokken door de diverse

boekwerken die achter de etalageruit stonden uitgestald, en hij hield even halt. Hij liet zijn blik langzaam over de talrijke covers glijden, maar er was kennelijk niks bij dat zijn interesse kon wekken, en hij stapte, na een korte blik op zijn polsuurwerk alweer verder.

Halverwege de straat hield hij halt voor een smal pand in rode baksteen ; een pand dat drie verdiepingen telde, en dat er tamelijk verwaarloosd uitzag. Hij besteeg de drie trapjes en belandde in een open halletje, alwaar vier totaal verschillende belknoppen met geïmproviseerde naamplaatjes erlangs verwezen naar de inwoners van het pand. Maar het was te donker om de namen te kunnen onderscheiden, en de man tastte in zijn vestzak en haalde zijn bril te voorschijn. Van het belknopje waarop hij tenslotte drukte, waren de letters nog slechts vaag zichtbaar: “Paul Damen – Privé detective” stond er te lezen.

Hij werd binnengelaten door een energiek uitziende man van hooguit vijfenveertig jaar, met een geblokte lichaamsbouw, een middelmatig postuur en zwart krulhaar. De man leidde hem via een bruinhouten trap met uitgesleten treden naar een kleine kantoorruimte op de tweede verdieping, alwaar hem werd verzocht plaats te nemen voor een aftands beukenhouten bureaumeubel. De man zelf nam plaats achter het bureau. Voor hem stond een laptop die hij haastig dichtklapte en opzij schoof, waarna hij enige papieren die kriskras door elkaar lagen op orde schikte.

De werkruimte van de man zag er tamelijk rommelig uit. Achter hem stond een houten rek dat de gehele breedte van het kantoor in beslag nam, en waarvan de planken behoorlijk waren doorgezakt. Op die planken lagen kriskras door mekaar een groot aantal boeken, atlassen, wegenkaarten, alsook mappen en losse papieren. In een hoek, op een wankel tafeltje, stond een nieuwerwets koffieapparaat, met alle attributen die erbij hoorden, alsook een serveerblad met daarop een paar vuile tassen.

De man zelf was sober maar netjes gekleed. De blauwe, strak zittende jeansbroek die hij droeg accentueerde zijn energieke uiterlijk in ruime mate. Hij had de mouwen van zijn hemd omgeslagen tot net onder de ellebogen en hij transpireerde, wat niet verwonderlijk was, want de kleine kantoorruimte werd verwarmd door een joekel van een gietijzeren radiator ; een radiator, die duidelijk overuren aan 't presteren was. Zijn bezoeker, die de hitte als een loden deken op zich voelde vallen, knoopte zijn vest los, en wierp tersluiks een blik op het bedompte vensterglas.

‘Mijn excuses voor de hoge temperatuur hierbinnen.’ verontschuldigde zich de man, toen hij klaar was met het ordenen van zijn paperassen. ‘Maar de thermostaat is kapot, en de kraan van de radiator zit muurvast... De installateur kan pas volgende week komen...’

Hij zei er wijselijk niet bij dat hij deze woorden de voorbije maanden tegen zowat iedereen had gezegd die hij over de vloer had gekregen. Hij leunde achterover in zijn stoel en nam een luisterende houding aan.

‘Vertel het eens.’ zei hij. ‘Wat kan ik voor je betekenen?... Je deed nogal geheimzinnig aan de telefoon...’

‘Ik had graag vooraf iets willen weten.’ zo begon zijn bezoeker, die duidelijke tekenen van nervositeit vertoonde. ‘Nog voor we over de eigenlijke zaak beginnen te praten, bedoel ik.’

‘En dat is?...’

‘Als ik je inhuur voor een opdracht, is het dan nodig dat je mijn identiteit kent?’

De heer Damen trok een bedenkelijk gezicht en scheen hier even over na te denken. De man aan de overzijde van de schrijftafel keek hem verwachtingsvol aan.

‘Dat lijkt me niet echt een probleem.’ zo sprak Damen tenslotte. ‘Op voorwaarde natuurlijk dat we geen van beiden dingen doen die onwettig zijn... en dat je mijn honorarium, of althans een groot deel ervan, vooraf betaalt... Wat je vraagt is wel ongebruikelijk moet ik zeggen. Heb je daar een gegronde reden voor?’

‘Die heb ik inderdaad... en die zal je duidelijk worden als we over de eigenlijke zaak praten.’ sprak zijn bezoeker. ‘Wat je honorarium betreft hoeft je je geen zorgen te maken. Als je de zaak aanneemt zal ik je een royaal voorschot geven, en als je meer nodig hebt in de loop van je onderzoek, laat het dan weten, en dan zorg ik dat de betaling meteen in orde komt...’

‘Nu goed, laat maar eens horen waarover het gaat.’

De bezoeker haalde uit de binnenzak van zijn vest een grote, bruine envelop te voorschijn. In de envelop bleken een aantal krantenknipsels te zitten ; krantenknipsels, die hij één na één ontvouwde en op tafel uitspreidde.

‘Voor we verder praten,’ zei hij, ‘had ik graag gehad dat je deze artikels even doorlas... Het zal ons gesprek nadien aanzienlijk vergemakkelijken.’

Damen fronste de wenkbrauwen en keek zijn bezoeker verwonderd aan. Dan zette hij zijn leesbril op en begon te lezen. Hij las een drietal minuten, en legde toen de krantenknipsels weer voor zich neer.

‘Nu ja,’ begon hij, achteroverleunend, en een vaag gebaar naar de knipsels makend, ‘dit handelt over dramatische gebeurtenissen die zich een jaar geleden hebben afgespeeld. Gokkers met schulden doen soms de raarste dingen om aan geld te geraken... Wat kan ik er meer over zeggen?...’

Zijn bezoeker schudde langzaam doch nadrukkelijk het hoofd. Zijn gelaat weerspiegelde een grote dosis ongeloof.

‘Het klopt niet,’ zei hij. ‘Er klopt geen woord van wat daar gedrukt staat. Ik weet alleen niet hoe ze het hebben klaargespeeld. .. Hoe ze hem zover hebben gekregen...’

‘Nu ja,’ zei Damen, schouderophalend, ‘het staat je vrij al dan niet te geloven wat er gebeurd is. Maar ik veronderstel dat het parket de zaak onderzocht heeft, en dat het onderzoek op een correcte manier is verlopen... Wat bedoel je trouwens met “ik begrijp niet hoe ze hém zover hebben gekregen”?... Wie is hém?...’

Toen hij antwoordde had de ongelovige houding van de man plaats geruimd voor verontwaardiging en ergernis. Zijn ogen schoten vuur, en de woorden die aan zijn lippen ontschoten volgden elkaar op in een snel tempo.

‘Ik bedoel daarmee de jongen die zagezegd zijn nek heeft gebroken door van de trap te vallen. De jongen die aanzien wordt als de moordenaar. Hij is niet van de trap gevallen. Hij is er vanaf geduwd. En hij heeft dat geld niet in zijn zakken gestoken. Dat hebben ze nadien zelf gedaan. Hij is daar moedwillig naartoe gelokt. Hij is niet de echte moordenaar. De echte moordenaars zijn de Verdoots. Zij hebben de jongen misbruikt. Ze hebben hem als zondebok gebruikt om hun plannen met dat oude huis te kunnen doordrukken...’

‘Het huis waarin die vrouw werd gewurgd?’

‘Juist, dat huis ; het huis dat tegen Verdoots winkel aanleunt. De oude Verdoot had zijn zinnen al langer op dat huis gezet. Hij wilde zijn winkel uitbreiden. Maar hij kon het niet krijgen, dat huis. Ze wilde er niet weg, die vrouw... Wel, nu hébben ze ’t huis. Nu kunnen ze ’t afbreken en hun plannen doorvoeren. En dit alles ten koste van een simpele jongen, een naïeveling eigenlijk, die op een uithoek van het kerkhof van Nevelkerke begraven ligt onder een miserabel hoopje aarde. Naar het schijnt heeft de

gemeente de begrafenis bekostigd. Hij heeft niet eens een fatsoenlijk graf met een grafsteen gekregen ; er staat enkel een scheefgezakt houten kruis met zijn naam op dat graf... En er stak helemaal niks kwaads in die jongen ; het was een rechtschapen kerel, waar we met z'n allen een voorbeeld konden aan nemen... Ronduit schandalig, zoals zijn nagedachtenis thans wordt besmeurd! En dat allemaal omdat een schraapzuchtige bende – een bende die nooit genoeg kan krijgen! - van zijn naïviteit misbruik heeft gemaakt, en hem in de val heeft gelokt.'

Damen had aandachtig geluisterd, en zijn gelaat had gaandeweg een zorgelijke uitdrukking aangenomen. De man die voor hem zat - en die thans met een zakdoek over zijn verhitte voorhoofd wreef - had zich behoorlijk opgewonden. Hij bleef zijn gast enige seconden nauwlettend observeren en vroeg tenslotte:

‘Wat wil je eigenlijk van mij?’

‘Ik zou willen dat zijn naam van alle blaam gezuiverd wordt.’ hernam zijn gast, terwijl deze zijn zakdoek weer wegstopte, en nu heel wat kalmer praatte. ‘Ik zou willen dat de jongen postuum in ere wordt hersteld. Het is helemaal geen moordenaar. Integendeel. Ik zou willen dat de zaken worden rechtgezet, in plaats dat ze in de doofpot blijven zitten. Ik zou willen dat de ware schuldigen gestraft worden...

Maar ik begrijp,’ zo vervolgde hij, na een korte pauze, en met een zekere berusting, ‘ik begrijp dat het praktisch niet mogelijk zal zijn om de waarheid aan het licht te brengen. Ik ben een realist. Ik kan in mijn eentje niet opboksen tegen een bende gangsters, die God noch gebod kennen, die alleen maar belang hechten aan geld, en die geen geweld schuwen om hun doel te bereiken. En al zeker niet als ze politie en gerecht op hun hand hebben. Het enige wat jij voor mij kan doen – als je dat tenminste wilt doen - is uitzoeken of het werkelijk is gegaan zoals ik het hier heb beschreven. Ik moet het zeker weten. Ik weet voor mezelf dat het zo is gegaan, maar ik wil dat jij dat bevestigt... Ik begrijp dat het niet gemakkelijk zal zijn. Misschien lukt het je niet. Toch zou ik graag hebben dat je het probeert, wat het me ook mag kosten...’

De man zweeg, en een tijdlang was er in het kantoortje niks anders hoorbaar dan het getik van de radiator, alsook de gedempte geluiden van het verkeer, beneden in de winkelstraat.

‘Als ik het goed begrijp,’ sprak Damen tenslotte, ‘is het niet je bedoeling om die mensen achter de tralies te krijgen – gesteld dat ze inderdaad schuldig zijn, zoals jij gelooft?’

‘Nee, dat zal me nooit lukken... Ik ken ze door en door. Het zijn hondsbrutale smeerlappen, die zich overal weten uit te praten... Maar als jij mij kan verzekeren dat ze zelf die vrouw en die arme jongen hebben vermoord, dan zullen ze de dans niet ontspringen. Dan krijgen ze met mij te maken. Dan zal ik hen het vuur aan de schenen leggen. Dan zal ik hen net zolang opjagen, de smeerlappen, tot ze als uitgeputte honden ter aarde neerstorten en zich gewonnen geven... Vandaar dat ik kost wat kost anoniem wil blijven. Om mezelf in te dekken en te beschermen, snap je?... Nu, wat denk je? Denk je dat het mogelijk is om de inlichtingen die ik nodig heb te verwerven?..’

De man, die andermaal vol vuur had zitten praten, haalde thans alweer een envelop uit zijn vestzak en wierp deze achteloos op tafel neer, vlak voor Damens neus.

‘Ziehier een eerste aanbetsing.’ zei hij. ‘Kijk maar of het voldoende is – voor zo’n belangrijke zaak kijk ik niet op een paar centen...’

Damen scheen te aarzelen. Diep in zijn binnenste wist hij dat hij de man moest teleurstellen. Hij kon deze opdracht niet aanvaarden. Dit was geheel iets anders dan personen opsporen die op de vlucht waren voor hun schuldeisers, of het doen en laten observeren van ontrouwe huwelijkspartners. Dit kon wel eens gevaarlijk worden. Nee, hij moest nu snel de knoop doorhakken en de man afschepen. Maar wat zou hij hem vertellen? Nu ja, dat deed er niet toe. Dat de opdracht niet te rijmen viel met de beroepsethiek bijvoorbeeld. Of dat hij het momenteel te druk had voor een bijkomende opdracht. Niks was minder waar, want in feite zat hij een beetje krap bij kas. Maar dat kon die oude getraumatiseerde gek die voor hem zat onmogelijk weten. Hij kon hem natuurlijk ook doorverwijzen naar een paar collega’s die het niet zo nauw namen met de beroepsethiek. Hij kende er zo wel een paar.

Hij had, terwijl hij dit alles overdacht en naar de juiste formulering zocht, werktuiglijk de envelop in zijn handen genomen ; ze was niet dichtgeplakt. Hij plooide de achterflap opzij en wurmde met zijn vingers de voor- en achterzijde een klein beetje uit elkaar, zodat hij de inhoud kon

aanschouwen. En hij moest al zijn zelfbeheersing aanwenden om niet zachtjes te gaan fluiten... Er zat een hoop geld in die envelop...

‘Meneer,’ sprak hij, terwijl het de envelop weer voor zich neerlegde, ‘ik zal alles in het werk stellen om je genoegdoening te verschaffen. Ik kan je de uitslag van mijn onderzoek natuurlijk niet voorspellen, maar wees ervan overtuigd dat ik de waarheid aan het licht zal brengen... En in alle bescheidenheid mag ik toch wel zeggen : je had geen geschiktere onderzoeker voor dit karwei kunnen uitkiezen ...’

1

Wie omstreeks de tijd dat dit verhaal begon het stadje Goorzele naderde vanuit de westelijke richting, kon boven de daken al van kilometers ver de bovenbouw van een reusachtige torenkraan waarnemen. Wie vervolgens het stadje inreed langs de zuidzijde, en alzo doorheen de Hoogstraat reed, kon dan tevens bemerken dat de kraan op het pleintje voor het leegstaande gebouw van het belastingkantoor stond opgesteld, schuin tegenover de uitgebreide elektrozaak van de familie Verdoot, en recht tegenover een smal, oud huis, dat tegen de bunker – want zo werd Verdoots uitgestrekte blokkendoos in Goorzele algemeen genoemd – stond aangeleund.

De kraan, die daar nog maar pas was verschenen, werd omheind door ijzeren rasters ; rasters, waarvan de voetstukken in zware betonblokken rustten, zodat nieuwsgierigen (of waaghalzen) het torenhoge gevaarte alleen maar konden aanschouwen, en niet beklimmen. Omdat de constructie een gedeelte van het voetpad overlapte, had de aannemer een smalle strook van de rijbaan in beslag genomen, teneinde een veilige doorgang te creëren voor de talrijke voetgangers die het stadje bezochten. Deze werden via een houten hekwerk afgeschermd van het gemotoriseerd verkeer, dat hen weliswaar rakelings passeerde.

Omdat de kraan er nog maar pas stond, gebeurde het herhaaldelijk dat passerende voetgangers verwonderd bleven staan om even vol ontzag naar omhoog te kijken. Verdoot, die vaak achter zijn etalage op de uitkijk stond, merkte deze verwonderde blikken dan op, en ze verschaften hem enorm veel voldoening, zodanig veel zelfs, dat hij dan soms een monkelend glimlachje niet kon onderdrukken. Want wie slim was en even nadacht – en dat mocht je van het merendeel van die mensen toch wel veronderstellen – kon niet anders dan concluderen dat de kraan daar alleen maar kon staan ten behoeve van hem, de grote meneer Verdoot, en dat diezelfde kraan op het punt stond om de reusachtige doorn in zijn oog – met name het oude huis aan de overzijde der straat – tot de laatste steen af te breken, ja, om dat verschrikkelijke onding, dat aartslelijke gedrocht, waaraan hij zich nu al jaren ergerde, met de grond gelijk te maken.

Nog slechts enkele dagen, en de firma Zeedijk – een grote bouwfirm, gespecialiseerd in het optrekken van hoogbouwappartementen – zou een aanvang nemen met de werken. Niets, zo bedacht Verdoot dan dikwijls als hij achter zijn etalage op de uitkijk stond, niets zou dan nog herinneren aan

die ellendige periode ; die periode, dat hij koortsachtig op zoek was naar een uitweg om in het bezit te komen van dat vervloekte pand. Want als het was afgebroken, kon hij zich er ook niet meer aan ergeren, en dan zou hij ook niet meer herinnerd worden aan de oude bewoonster die er ooit had gewoond, en die hem jaren aan een stuk stokken in de wielen had gestoken.

En wat meneer Verdoot nog meer voldoening verschaften dan de nakende afbraak : er zou op dezelfde plaats weldra een splinternieuw gebouw ten hemel rijzen. Er zou een gebouw verschijnen, dat qua kleur en vormgeving geheel in overeenstemming zou zijn met zijn eigen winkel. En de mensen die er langs liepen zouden meteen in de gaten hebben dat hij, de machtige Verdoot, dat gebouw had laten ontwerpen, en dat het bijgevolg niet anders kon of hij moest de rechtmatige eigenaar ervan zijn. En ook bij de heropbouw van dat nieuwe pand zou die machtige torenkraan een cruciale rol gaan spelen. Hij zou ervoor gaan zorgen dat ettelijke tonnen staal, steen en cement op het juiste moment op de juiste plaats terecht kwamen.

Was meneer Verdoot dus volledig doordrongen van het nut van dit machtige werktuig, bij mevrouw Verdoot lagen de zaken enigszins anders. Deze lieflijke dame, klein van gestalte, maar des te gewichtiger in omvang, vond het eigenlijk maar niks, zo'n ijzeren toren, vlak voor haar deur. De kraan was nog maar pas geïnstalleerd, of ze begon aan Verdoots hoofd te zeuren. Dat de kraan scheef stond. Dat hij wiebelde. Dat hij op een dag zou omvallen. Dat ze een goed oog voor zo'n zaken had, en dat ze door ervaring wijzer was geworden. Want dat ze ooit eens op een kermis met haar schiettent op een flauwe helling was gaan staan omdat er nergens anders plaats was, en dat heel de santenboetiek, nog voor de kermis goed en wel van start was gegaan, tijdens een hevige windvlaag was omgekieperd.

Haar pogingen om de kraan te laten verplaatsen naar het smalle steegje achteraan de winkel, zodat het tuig uit haar gezichtsveld zou verdwijnen, draaiden echter steevast op niets uit. Als ze hierover begon, klepperde meneer Verdoot meestal driftig (en al hoofdschuddend) weg, al mompelend "Ach menske toch..." En bij haar zoon kon ze ook al geen gehoor vinden. Deze zat meestal achter zijn schrijftafel met een nijdig gezicht de reclamefolders van zijn concurrenten te bestuderen, en de verbale interrupties van zijn moeder werden met een al even nijdige blik afgestraft, zonder dat er ook maar een half woord aan zijn kleurloze lippen ontsnapte...

Want inderdaad, Henri Verdoot (Hein Beton voor het personeel) was zo mogelijk nog nukkiger en onhandelbaarder geworden dan vroeger.

Toch kon voor dit gedrag geen plausibele verklaring worden gegeven. Immers, Heintje 's huwelijk was spaak gelopen, zijn vrouw had hem verlaten, en bijgevolg hoefde hij zich geen zorgen meer te maken dat ze hem in een onbewaakt ogenblik de keel zou afsnijden, en er met zijn geld vandoor zou gaan. En de grote droom van de Verdoots (of liever : de grote droom van hem en zijn vader) om de zaak uit te breiden met een multimedia afdeling, die droom kon nu eindelijk in vervulling gaan. Alle obstakels waren door hem letterlijk eigenhandig “opgeruimd”.

Het gerechtelijk onderzoek dat na “zijn ingrijpen” had plaatsgevonden was een lachertje geweest. Ze waren er allen zonder uitzondering ingetuind, die schrandere jongens van het parket. Zijn grote vrees was heel even geweest dat ze zijn moeder en zijn zuster (die mentaal minder sterk waren dan hij en zijn vader) lastige vragen zouden stellen, maar die onnozele speurders hadden hen nauwelijks een blik waardig gegund, en het onderzoek was in een mum van tijd afgerond geweest.

Het architectenbureau van Jacobs (en zoon) was in een recordtijd klaar geweest met de plannen van de nieuwbouw, de nodige afbraak- en bouwvergunningen waren in een mum van tijd afgeleverd geworden, en de bouwondernemer, die wat achterstand had opgelopen, zou wellicht binnen enkele dagen een aanvang nemen met de afbraakwerken.

Neen, Heintje Verdoot had bijgevolg geen enkele reden om nukkig te zijn. Het zat gewoon in zijn aard ; hij kon niet anders. En die aangeboren nukkigheid werd misschien nog in de hand gewerkt doordat hij zich thans een beetje schuldig voelde ; schuldig, omdat hij al niet veel eerder had gedaan wat zijn vader hem een jaar geleden langzamerhand aan het verstand had gebracht : komaf maken met dat oude wijf, zodat hun uitbreidingsplannen nu eindelijk van start konden gaan. Oude wijven van kant maken, zo bedacht hij soms grimmig, leek wel één van zijn specialiteiten te zijn geworden. Hij had er eentje verzopen in haar eigen waterput, en een tweede had hij net lang genoeg de keel dichtgeknepen om haar voor altijd het zwijgen op te leggen...

Waren er nog in de buurt die voor zo'n behandeling in aanmerking kwamen? Zijn eigen moeder misschien? Ook hier dacht hij wel eens over na. Ze kon hem behoorlijk op de zenuwen werken. Bovendien kraamde ze

in haar eigenste brabbeltaaltje de godganse dag allerhande onzin uit, en op een dag zou ze teveel kunnen zeggen, en hem en zijn vader aan de galg kunnen praten. Misschien kwam er nog wel een dag dat hij ook haar definitief het zwijgen moest opleggen. Het was een slecht idee geweest om haar bij hun plannen te betrekken ; dat had hij altijd al geweten. Maar het had gewoon niet anders gekund. Toen die plannen al ver gevorderd waren, hadden ze jammer genoeg geen keuze meer gehad. En de reden hiervoor was dan weer die warmbloedige zuster van hem, die het nodig had gevonden om aan te pappen met de enigste persoon die daarvoor niet geschikt was, met name die naïeve hals van een hersteller, die ze zelf zo broodnodig hadden voor hun plannen...

Ja, die zuster van hem, ook zij kon een probleem vormen op termijn. Maar in tegenstelling tot zijn moeder, die een gevaarlijke flapuit dreigde te worden – iets wat nauwlettend in de gaten moest worden gehouden - in tegenstelling tot haar dus, was de vrees dat zijn zuster de boel zou verlinken heel wat kleiner. Zij zat immers mee in het complot. Ze hadden haar destijds kunnen overhalen om afstand te nemen van die onnozele hals van een hersteller, en in ruil daarvoor had haar vader haar medeaandeelhouder in zijn zaak gemaakt. Ze was dus medeschuldig, en ze had er alle belang bij om haar mond te houden, zodat ze zichzelf niet in de problemen zou werken.

Hij mijmerde wel eens over zijn zuster. En hij moest dan voor zichzelf met enige tegenzin toegeven dat dit alsmaar vaker gebeurde, sinds zijn vrouw hem had verlaten.

Hij dacht dan na over hoe het zou zijn, en wat het had kunnen worden, als ze zijn zuster niet zou zijn... En als hij haar bezig zag in de winkel, flirtend met alles wat een broek of een vest droeg, dan werd hij overmeesterd door een vlaag van afkeer en jaloersheid, en dan schoof hij de schuifdeur die op de winkelruimte uitgaf meestal woedend dicht. Ze moesten eens weten, die kerels, tot wat hij in staat was, ze zouden zijn zuster niet zitten opvrijen, en al zeker niet terwijl hij erop kon toekijken...

Zijn zuster, ja, ook die moest in de gaten gehouden worden. Zeer zeker. Maar om nog een geheel andere reden dan de bovenvermelde. Hij zou er moeten op toekijken dat de partij die ze uiteindelijk aan de haak sloeg welstellend genoeg was. Dat die partij het niet gemunt had op het familiekapitaal van de Verdoots. Het zou een ramp zijn als de relatie maar

net zolang stand hield tot ze zich haar aandelen in de zaak had laten ontfutselen. En vreemde inmenging in het Verdoot imperium zouden hij, noch zijn vader, ooit dulden ; daarvoor hadden ze te hard gewerkt, en daarvoor hadden ze zich teveel “offers” getroost...

Voorlopig vormde dat nog geen probleem. Zijn zuster, aan wie één van de vier appartementen boven de nieuwe media-afdeling was toegezegd, woonde voorlopig op een appartement in het centrum van de stad, vlakbij het marktplein. De felle woordenwisselingen die haar vader en moeder vaak voerden waren haar al snel teveel geworden, en ze had haar boeltje bij elkaar gepakt en was alleen gaan wonen. Voor zover hij wist waren er geen mannen die haar op regelmatige basis bezochten. En dat wist hij vrij zeker. Want omdat hij toch nauwelijks kon slapen ‘s nachts, hield hij stiekem een oogje in het zeil. En op haar appartement.

De relatie die ze aanvankelijk had gehad met de zoon van architectenbureau Jacobs – die houten Klaas, aan wie haar vader haar graag had gekoppeld – was al snel afgesprongen. Hij was een paar keer uit geweest met haar, op restaurantbezoek en naar de bioscoop, maar de man scheen het een probleem te vinden dat ze zich ook interesseerde voor andere mannen, en dat hij haar soms in de stad met andere mannen zag optrekken...

Dat was jammer, ontzettend jammer zelfs, want geld hadden die Jacobsen in overvloed. Maar daarom niet getreurd : er zouden ongetwijfeld nog meerdere kandidaten opdoemen die niet van materiële middelen verstoken waren, en die voldoende kneedbaar waren om naar de pijpen van de familie Verdoot te dansen.

Al deze beslommeringen maalden door het hoofd van Heintje Beton, toen op zekere dag de schuifdeur langs de winkelzijde van het bureel een eindje geopend werd, en een jonge verkoper, die nog maar pas in dienst was, zijn hoofd aarzelend naar binnen stak. De jonge Verdoot keek verstoord op.

‘Mijn excuses,’ sprak de jongeman, die zich duidelijk niet op zijn gemak leek te voelen, ‘maar er staat hier iemand die u - of uw vader – dringend wil spreken... zal ik hem binnenlaten?’

Het korte, haast onmerkbaar knikje leek een bevestiging in te houden, en dus werd de deur verder geopend. Een man van omstreeks veertig jaar met een gedrongen postuur betrad het bureel. Hij had een pokdalig gezicht en droeg een blauwe overall. Hij had een hangbuikje en hij maakte geen al te schrandere indruk. Bij wijze van groet stak hij even een wijsvinger in de

hoogte, en nam vervolgens ongevraagd plaats op de stoel die voor de schrijftafel van Heintje stond, alwaar hij even zijwaarts helde en een kort, krachtig scheetje de ruimte inzond.

‘Saevels,’ zei hij, terwijl hij nonchalant de armen voor de borst kruiste. ‘Ik ben Willy Saevels, van bouwonderneming Zeedijk. Mijn baas heeft me hier naartoe gestuurd om de kraan uit te testen. Zoals u wel weet is hij thans operatief... de kraan, bedoel ik. De stroom werd gisteren aangesloten...’ Hij stopte even met praten, keek vluchtig om zich heen en vervolgde : ‘Hebt u ’t hier voor ’t zeggen, of moet ik uw papa hebben?...’

De jonge Verdoot bleef zijn gast minstens tien seconden met ijskoude blik strak aanstaren en zei vervolgens:

‘Wat is het probleem, mijn beste man? Hebt u last van darmstoornissen? Als dat het geval is, kan ik je een goede gastro-enteroloog aanbevelen ; hij woont niet ver hier vandaan...’

Deze aanbeveling bracht de man even in verwarring ; mogelijk begreep hij niet goed wat een gastro-enteroloog met zijn kraan te maken had. Hij duwde al fronsend zijn bril wat hoger op zijn neus.

‘U bent Verdoot?’ informeerde hij nogmaals voor de zekerheid. ‘Of bent u hier in de keet maar een gewone werknemer?’

‘Neem maar gerust van me aan dat ik het hier voor het zeggen heb.’ sprak de jonge Verdoot met kille stem. ‘Wat is het probleem?’

‘O, mooi zo.’ vervolgde de man, duidelijk opgelucht, en hij begon te praten. In weerwil van de sullige indruk die hij naliet, slaagde hij er moeiteloos in om zich klaar en duidelijk uit te drukken. ‘Er is niet echt een probleem.’ zei hij. ‘Ik wil u alleen maar even op de hoogte brengen van het feit dat ik de afstandsbediening van de kraan ga uittesten. U weet dat deze kraan – een spiksplinternieuw model – een dubbele besturing heeft. Enerzijds kan hij door een machinist bediend worden die in de cabine bovenaan zit, maar hij kan evengoed van op de grond bediend worden door middel van een draadloze afstandsbediening. Nu, het laatste is vooral van belang als we binnenkort aan het gebouw achteraan werken. De achterbouw van dat oude huis moet eerst verwijderd worden, om ruimte te creëren voor onze materialen. Aldaar kunnen we de kraan enkel gebruiken met de afstandsbediening, omdat de locatie niet te zien is vanuit de cabine. Daarom ga ik zo dadelijk hier achteraan in het steegje kijken of de kraan de commando’s die ik geef nauwgezet opvolgt. Want tussen de ontvanger, die

zich in de cabine bevindt, en de zender - die ik zal hanteren - staat een hoog gebouw, met name de winkel hier, en de appartementen erboven. Hoge gebouwen durven nogal eens voor problemen zorgen met de transmissie van de signalen. We willen zeker zijn dat alles normaal functioneert. Ik ga dus met een gewicht aan de lijn de test doen. Concreet betekent dit dat ik een pallet met daarop een aantal zakken zand zal opliften en vervolgens neerlaten op het binnenpleintje van de afbraakwoning.'

'En wat heb ik daar mee te maken?' vroeg de jonge Verdoot op ijzige toon. 'Ik veronderstel dat je weet wat je te doen staat... En ik ben ervan overtuigd : als je net zo goed kan navigeren met je kraan als winden laten, dan zal die test wel lukken... Of moet ik je soms met iets helpen?'

De heer Saevels leek enigszins van streek gebracht door deze hatelijke opmerking, maar wist zich al snel te herpakken.

'O nee,' weersprak hij, 'ik kan het helemaal alleen af. Ik heb trouwens liever dat mensen die geen verstand van zo'n zaken hebben ver uit mijn buurt blijven. Lang zal het trouwens niet duren. Maar ik moet wel op die binnenkoer geraken. Ik heb gemerkt dat er een metalen hek met een stevig hangslot voor de ingang werd geplaatst. Kan je mij de sleutel van dat slot geven, of moet ik de sleutel aan je pa vragen?'

Heintje's neusvleugels trilden. Hij trok een la open en gooide een gelabelde sleutel voor zich op de schrijftafel neer. De man kwam overeind, griste de sleutel op, en schreed zonder verdere commentaar naar de deur.

'Wacht eens even.' weerhield de jonge Verdoot hem. 'Je gaat in dat oude huis toch niet liggen rondsnuffelen, wel?'

'En waarom zou ik?' sprak de man verontwaardigd.

'Omdat ik jullie soort ken.' sprak Heintje. 'Er staan daar nog spullen die we nodig hebben, en ik reken erop dat je niks meeneemt... of kapot maakt...'

De heer Saevels snoof schamper en trok de schuifdeur open.

'En ik reken erop,' sprak hij, zich weer omkerend, 'dat jij mijn kraan met rust laat. Als je graag met kranen speelt, breng ik je één van de volgende dagen wel een bouwdoos mee.'

Hij wachtte op geen wederwoord en verdween.

De jonge Verdoot was nog aan 't bekomen van deze ongehoorde brutaliteit toen de jonge verkoper die Saevels had binnengelaten weer verscheen. De jongen verdween langs de tweede schuifdeur naar het achtergelegen

magazijn, maar toen hij even later weer verscheen met een doos in zijn handen, werd hij door zijn nukkige baas staande gehouden.

‘Die kerel die je net hebt binnengelaten,’ sprak Heintje op hatelijke toon, ‘waar heb je die ergens gevonden? Lag die soms buiten in de goot te stinken?... Kijk in ’t vervolg beter uit, en laat zo’n onbeschofteriken hier voortaan niet meer binnen...’

2

Paul Damen vloekte.

Hij reed nu al voor de derde keer door die ellendige Hoogstraat in Goorzele, en voor de derde keer werd hij gedwongen om een aantal straten om te rijden, omdat ook nu alle parkeerplaatsen voor Verdoots winkel volzet waren. Toen hij in zijn spiegeltje keek en achter zich een wagen langs het trottoir zag vertrekken vloekte hij nogmaals, dit keer iets hartgrondiger. Omkeren in de straat mocht niet, en een eindje achteruit rijden bleek omwille van het achteropkomende verkeer vrijwel onmogelijk.

De vierde keer bleek de goede keer te zijn : net voor de toegangsdeur vertrokken gelijktijdig twee wagens, en hij manoeuvreerde zijn zilverkleurige Ford Mondeo keurig tussen de witte lijntjes. Nadat hij even aan 't rommelen was geweest in het dashboardkastje, nam hij aan de parkeerautomaat, die vlak in de buurt stond, een ticket voor twee uur - hij oordeelde dat dit ruimschoots voldoende zou zijn. Hij sloot zijn wagen af, stapte het trottoir op en ging Verdoots winkel binnen.

In een hoek van de winkel, pal achter de etalage, zag hij een corpulente vrouw staan, die kennelijk doorheen de ruit het wolkendek aan 't bestuderen was. Ze was volledig in het zwart gekleed, en ze hield haar armen gekruist onder haar afhangende borsten. Haar lange, onverzorgde haren hingen in slierten langs haar hoofd, en op haar neus prijkte een hoornen bril met een paar glazen van reuzenformaat. Ze had in verhouding tot haar zware lichaam opmerkelijk dunne benen – benen die over hun ganse lengte ver uit elkaar stonden, als schuwden ze elkanders aanwezigheid omwille van hun kromheid – en haar kousloze voeten staken in een paar afgedragen pantoffels.

Hij negeerde de vrouw – die hem al evenmin een blik waardig schonk - en stapte rustig verder de winkel in. Hij zag een verkoper staan in gezelschap van een man en een vrouw. Het was blijkbaar een koppeltje dat hun zinnen had gezet op een nieuwe tv. Achter de toonbank, even verderop, stond een tweede verkoper, die merkelijk jonger was dan zijn collega. Hij was aan 't telefoneren. De winkelruimte was zo uitgestrekt dat Damen niet kon zien of er nog andere klanten (of verkopers) aanwezig waren.

Hij bleef rustig voor de toonbank staan wachten tot de verkoper zijn telefoongesprek had beëindigd, en zei toen dat hij de zaakvoerder wilde spreken. De jonge verkoper leek geschrokken. Hij klopte een paar keer

voorzichtig op een schuifdeur achter zich, en toen er geen reactie kwam schoof hij de deur een eindje open. Damen kon niet horen wat er vervolgens gezegd werd, maar na enige seconden keerde de jonge verkoper zich om en zei, met een erg ongelukkig gezicht :

‘Als u vertegenwoordiger bent, vrees ik dat u eerst een afspraak zal moeten maken. De heren Verdoot hebben momenteel geen tijd om u te ontvangen.’

‘Ze zullen toch even tijd moeten maken.’ zei Damen. ‘Wat ik hen te vertellen heb is nogal belangrijk. En niet alleen belangrijk, ook erg dringend.’ Hij begaf zich achter de toonbank, negeerde de jonge verkoper, die hem met smekende blik aankeek, en schoof de deur over de ganse breedte open.

De verbazing die zowel de jonge Verdoot als Verdoot senior, beiden achter hun respectievelijke schrijftafels gezeten, tentoon spreidden bij het zien van hun ongenode gast, valt nauwelijks te beschrijven. Het was eigenlijk meer verbijstering dan verbazing. Als er iemand het bureel had betreden om te zeggen dat gans de winkel was leeggeroofd, hun verbijstering had nauwelijks groter kunnen zijn. En de jonge verkoper, die achter de rug van Damen via allerhande gebaren zijn bazen trachtte duidelijk te maken dat hij hier niks kon aan doen, barstte bijna in tranen uit.

‘Mijn excuses om zomaar binnen te vallen.’ sprak Damen, de twee perplexe mannen om beurten aankijkend. ‘Maar als u ook maar twee minuten naar mij wilt luisteren, dan zult u merken dat ik voor dit optreden een gegronde reden heb.’

De oude Verdoot leek als eerste weer in staat om wat te zeggen. Hij rukte de leesbril van zijn hoofd, smakte deze op tafel neer, en zei:

‘Wat kan er nu in godsnaam belangrijk genoeg zijn om ons zo te overvallen!? Waar ben jij eigenlijk opgevoed, man!? De firma’s waarmee wij handel drijven weten deksels goed genoeg dat hun vertegenwoordigers zich hier niet zomaar te pas en te onpas mogen aanbieden, op ieder willekeurig uur ; daar zijn in dit huis strikte regels voor!... Je bent dus kennelijk geen vertegenwoordiger... Maar wat – of wie - ben je dan wel!?’

‘Als u mij toestaat om even plaats te nemen,’ sprak Damen rustig, ‘dan zal ik het u uitleggen.’

‘En als we dat nu eens niet toestaan?’ sprak de jonge Verdoot, op hatelijke toon.

‘Dan zult u van mij niet vernemen wat ik te vertellen heb, en dan zijn de gevolgen voor uw rekening.’

Het was alweer de jonge Verdoot die het woord nam:

‘Is dat een bedreiging?’

‘Ik weet niet of het een bedreiging inhoudt, werkelijk niet. Maar als ik u was, zou ik toch maar even luisteren naar wat ik te vertellen heb.’

‘Gaat het over zakelijke belangen?’ wilde Verdoot senior weten. Hij sabbelde bedachtzaam op een verguld been van zijn leesbril, die hij weer had opgepakt. Onderwijl nam hij zijn gast taxerend op: ‘Heeft het te maken met dat proces dat we tegen Importelektro gaan aanspannen?’ vervolgde hij. ‘Ben je gestuurd om een minnelijke schikking te treffen? Als dat het geval is, kom je voor niks vrees ik : we gaan dat proces namelijk winnen...’

‘De zaak waarvoor ik hier ben heeft niks met uw professionele bezigheden te maken.’ sprak Damen. Hij stond nog steeds met zijn rug naar de schuifdeur gekeerd en hij trok deze, met de hand die hij achter zijn rug hield, langzaam weer dicht.

De mond van Verdoot senior klapte in stomme verbazing wijd open. Zijn zoon verbleekte.

Als de schuifdeuren van het bureel bij Verdoot werden dicht geschoven, betekende dit immers dat er belangrijke dingen besproken gingen worden ; dingen die het daglicht schuwden, en dingen waaraan zo weinig mogelijk ruchtbaarheid mocht worden gegeven. Dat een buitenstaander nu net hetzelfde deed, en dus kennelijk niet wilde dat andere oren dan die van de Verdoots zouden horen wat hij te zeggen had, sloeg hen niet alleen met verstomming, maar verontrustte hen beiden in niet geringe mate.

‘Wat ik te zeggen heb komt hierop neer:’ sprak Damen, op samenzweerderachtige toon. Hij had zijn stemvolume merkelijk laten dalen, en hij had, zonder op toestemming te wachten, plaatsgenomen op het stoeltje voor Verdoot seniors bureau, dat het dichtst in zijn buurt stond.

‘Ik ben privé detective.’ zei hij. ‘Ik ben gespecialiseerd in het opzoeken van verdwenen personen. Meestal zijn ze op de vlucht voor hun schuldeisers. Maar een paar dagen geleden werd ik opgezocht door een man die ik niet ken, en die zich ook niet kenbaar wilde maken. Hij vertelde me een heel eigenaardig verhaal. In de woning hierlangs heeft zich verleden jaar een drama afgespeeld. Een jonge werknemer van u is daarbij om het leven

gekomen, net als de vrouw die hij heeft bestolen, en die hij heeft gewurgd. De man die me opzocht liet me een aantal krantenknipsels lezen.'

Damen neeg nu nog verder over het bureau en liet zijn stemvolume dalen tot op fluisterniveau.

'Maar die man beweert dat hij over bewijzen beschikt dat jullie die vrouw zelf hebben omgebracht...'

De gebalde vuist van de jonge Verdoot kwam met een harde klap op zijn bureau tot stilstand.

'Vriend,' siste hij, terwijl hij zijn bezoeker met een vernietigende blik aankeek, 'als je bent gekomen om wat onzin uit te kramen, of om ons op te lichten, dan ben je hier duidelijk aan het verkeerde adres. Als je niks anders te vertellen hebt, maak dan dat je wegkomt. Die onzin interesseert ons niet.'

'Stil maar Henri,' suste Verdoot senior, een kalmerend gebaar naar zijn zoon makend, 'laat de man rustig vertellen wat hij te vertellen heeft. Natuurlijk is het onzin, dat weten we allebei.'

Hij wendde zich tot zijn gast en zei:

'Als het je bedoeling is om geld van ons af te troggelen, dan verbras je inderdaad je tijd, beste man. Er zijn er wel meer die dat ooit geprobeerd hebben, maar ze zijn allemaal van een kale kermis thuisgekomen. Maar als dat niet in je bedoeling ligt, maak je verhaal dan af, en vertrek weer zo snel mogelijk. We hebben wel wat anders te doen dan naar je wilde fantasieën te luisteren.'

Damen leunde achterover in zijn stoel en stak zijn beide handen in de lucht.

'Schiet niet op de boodschapper,' zei hij. 'Ik vertel alleen maar wat die man tegen mij zei. Hij leek vrij zeker van zijn stuk te zijn. Hij was heel opgewonden. Nerveus ook. En hij wilde mij inhuren.'

'Inhuren om wat te doen?' vroeg Verdoot senior.

'Hij wilde van mijn diensten gebruik maken om na te gaan of zijn verhaal inderdaad klopt. Maar hij leek me erg overtuigd van zijn zaak. Hij wilde alleen dat ik zou bevestigen wat hij al langer wist...'

'En ben je dat ook van plan?' vroeg de oude Verdoot. 'Ben je van plan om jezelf in diskrediet te brengen omwille van een halve gek ; een dwaas eigenlijk, wiens fantasie op hol is geslagen?... Weet dan dat we er werk van zullen maken. We zullen je weten te vinden! Eerroof man! Valse beschuldigingen! Lasterlijke uitlatingen! Schadevergoeding wegens verlies

aan omzet!... Trouwens, wat hoop je te vinden? En waar ga je ergens beginnen?’

De heer Damen schudde langzaam en nadrukkelijk het hoofd.

‘Je hoeft je niet ongerust te maken.’ zei hij. ‘Ik doe het niet. Ik ga de opdracht niet aanvaarden. Ik geloof ook geen woord van wat hij mij heeft verteld. Hij leek me inderdaad in geestelijk opzicht niet geheel normaal.’

‘Maar je zit hier nu wel.’ sprak Verdoot senior. Hij bleef zijn gast een poosje argwanend aankijken en zei toen, na een korte blik op zijn zoon, die als versteend in zijn stoel zat te luisteren:

‘Wat is je bedoeling eigenlijk achter dit gesprek? Wat hoop je hiermee te bereiken?’

‘Ik kon niet anders dan even poolshoogte komen nemen.’ zei Damen. ‘De man gooide een envelop voor mijn neus waarin een hoop geld zat. Dat kon ik niet laten liggen... Ik moet ook eten... Ik ga de man binnen enkele dagen vertellen dat ik mijn onderzoek heb afgerond, maar dat ik niks heb gevonden dat zijn wilde theorieën kan staven.’

‘Daar doe je dan heel verstandig aan.’ zei de oude Verdoot. ‘En dat je het geld aanneemt is volkomen begrijpelijk. Op geld staat geen naam. Geld is allemansvriend. En als je die kerel wilt oplichten zou ik zeggen : des te meer, des te liever... Maar dat verklaart nog steeds niet waarom je ons persoonlijk bent komen opzoeken. Dat had je niet hoeven te doen.’

Damen zuchtte en haalde zijn schouders op.

‘Noem het maar gewoon nieuwsgierigheid.’ zei hij. ‘Of professionele interesse, zo u wilt... Ik wilde u trouwens alleen maar waarschuwen. Waarschuwen, dat er iemand rondloopt met eigenaardige ideeën ; iemand die u niet genegen schijnt te zijn... Bovendien heb ik momenteel tijd in overvloed. Om een eufemisme te gebruiken : het is wel eens drukker geweest in mijn praktijk...’

Dit antwoord leek Verdoot senior maar half te bevredigen. Hij bleef zijn gast een poosje argwanend aankijken. De jonge Verdoot leek in een soort tranche te verkeren ; een toestand die zijn brein verlamde. Zijn doffe blik was nu al een poosje onveranderlijk op een punt pal naast Damens hoofd gericht, en deze laatste kreeg het onbehaaglijke gevoel dat de kerel niet bijster goed bij zijn hoofd was.

‘Je zei dat je cliënt zich niet kenbaar heeft gemaakt.’ verbrak de oude Verdoot de stilte. ‘Maar beschrijf hem eens. Hoe zag hij eruit?’

Damen wreef over zijn kin en trok een bedenkelijk gezicht.

‘Onopvallend persoon.’ zei hij. ‘Niet jong, maar ook niet oud. Zo ergens rond de veertig, schat ik. Vijftig misschien. Zwart onopvallend haar. Niet groot, maar ook niet klein. Geen opvallende gezichtskenmerken...’

‘Zou je hem herkennen als je hem op foto zag?’

‘Ongetwijfeld.’

Verdoot keerde zich kwiek een halve slag om in zijn draaistoel, nam achter zich een map uit een rek en legde deze voor zich neer.

‘Misschien hebben we geluk en gaat het om een ex-werknemer die ons een loer wil draaien.’ zo zei hij. ‘Dat zou me niks verbazen. Maar gelukkig houden we hier al jaren een register bij van alle personen die in de loop der jaren de revue zijn gepasseerd. Van eenieder hebben we een blad met alle gegevens, waaronder ook een kopij van het paspoort. Wil je de foto’s van die paspoorten eens bekijken, en zien of ons mannetje daartussen zit?’

‘Geen probleem.’ zei Damen, die bereidwillig weer naar voren neeg, en zijn ellebogen op het werkblad van het bureel legde, de vingers in elkaar gestrengeld.

Verdoot bleek de belangrijkste gegevens van zijn werknemers op een A4 vel genoteerd te hebben. Op ieder vel was in de rechterbovenhoek een kopij te zien van het paspoort van de ex-werknemer. Damen bekeek aandachtig de foto’s op de vellen die Verdoot hem één na één voorhield. Hij nam daarvoor telkens ruimschoots de tijd. Als hij het hoofd schudde, legde Verdoot het blad omgekeerd op een stapeltje, zodat de volgorde niet in de war werd gebracht - hij had ze blijkbaar chronologisch gerangschikt.

Er leek geen einde te komen aan de reeks. Het waren er – zo schatte Damen – op zijn minst vijftig, misschien wel zestig. Hij was zich ervan bewust dat Verdoot hem nauwlettend in de gaten hield. Blijkbaar trachtte die aan zijn gelaatstrekken af te lezen wat er in de hem omging. Maar nadat ook het laatste blad niks had opgeleverd (Damen herkende hierop de jonge verkoper die aan ’t telefoneren was geweest toen hij binnenkwam) klopte Verdoot teleurgesteld het stapeltje weer bij elkaar en borg het achter zich op.

‘Jammer.’ zei hij, zich weer omkerend. ‘Maar het was het proberen waard.’

Op dat ogenblik werd de schuifdeur langs de winkelzijde geopend. Een verkoper, die zich kennelijk niet bewust was van het feit dat er een ernstig gesprek aan de gang was, liep naar de overzijde van het kantoor, opende de tweede schuifdeur en verdween in het achterliggende magazijn. Weldra keerde hij terug met een lege doos en liep weer de winkel in. Hij liet de beide schuifdeuren wagenwijd openstaan. Of het de tocht was die de jonge Verdoot uit zijn extase deed opschrikken valt moeilijk te zeggen, maar de verkoper had nauwelijks zijn hielen gelicht, of hij rees overeind, begaf zich geruisloos naar de deuren en schoof deze uiterst voorzichtig weer dicht. Damen zag dat de man, toen hij weer was gaan zitten, met zijn beide handen de leuning van zijn armstoel omklemde, en dat die handen merkbaar trilden...

Verdoot senior, die tijdens deze korte interruptie niks anders had gedaan dan wat hij al een ganse tijd aan het doen was, met name zijn gast observeren, zei plots:

‘Wat zou je ervan vinden als ik jou inhuurde om de identiteit van de man te achterhalen?’

Damen leek niet in het minst verrast door dit voorstel.

‘Het zou kunnen.’ zei hij, nadat hij dit slechts heel even had overwogen. ‘Maar het zal niet gemakkelijk zijn. De man communiceert allicht via een anonieme prepaid simkaart. Toen hij me bezocht – en dat is maar één keer gebeurd – was hij te voet ; hij is vermoedelijk met het openbaar vervoer gekomen... Ik zal kosten moeten maken om een achtervolging te organiseren. Hij kent mij, dus moet ik iemand anders inhuren om hem te volgen. Dat moet uiteraard zeer discreet gebeuren... Ik weet ook niet of hij me nog persoonlijk zal opzoeken...’

‘Daar kan jij voor zorgen.’ zei Verdoot. ‘Als hij belt zeg je gewoon dat je belangrijk nieuws hebt ; nieuws dat je liever niet langs de telefoon vertelt...’

‘Het is natuurlijk ook niet in overeenstemming met de deontologie van het metier.’ zei Damen. ‘Van twee walletjes eten, bedoel ik.’

‘Verdoot senior maakte een verachtelijk gebaar.

‘Ach, onzin!’ zei hij. ‘Denk praktisch! Laat de deontologie voor de platbroeken en de bangeriken, die nooit risico’s durven te nemen. Van deontologische regels kan je nu eenmaal niks kopen. Zodra je weet wie het

is, breng je je kosten binnen ; ik zal je daarbovenop nog een flinke bonus geven.'

'Wat ben je van plan om te doen, eens je weet wie het is?' vroeg Damen. 'Je zal hem toch geen proces wegens smaad aan zijn broek smeren, hoop ik?... De man is naar alle waarschijnlijkheid geestesziek.'

'We zullen geen haar op zijn hoofd krenken.' zei Verdoot. 'We willen alleen weten waar hij die onzin vandaan heeft gehaald, meer niet...'

Damen zag vanuit een ooghoek dat de jonge Verdoot even ging verzitten. Diens handen lagen nog steeds omheen de armleuning van zijn stoel gekromd. Damen zag dat de vingers van die handen zich thans zodanig opspannen dat de knokkels er wit van werden.

'Goed,' zei Damen. 'Dan ben ik je man... Maar slechts op één voorwaarde : dat je mij hierbuiten laat. Dat je de man nooit vertelt dat je hem via mij op het spoor bent gekomen... Ik ben namelijk beducht voor zijn reactie, zodra hij merkt dat ik hem bij de neus heb genomen...'

De oude Verdoot glimlachte. Zijn zoon snoof schamper.

'Maak je geen zorgen.' zei Verdoot. 'Hij zal je niet lastigvallen ; daar zullen we wel voor zorgen, nietwaar Henri?...'

Toen Damen even later de winkel weer uitstapte, was de corpulente vrouw met de zwarte kleren en de kromme benen de jonge verkoper – die blijkbaar wat verkeerd had gedaan – een reprimande aan 't geven. Ze bezigde daarbij een taaltje waarvan Damen nauwelijks een paar woorden begreep. Ze hoorde dus kennelijk bij de zaak, zo besloot hij.

Damen stond op de stoep even in vertwijfeling welke kant hij zou oplopen. Hij stond met zijn rug naar de etalage gekeerd, en hij voelde twee paar ogen in zijn rug priemen. Hij wist dat hij nu niet in zijn wagen mocht stappen; ze waren daarbinnen rats vergeten zijn naam en adres te vragen, en op keper beschouwd vond hij het maar beter om dat zo te houden, en om ze niet de gelegenheid te geven zijn nummerplaat af te lezen.

Hij sloeg de richting van het drukke winkelcentrum in, alwaar hij verschillende handelszaken in- en uitliep. Omstreeks het middaguur – toen hij er zeker van was dat hij door niemand werd gevolgd – zocht hij zijn auto weer op. De rolluiken bij Verdoot waren naar beneden, en de lichten in de winkel waren gedoofd. Hopelijk zaten die twee kerels die hem te woord hadden gestaan nu rustig hun middagmaal te verorberen. Nu ja, rustig...

'Sorry ouwe jongen,' zei hij, toen hij de motor van zijn wagen startte en vertrok, 'sorry, om je zolang alleen te laten... Maar ik moest je nu eenmaal vlak voor de deur parkeren ; het ging deze keer niet anders...'

3

Het personeelsverloop bij Verdoot was nog nooit zo groot geweest ; zijn bunker leek wel een duiventil waar men vrijelijk in en uit kon vliegen. Toch waren er belangrijke verschillen. De duiven in een duiventil vliegen meestal met veel enthousiasme naar buiten, en met aanzienlijk minder geestdrift weer naar binnen. Dat was bij Verdoot wel even anders. Daar toog het merendeel van de nieuwelingen met veel geestdrift, en vervuld van goede bedoelingen, aan de slag, maar vrijwel iedereen vloog er al even snel – en compleet gedesillusioneerd - weer naar buiten, al dan niet achterna getrapt door Verdoot. De meesten kregen uiteindelijk de luttele centjes wel die ze er verdiend hadden, maar er waren er ook die het de moeite niet vonden om er achteraan te zitten ; ze waren al blij dat ze die episode uit hun leven achter zich konden laten, en elders aan de slag konden...

De gevolgen konden niet uitblijven. Nog meer dan voorheen hadden de Verdoots moeilijkheden om verkopers en herstellerters te vinden. Advertenties plaatsen bleek een dure aangelegenheid te worden, want de kwalijke reputatie die ze inmiddels hadden verworven zorgde voor een bijzonder lage opkomst aan kandidaten. Weinigen lieten zich nog vangen aan de “aangename familiale werksfeer” en de “goede verdiensten” die Verdoot hen voorspiegelde in zijn annonces. Ook de ambtenaren van de VDAB wisten inmiddels welk vlees ze in de kuip hadden met dat volkje, en ze “pushten” zelden of nooit een kandidaat die richting uit, omdat ze wisten dat het toch maar voor even was.

Verdoot zag zich dan ook genoodzaakt om alternatieve wervingswijzen in te schakelen. Eén ervan bestond uit een aanhangwagen, met daarop een reusachtig bord ; een bord, waarop te lezen stond dat de firma Verdoot op zoek was naar verkopers van tv, video en elektro. Er stond tevens op te lezen dat de zaak weldra ging uitgebreid worden met een computerafdeling. De aanhanger waarop dit bord was geplaatst had Verdoot geposteed langs het drukste gedeelte van de ringweg van Goorzele. Verder had hij op de grote toegangswegen reclameaffiches hangen ; affiches, waarop promotieaanbiedingen verschenen, en deze werden al geruime tijd onderaan voorzien van een smalle strook, waarop te lezen stond : “personeel gezocht – goede verdiensten”...

Het kwalijke gevolg van dit grote personeelsverloop was dat Verdoot er nog maar amper in slaagde om de juiste mensen aan te trekken, en dat hij op die

manier zichzelf de das omdeed. Want wie wel capabel genoeg was zocht zijn toevlucht al snel bij de concurrentie, waar er minder gezeurd werd, en meer te verdienen viel. Gelukkig voor Verdoot werd deze pijnlijke situatie enigszins verzacht door het feit dat zijn eigen dochter in de zaak was komen werken, en dat deze haar mannetje wel stond. Ze creëerde zelfs een meerwaarde, want haar gelach en haar geflirt trok een jong mannelijk publiek aan ; een publiek dat veeleisend is, en dat meestal zonder te kopen weer vertrok, maar dat zich thans liet inpakken door de charmes van zijn dochter, ook al was ze minder goed op de hoogte van de dingen die ze geacht werd te verkopen.

Was het personeel bij Verdoot steeds de kop van Jut, geheel anders lag dat met de poetsvrouw des huizes. Strikt genomen behoorde zij ook tot het personeel, met dit verschil dat ze slechts twee dagen per week werkte, en strikt genomen hadden de schimpscheuten en treiterijen ook haar ten deel moeten vallen. Maar dat gebeurde dus niet ; ze werd met rust gelaten.

Ze heette Peggy, ze was een vrouw van rond de dertig – bepaald niet onknap - en ze was al een paar jaar van haar man gescheiden en woonde alleen. Die scheiding was het gevolg geweest van het feit dat haar man een klaploper was, die niets anders uitrichtte dan met zijn Jeep de akkers en velden in zijn omgeving afspeuren op hazen en konijnen. Ze was kinderloos gebleven, Peggy, en haar ex woonde inmiddels in een naburige gemeente, alwaar hij een kleine, vervallen hoeve huurde, en zijn lamlendig stropersbestaan gewoon verder zette. Geen mens wist hoe hij aan de kost kwam, en nog minder waar hij het geld vandaan haalde om zijn maandelijkse huur te betalen...

Als Peggy bij Verdoot kwam poetsen kwam ze met de bus, maar als Verdoot ook maar enigszins de kans zag, dan bracht hij haar met zijn Amerikaanse Buick terug naar huis. Soms ging hij ook mee naar binnen. Want blijkbaar was Peggy nog niet ten volle over haar recente relatiebreuk heen, had ze nog emotionele problemen, en moest ze nog af en toe “getroost” worden. Verdoot troostte haar dan. Hoe hij dat precies deed is niet geweten, want ongewenste pottenkijkers werden zorgvuldig op afstand gehouden. Maar dat hij er werk van maakte is een feit ; hij beschouwde het zeker niet als een vervelende bijkomstigheid. Hij nam er ook ruimschoots de tijd voor. En hij kon blijkbaar het beste “troosten” als het donker was ; als de gordijntjes ten huize Peggy zorgvuldig waren dichtgeschoven. Of zijn

dikke Bertha, zijn labiele zoon en zijn warmbloedige dochter van deze amoureuze escapades afwisten, valt te betwijfelen...

Had Verdoot een probleem met het vinden van geschikt personeel, het was lang niet zijn enige probleem. Sinds hij zijn enige zoon had ingezet als moordwerktuig, sinds hij deze als een geladen projectiel op de weerspannige weduwe die naast hem woonde had afgevuurd, bleef hij zitten met een knagende twijfel. En dat hinderde hem. Het hinderde hem dat hij, de grote meneer Verdoot, gekweld werd door twijfel. Twijfel had hij altijd beschouwd als een gevoel dat eigen is aan losers en armoezaaiers. Aan mensen zonder lef. Aan mensen die hun kansen verkwanselen door beslissingen uit te stellen. Hij had bereikt wat hij wilde bereiken, het was zelfs vlotter verlopen dan hij zich aanvankelijk had voorgesteld, maar toch kon hij zich niet van de indruk ontmaken dat het ook anders – en vooral veiliger – had gekund. Teveel mensen waren nu op de hoogte van wat er gebeurd was – van het grote familiegeheim der Verdoots.

Toen de plannen nog in een pril stadium waren, had hij gemeend dat hij en zijn zoon het wel alleen zouden aankunnen ; dat was trouwens van in het begin zijn bedoeling geweest. Maar het lot – en vooral zijn dochter – had er anders over beslist. Nu de ganse familie op de hoogte was, was hij er niet zo zeker meer van dat het grote familiegeheim voor altijd bewaard zou blijven. De touwtjes, die hij altijd stevig in handen had gehad, dreigden hem te ontglippen ; het waren er teveel. Er hoefde maar één iemand in een onbewaakt moment zijn - of haar- mond voorbij te praten, en de bal kon aan het rollen gaan. Zijn dochter bijvoorbeeld, die al eens graag een glas dronk, en die niet schuw was van mannelijk gezelschap. Of zijn vrouw, die hem soms verwijten naar het hoofd slingerde zonder zich rekenschap te geven van de draagwijdte van haar woorden. Ze zou op een keer in het heet van de strijd dingen kunnen zeggen die ze beter kon zwijgen ; dingen die door de verkeerde oren gehoord konden worden...

Deze onzekerheid, deze twijfel, waaraan meneer Verdoot ten prooi was gevallen, was de laatste dagen alleen maar toegenomen. Sinds hij een week geleden die vreemde snuiter op bezoek had gekregen, was de gereede twijfel die hij voelde zelfs omgeslagen in regelrecht wantrouwen. Wantrouwen jegens zijn vrouw en zijn dochter. Menigmaal had hij zich al afgevraagd wie van hen beiden aan de oorzaak van “het lek” lag. Want hij mocht er nu toch wel van uitgaan dat het om een lek ging. Zoiets kon toch niemand zomaar uit zijn duim zuigen. Hij had hen evenwel nog niet op de hoogte

gebracht van het bezoek van die rare snuiter. Ze wisten nog van niks. Het had voorlopig geen zin om hen te verontrusten. Het zou zelfs een averechts effect kunnen hebben.

Eén ding wist hij zeker : zijn zoon zou zichzelf nooit de das omdoen ; die kon onmogelijk verantwoordelijk worden gesteld voor het lek. Om te beginnen sprak hij bijna nooit. Er waren zelfs dagen dat hij, Verdoot, de woorden die zijn zoon sprak op zijn twee handen kon tellen. Bovendien had Henri de beste reden om te zwijgen : hij zou immers het zwaarst gestraft worden als de zaak aan het licht kwam. Neen, zijn zoon kon onmogelijk aan de basis van het lek liggen.

En dan was er natuurlijk nog Walter Leunis. Hij was de enige buitenstaander die betrokken was bij de zaak. Walter dronk graag whisky. Maar net als Henri was hij rechtstreeks betrokken geweest bij de uitvoering van “de ontruiming”. (Als Verdoot over deze zaken nadacht, dan placht hij de moord op zijn buurvrouw niet als een misdaad te beschouwen, maar als een “noodzakelijke ontruiming”.) Dat Walter zijn mond voorbij gepraat zou hebben leek hem onwaarschijnlijk. De keren dat hij met Walter was gaan onderhandelen in Assesse, had de man weliswaar behoorlijke hoeveelheden whisky door zijn keelgat gegoten, maar hij was tijdens die gesprekken op geen enkel moment onzin beginnen uitkramen, of met een dubbele tong beginnen praten. Hij had nooit de indruk gewekt van dronken te zijn ; hij was integendeel steeds alert gebleven.

Al deze beslommeringen en overwegingen spookten doorheen het hoofd van de oude Verdoot, toen deze, gezeten achter zijn bureau, plots werd opgeschrikt door zijn vrouw, die vlak voor zijn neus stond, zonder dat hij dat in de gaten had gehad. Hij deinsde van pure verbijstering een eind in zijn stoel achteruit, want heel even verkeerde hij in de waan dat de derde wereldoorlog was losgebarsten, en dat er een Russische tank dwars doorheen de muur naar binnen kwam gerold.

‘Ja wadde,’ schetterde zijn teerbeminde, ‘edde é spuuk gezin?’

‘Nog veel erger dan een spook!’ snauwde Verdoot. ‘Wanneer ga je eens normaal schoeisel aantrekken, zodat de mensen je kunnen horen aankomen?’

‘Gij hét gen pute lak ik.’ antwoordde mevrouw Verdoot gevat. ‘M’n eksteruge steke wer gerellig vandaag.’ En ze ontlastte haar krakende onderstel door plaats te nemen op een stoel, recht tegenover haar zoon, en

gooide voor diens neus wat op tafel. Het bleek een aansteker te zijn, een klassiek, langwerpig model, zoals die overal verkocht worden.

‘’k Wist nitte dadde hie immand smuurde.’ zei ze.

‘Hier wordt ook niet gerookt.’ sprak haar echtgenoot op nurkse toon. ‘De sigaren die ik uitdeel branden vanzelf wel ; die hebben geen vuur nodig... Waar heb je hem ergens gevonden?’

‘Peggy hettum hie onder ur beroke gevonne gistre.’ declareerde dikke Bertha. ‘Ze was ’t beroke rondrink an ’t afkusse, en innens zag z’m up de grond ligge... D’r zit trekstoal in, want ‘m bleft plekke oep ijzer...’

‘Waarschijnlijk uit de broekzak van een reiziger gevallen.’ meende de oude Verdoot. ‘Karel Kneepkens is eergisteren nog hier geweest, en die stinkt altijd een uur tegen de wind in naar de sigaren...’

Verdoots zoon was bezig met het maken van een ingewikkelde berekening. Het was een berekening waarvan hij hoopte dat de uitkomst zou aantonen dat TV Vandeplas uit de Stationstraat een bepaald model van tv – een eindereeks model - verkocht met een verlies van 49 eurocent. Als dat inderdaad het geval bleek, dan moest onverwijld de economische inspectie hiervan op de hoogte worden gebracht. Want promotie of geen promotie, het werd hoogtijd dat aan de sabotagepraktijken van Vandeplas een halt werd toegeroepen. De jonge Verdoot was dan ook niet in de stemming om zich door zijn moeder te laten afleiden, en al zeker niet omwille van een banale zaak zoals een aansteker.

‘Moeder,’ fluisterde hij, op onmiskenbaar dreigende toon, ‘neem die stinkende vuiligheid weer mee, en verdwijn uit mijn gezichtsveld.’

Hij schoof de aansteker kregelig in haar richting, en stelde vast dat deze op het metalen werkblad inderdaad enigszins leek te kleven...

Mevrouw Verdoot stak het ding weer op zak, kwam krakend en geeuwend overeind, en slofte zuchtend weg, richting winkelruimte. Daar verdween haar loomheid als bij toverslag toen ze tegelijk twee jonge mannen met een lichtgetinte huidskleur zag binnenkomen, en ze posteerde zich achter de dichtstbijzijnde pilaar om de twee vermeende “sakossepakkers” nauwlettend in de gaten te houden...

‘Het is wellicht een softwareprobleem.’ zei de man. ‘Ik heb het geheugen uitgelezen, maar geen fouten kunnen vinden. Aan de transmissie van de signalen ligt het zeker niet.’

De man trok de stekkers uit en klapte zijn laptop dicht. In tegenstelling tot zijn toehoorder, die een vrij primitieve, haast boerse indruk naliet, zag hij er netjes en verzorgd uit. Hij droeg een smetteloos witte stofjas met het embleem van de firma op, en hij praatte keurig, accentloos Nederlands. Hij was nog vrij jong – hooguit dertig. Hij heette Hans, en hij had een klein, kaalgeschoren en bolvormig hoofdje ; een hoofdje dat rustte op een lang, slank lichaam. Hij droeg een piepklein brilletje met een minimalistisch metalen montuurtje ; een brilletje waar hij meestal overheen keek. Hij was nog maar pas terug uit Zuid-Korea, alwaar hij een speciale opleidingscursus van een maand was gaan volgen bij de fabrikant van de hypermoderne torenkraan.

‘Ik begrijp er niks van.’ sprak zijn toehoorder, die met de handen in de zakken nonchalant tegen de wand van de cabine leunde. ‘Ik heb het nog nooit meegemaakt dat kranen eigenzinnig worden en uit zichzelf dingen gaan doen die niet gevraagd worden...’

Het was de kraanmachinist van bouwonderneming Zeedijk, Willy Saevels, die deze woorden had gesproken, dezelfde als degene die het enige dagen tevoren aan de stok had gehad met de jonge Verdoot. Hij was het ook geweest die, na overleg met zijn baas, de servicedienst van de kraanimporteur had opgebeld.

Ze zaten met z’n beiden ruim twintig meter boven de begane grond, in de cabine van de machtige torenkraan, die als een stalen reus op betonnen voeten tot ver boven de daken van de stad uit rees. De auto’s die onderaan in de Hoogstraat voorbijreden hadden veel weg van speelgoedautootjes, en de voetgangers leken op veelkleurige torren die zonder poten over het trottoir kropen. De zon scheen volop en er stond nauwelijks wind, waardoor het opmerkelijk rustig was in de cabine.

‘Deze kraan is het eerste model van een geheel nieuwe generatie.’ sprak Hans, terwijl hij een kort verbindingssnoetje oprolde. ‘Er zitten enorm veel beveiligingen ingebouwd. Je kan echt niks bedenken wat fout zou kunnen lopen, of de besturingsunit heeft het in de gaten en corrigeert de fout. Er zitten ontelbare sensoren en allerhande types van voelers in deze kraan

verwerkt. Vooral op de motoren. Temperatuur, trekkracht, aanloopkoppel, verbruik, omwentelingssnelheid – het wordt allemaal nauwlettend in de gaten gehouden. Zelfs het geluidsniveau van de motoren wordt gemeten, zodat er een melding op het display verschijnt als de lagers aan vervanging toe zijn. De conditie van de kabels en de geleiderollen wordt nauwlettend opgevolgd door speciale camera's die scheurtjes kunnen ontdekken, en als er een afwijking wordt vastgesteld, wordt dit meteen gedetecteerd. Het gewicht van de last die getild moet worden wordt automatisch doorgegeven aan de besturingseenheid, en die zorgt ervoor dat het contragewicht daarop automatisch wordt aangepast, zodat de kraan steeds netjes in balans is, en de stabiliteit van het geheel nooit in het gedrang komt. Het systeem dat we daarbij gebruiken werd nog nooit door iemand toegepast ; het is uniek in de wereld. Bij overbelasting gaat de kraan niet beginnen met hijsen, maar hij gaat de machinist verwittigen, en tevens aangeven hoe groot de overbelasting is. U hebt onderaan wellicht al opgemerkt dat op de hoeken van het skelet vier enorme hydraulische pompen staan – ze lijken wat op enorme schokdempers. Welnu, de druk in deze dempers wordt hydraulisch geregeld, en kan voor iedere demper afzonderlijk worden ingesteld. Dit gebeurt automatisch, en wordt bepaald door de windsterkte en de windrichting. Doel is uiteraard beletten dat de wind het zaakje te fel doet wiebelen. De werkwijze is gelijkaardig als degene waarmee men in risicogebieden – gebieden die zich op de breuklijnen in de aardkorst bevinden - hoge flatgebouwen beveiligt tegen aardbevingen. De bewegingen – in dit geval veroorzaakt door de wind – worden automatisch teniet gedaan, enfin, grotendeels dan toch...'

'Dit laatste zal de vrouw van de bouwheer hier beneden graag horen.' zo onderbrak de heer Saevels de enthousiast pratende kraantechnicus. Hij krabde zich uitgebreid aan het jeukende achterwerk en vervolgde : 'Ze heeft me vandaag al drie keer aangeklampt. Ik kan nauwelijks verstaan wat ze zegt, maar ze schijnt zich zorgen te maken dat de kraan op een dag zal omvallen... Maar wat anders nu : als het geval zo veilig is als je beweert, hoe verklaar je dan dat hij dingen doet die ik niet vraag. Ik kon van beneden het pallet keurig naar de exacte plaats navigeren, maar toen ik het voor de zekerheid nog een tweede keer wilde proberen, lukte het niet meer. Het zaakje bleef pal boven de nok van het dak van dat oude huis hangen, en zonder dat ik ook maar ergens aankwam is de lastarm een ganse tijd heen en weer beginnen schommelen, om vervolgens stil te vallen. En je hebt het nu

zelf kunnen vaststellen, je krijgt geen beweging meer in het ding... Zou het echt niks te maken kunnen hebben met de transmissie van het signaal?... Eén of andere stoorbron in de omgeving bijvoorbeeld. Of een andere zender die erop instraalt?’

‘Onmogelijk.’ was het besliste antwoord van Hans. ‘Het signaal is versleuteld alvorens het wordt verzonden. Alleen de ontvanger in deze kast kan het decoderen. En de ontvanger filtert er alle storende signalen uit. Geloof me maar : het is een softwareprobleem.’

‘Kan de software op zich zoiets veroorzaken... ik bedoel, zonder dat er wat anders aan de hand is?’

‘O ja, beslist wel... Ik zal je eens wat vertellen : mijn vrouw kocht onlangs een nieuwe auto. Toen ze er een tijdje mee had gereden, deed zich een eigenaardig fenomeen voor : als ze met draaiende motor stil bleef staan en de handrem optrok, floepte het gele lampje van het motormanagement aan, en tegelijkertijd begon de motor aan een versneld toerental te draaien, aan 1500 toeren zeg maar. Als ze het gaspedaal induwde gebeurde er niks, de motor bleef gewoon aan 1500 toeren verder draaien. De zaak werkte pas weer normaal nadat ze haar gordel had vastgeklikt en de handrem had afgezet. Dit gebeurde herhaaldelijk, maar je zult gewoonlijk zien : als je naar de tandarts gaat heb je ook ineens geen tandpijn meer, en in de garage deed het euvel zich niet meer voor. Men zocht naar de oorzaak maar vond niks. Maar uiteindelijk werd besloten om de software te updaten... En van toen af heeft de wagen zich netjes gedragen... Zo zie je maar...’

Een lichte siddering schoot plots doorheen de cabine, en beide mannen keken elkaar verbaasd aan. Het fenomeen had nauwelijks een paar seconden geduurd en stopte even plots als het was begonnen.

‘Kijk!’ zei Hans, en hij wees naar buiten, in de richting van de hijskabel. ‘Je pallet is aan ’t schuiven gegaan.’

Saevels keerde zich om en slaakte een paar hartgrondige vloeken. Zijn pallet met zandzakken, dat nauwelijks een meter boven de nok van het dak van de afbraakwoning tot stilstand was gekomen, hing inderdaad behoorlijk scheef. Eén van de draagriemen waarmee het aan de lijn was bevestigd was kennelijk een eind losgeschoten. Een paar zandzakken waren inmiddels van het pallet afgetuimeld, en onderaan in de dakgoot tot stilstand gekomen ; een paar andere hingen klaar om te gaan vallen.’

‘Die zakken moet je zo snel mogelijk verwijderen.’ adviseerde Hans. ‘Je kan het risico niet nemen om daarmee nog lang te wachten. Als ze over de dakrand tuimelen kunnen ze op het hoofd van voorbijgangers terechtkomen.’

Saevels loosde een langgerekte zucht en trok met bijzonder weinig enthousiasme zijn handen uit zijn broekzakken.

‘Dat betekent een nieuwe confrontatie met die jonge kwibus.’ zei hij. ‘Wanneer denk je dat de zaak hier in orde komt?’

‘Ik vermoed dat ik de nieuwe software al over een paar dagen kan komen inlezen.’ zei Hans. ‘Ik moet daarover eerst nog overleg plegen met de technische directeur van het bedrijf.’

Beide mannen klommen weer naar beneden en namen aan de voet van de kraan afscheid van elkaar. Saevels stak met lood in de schoenen de rijbaan over en stapte Verdoots winkel in.

‘Waarom moeten die krentenkakkers zo nodig dat oude krot afsluiten.’ mompelde hij ontstemd. ‘Het lijkt wel of ze daar ergens hun zwart geld hebben verstopt...’

Hij negeerde de smeebeden van de jonge verkoper om te wachten tot deze zelf was gaan kijken of “meneer Verdoot” klaar was om bezoek te ontvangen, en schoof de deur van het bureel open.

De jonge Verdoot keek nu niet bepaald vrolijk op toen hij Saevels zag binnenkomen. Hij was een aantal enveloppen aan ’t dichtplakken. Toen hij de man herkende werd zijn blik bepaald vijandig.

‘Ik heb de sleutel nog even nodig.’ sprak Saevels zonder omwegen, en hij stak zijn hand uit om het gevraagde in ontvangst te nemen. ‘Er zijn complicaties gerezen... Ik moet nogmaals op dat koertje achteraan zijn... en eerlijk gezegd, hetgeen ik te doen heb is tamelijk dringend.’

‘Als je maar weet dat ik me zal beklagen bij je baas over je onbetamelijk gedrag.’ sprak de jonge Verdoot op vijandige toon.

‘Prima.’ sprak Saevels. ‘Je doet maar wat je niet laten kan.’

Hij nam de sleutel in ontvangst en haastte zich weer naar buiten. Hij liep via de Sint Barbarastraat het steegje in, alwaar hij het ijzeren hekwerk ontsloot. De achterdeur van het pand bleek niet op slot te zitten, en hij haastte zich naar boven.

Het was tamelijk donker in de woning – de rolluiken waren naar beneden – maar het viel hem meteen op dat de woning nog niet was ontruimd ; de meubels stonden er nog allemaal in. De vorige bewoner, zo concludeerde hij in zijn onwetendheid, was naar alle waarschijnlijkheid plots overleden, en de erfgenamen hadden het de moeite niet waard gevonden om de woning leeg te maken...

De trap die naar de zolder leidde bleek zich in een slaapkamer op de bovenverdieping te bevinden. Hij klom naar boven, klapte het luik open en kwam op een stoffige zolder terecht ; een zolder waar nogal wat rommel lag opgeslagen. Hij baande zich een weg naar het dakraam, dat op een kier stond, en dat probleemloos open klapte. Het raam was ruim genoeg, en hij hees zich behendig doorheen de opening het pannendak op.

Het dak was een eenvoudig zadeldak, waarvan de voorste helft naar de Hoogstraat afhelde, en de achterkant naar het steegje achteraan. Hij zag meteen, twee meter onder zich, de twee zandzakken in de dakgoot liggen. Ze vormden niet echt een gevaar voor de voetgangers op de stoep – ze leken vrij stabiel te liggen. Daarom concentreerde hij zich op het pallet, dat anderhalve meter boven de nok van het dak zachtjes heen en weer hing te wiebelen. Zijn gedrongen lichaamsbouw en zijn hangbuikje beletten hem niet om behendig en verbluffend snel naar boven te klimmen. Hij verwijderde hier en daar een dakpan, zodat hij zijn voeten kon plaatsen, en toen hij de nok had bereikt trok hij de overheellende zakken één na één van het pallet en gooide ze beneden zich op zolder. Hij maakte flink wat haast, want hij wilde zo snel mogelijk weer van dat dak af. Als het een beetje meezat, zo bedacht hij, dan zouden die azijnpissers van Verdoot van zijn interventie niks gemerkt hebben, en dan zou de fout die hij had gemaakt – want die had hij wel degelijk gemaakt door de riemen niet goed te bevestigen – voor immer en altijd in de doofpot belanden...

Hij klom weer naar beneden toen de laatste zak op zolder lag, stak de pannen weer op hun plaats en daalde verder af tot in de brede, verzinkte dakgoot. Hij gooide de twee resterende zakken op zolder en stond op het punt om weer naar het dakraam te klimmen, toen iets ongewoons zijn aandacht trok.

Onder hem, in de dakgoot, op de plaats waar hij zonet een zandzak had opgepakt, lag een gsm toestel. Het was een al wat ouder model, en het zat in

een etui. Het lag er klaarblijkelijk al lange tijd, want het ding had al zijn glans verloren, en de zwarte behuizing vertoonde heel wat barsten.

‘Hoe ben jij hier in godsnaam verzeild geraakt?’ mompelde Willy Saevels. Hij strekte zijn arm uit, raapte het toestelletje op, en stak het op zak.

Tien minuten later zat hij alweer hoog en droog in de stuurcabine van zijn kraan. De sleutel van het hekwerk had hij teruggebracht, en tot zijn grote tevredenheid hadden de Verdoots geen vervelende vragen gesteld of hatelijke opmerkingen gemaakt. Hij schakelde de stroom weer aan en poogde nogmaals de machtige lastarm van de kraan in beweging te krijgen, maar er gebeurde niks. En nadat hij de stroom weer had afgezet, de cabine had afgesloten en naar beneden was afgedaald, besloot hij dat hij voorlopig niks anders kon doen dan naar de werf van zijn baas weerkeren, alwaar er wellicht nog een paar vervelende klussen op hem lagen te wachten. Hij sloot de omheining, die rond de voet van de kraan was geplaatst, zorgvuldig af, en zocht zijn camionette op.

‘Niks aan te doen.’ concludeerde Willy Saevels. ‘Wachten tot het in orde komt... Zoiets noemen ze overmacht...’

5

Christine Verdoot schopte de hooggehakte muiltjes van haar voetjes en strekte zich uit in de lederen driezit van haar salonnetje, die lekker koel aanvoelde. Ze knoopte de twee bovenste knoopjes van haar bloesje los, zodat de bovenzijde van haar appetijtelijke borstjes ontbloot werden, nam de afstandsbediening van het salontafeltje, en schakelde de tv aan. Ze kon wel wat afleiding gebruiken na deze hectische dag, zo vond ze zelf.

De zon had de ganse dag ongenadig fel geschenen, en ondanks het late avonduur was de hitte nog lang niet verdwenen. Wellicht zou de late nacht een weldadige koelte met zich meebrengen, maar voorlopig was het nog steeds puffen geblazen. Gelukkig lag haar appartement aan de noordzijde van het woonblok, en bleven de ramen gespaard van rechtstreeks invallend zonlicht.

De terrasjes op de markt van Goorzele hadden alle afgeladen vol gezeten, en zoals steeds had haar verschijning een paar bewonderende fluitconcerten ontketend, al had er ook iemand geroepen “hé kijk daar : miss Piggy!”... Die reacties had ze alle genegeerd, maar ze kon niet ontkennen dat ze het fijn vond om nagefloten te worden. Het betekende dat ze een begeerlijke jonge vrouw was, ook al had ze nu niet bepaald een modelfiguur. Neen, om eerlijk te zijn – en dat wist ze – was ze een beetje te klein en te mollig. Maar deze minpunten trachtte ze te compenseren door sexy kleren te dragen, waarbij uiteraard het korte rokje, de openstaande blouse en de hoge hakken de drie belangrijkste troeven waren. Het smalle, nauwsluitende jeansrokje dat ze vandaag had gedragen – en dat nogal wat stiekeme blikken van mannelijke klanten had opgeleverd - spande eigenlijk een beetje te vast om haar middel, en dat had ze al meteen na thuiskomst uitgetrokken en vervangen door een kort broekje, lichtblauw van kleur.

Ze zapte wat doelloos doorheen het aanbod van programma's, maar ze was er met haar gedachten niet bij, en ze liet de tv tenslotte aanstaan op het één of ander onbenullig – en volstrekt overbodig - kookprogramma, zette het geluid wat minder, en legde de afstandsbediening weer op het salontafeltje neer. Koken interesseerde haar niet. 's Middags at ze op het appartement bij haar ouders, en voor zichzelf kocht ze alleen maar dingen die eenvoudig te bereiden waren. Ze keerde zich op haar rug, strengelde haar handen in elkaar achter het hoofd en tuurde naar het plafond.

Vandaag was het druk geweest op de zaak. Woensdag was trouwens altijd een drukke dag, want dan werd er in de voormiddag op het marktplein, vlakbij haar appartement, een wekelijkse markt gehouden, en dat zorgde voor nogal wat toeloop. De winkel van haar vader was jammer genoeg niet uitgerust met airconditioning, en de aanhoudende hitte van de laatste dagen liet zich nu duidelijk binnen voelen. En als het druk was op de zaak, zoals vandaag, en ze moest zich haasten, dan transpireerde ze veelvuldig, en dan moest ze zich geregeld even op het toilet terugtrekken om met deodorant onaangename geurtjes te verdrijven.

Haar gedachten gingen een tijdje uit naar de klanten die ze vandaag had bediend ; meer specifiek naar die klanten die op haar een aangename indruk hadden nagelaten. De jongere mannelijke klanten, zeg maar. Ondanks de grote drukte waren er dat weinig geweest. De wekelijkse markt werd hoofdzakelijk bezocht door oudere mensen – het merendeel vrouwen – en daarop maakten haar charmes niet bijster veel indruk. Er waren een paar jongemannen geweest die ze had willen imponeren, dat wel, maar die waren duidelijk gekomen voor de aanschaf van een video- of dvd recorder, en haar kennis betreffende die toestellen strekte niet ver genoeg. In de verkoop moest ze zich beperken tot de eenvoudige dingen, zoals het klein huishoudelektro. Want hoewel ze al bijna anderhalf jaar werkte voor haar vader, die, noch haar broer, hadden ooit de moeite genomen om haar een degelijke verkoopsteropleiding in de branche te laten volgen. Al wat ze afwist van de “ingewikkelde” koopwaar had ze met mondjesmaat van de verkopers vernomen. Haar vader en haar broer schenen zich verzoend te hebben met het feit dat haar verschijning veel mannelijk volk lokte, en dat ze met haar bevallige figuurtje de omzet van de zaak flink de hoogte injoeg. Het werk wat ze deed was nu niet bepaald moeilijk of afstompend, zo vond ze zelf. Ze had wel eens verhalen gehoord van arbeidsters die in textielfabrieken aan de band stonden om kleren in elkaar te stikken, te strijken of te verpakken. Die verhalen hadden haar ijskoude rillingen bezorgd. Zulk werk zou ze nooit willen doen. Neen, dan trotseerde ze nog veel liever de nukken van haar broer, en de onredelijke uitvallen van haar vader. Die deden dat trouwens alleen maar naar het personeel toe ; haar lieten ze gewoon met rust. Ook het gekwebbel en het gewauwel van haar moeder nam ze voor lief, al had ze liever gezien dat haar moeder zich in het geheel niet in winkel vertoonde ; ze schaamde zich een beetje voor haar.

Ze had zich al dikwijls afgevraagd hoelang ze dit werk nog zou blijven doen. Voorlopig best nog wel een tijdje. Als ze erin slaagde om een rijke partner aan de haak te slaan, dan zou daar wellicht verandering in komen.

Zo'n partner was bijvoorbeeld Robert Jacobs geweest. Haar ouders hadden graag gezien dat ze hiermee ging trouwen. De Jacobsen zaten er warmpjes in, dat was in Goorzele algemeen bekend. Ze runden een architectenbureau, en ze hadden meerdere huizen in hun bezit. Maar het had niet mogen zijn. Robert was een stijve hark met een opgezwollen nek. Nu, dat gegeven op zich had ze niet eens zo erg gevonden. Maar dat één belangrijk onderdeelje van zijn lichaam deze trend niet volgde, dat was voor haar een regelrechte afknapper geweest ; ze was nu eenmaal een warmbloedig meisje...

De deurbel ging en ze sprong overeind. Blijkbaar verwachtte ze bezoek, want ze duwde op de deuropener zonder te vragen wie er was.

Nog geen tien seconden later betrad Walter Leunis het appartement. Hij droeg een wit overhemd waarvan hij de mouwen had omgeslagen tot net onder de ellebogen. Het was een hemd met een opgesteven boord, dat bovenaan openstond, waardoor er voor zijn behaarde borstkas een stevige gouden halsketting met een hanger zichtbaar werd.

Hij gaf haar een vluchtige zoen op de rechterwang en kneep even schalks in haar bil.

Ze stelde vast dat hij alweer had gedronken.

‘Je bent vroeg,’ zei ze, en ze haastte zich naar het raam en trok de overgordijnen dicht.

‘Vroeg?’

‘Vroeger dan anders...’

‘Mijn laatste klant heeft afgebeld.’ verklaarde hij. ‘Blijkbaar vertrouwde hij het voorstel niet helemaal... Hij zei dat hij de naam van de maatschappij had gegoogeld, en dat hij daar nu niet bepaald vrolijk van geworden was... Nu ja, zo'n schijtebroeken kom je af en toe tegen.’

Hij had al pratende plaatsgenomen in de driezit, alwaar hij de afstandsbediening van de tv opnam en het toestel afzette.

‘Wat drink je?’ vroeg ze. ‘De whisky is helaas op, en ik heb nog geen nieuwe kunnen kopen.’

‘Laat maar,’ zei hij, ‘ik ben alleen maar gekomen om te vogelen.’

‘Je blijft niet lang?’

‘Nee, vandaag niet... geen tijd... ik moet vanavond nog een paar zaken regelen... een nieuwe lottoklant...’

Hij klapte kort en krachtig in zijn handen, op de hem geëigende voortvarende wijze, en zei:

‘Dus laat het vooruit gaan.’

Ze was inmiddels naast hem komen zitten, maar ze stond meteen weer recht.

‘Hoe doen we ‘t vandaag?’ vroeg ze, terwijl ze haar korte broekje en haar slipje uittrok.

‘Op z’n hondjes,’ zei hij, ‘dat lijkt me nog eens leuk voor de verandering.’

Toen zag hij haar blauwe jeansrokje op een stoel liggen, en hij zei:

‘Wil je dat rokje eens aantrekken?’

‘Het is te smal Walter... echt waar... dan krijg ik mijn knieën niet ver genoeg uit elkaar.’

Geen probleem.’ sprak hij luchtig. ‘Dan stroop ik het ding wel even naar omhoog.’

Ze gaf gevolg aan zijn verzoek en kroop met haar knietjes op de platte leuning van haar leren salon. Daar boog ze voorover en zocht steun met haar onderarmen. Hij liet zijn broek zakken, benaderde haar langs achter en stroopte haar rokje een eind opwaarts, waarna hij de zaak eens op zijn gemak langs alle kanten bekeek, terwijl hij zijn zwellende penis masseerde.

Wat is ze toch weer lekker geil vandaag, zo bedacht hij even later, terwijl hij moeiteloos zijn lid naar binnen schoof.

‘Heb je al eens nagedacht over mijn voorstel?’ vroeg hij, terwijl hij zijn loshangende hemd wat hogerop stroopte, en ritmisch met zijn onderlichaam begon te pompen.

‘Ja,” kreunde ze , ‘dat heb ik...’

‘En?...’

‘Verdomme Walter,’ bracht ze stamelend uit, terwijl haar paardenstaartje vrolijk op en neer wipte ‘je overviel mij daarmee... ik heb er... nog niet lang genoeg... over kunnen nadenken... ’

‘Wanneer denk je een beslissing te nemen?’ vroeg hij, terwijl hij het ritme wat opdreef.

‘Binnen... niet... al... te... lange... tijd...’ hijgde ze.

‘Beloofd?’

‘Ja... beloofd...’

Vijf minuten later stopte hij zijn hemd weer keurig in zijn broek, terwijl zij zich naar de badkamer begaf. Na verloop van een paar minuten verscheen ze weer. Ze had haar nachtkleed aangetrokken en het elastiekje rond haar paardenstaartje verwijderd, zodat het haar los over haar schouders viel. Hij trok zijn portefeuille uit de achterzak van zijn broek, nam er een biljet van honderd euro uit, en gooide dit achteloos op het salontafeltje neer.

‘Je weet dat dit niet hoeft.’ zei ze, al geeuwend.

‘Weet ik,’ zei hij, ‘maar ik moet het elders ook betalen... Je ziet er wat moe uit.’

‘Ben ik ook.’ zei ze. ‘Het is een drukke dag geweest. Ik denk dat ik maar eens vroeg naar bed ga.’

‘Doe dat.’ zei hij. En hij gaf haar nog een vluchtige kus op haar wang en verdween...

6

Paul Damen zat in zijn kantoortje met opgestroopte hemdsmouwen te luisteren naar een kleine taperecorder. Hij had zijn radiator afgedekt met een paar dekens, zodat de temperatuur thans draaglijk was. Hij had dit niet zomaar gedaan ; het weer had hem daartoe gedwongen. Ofschoon het pas eind mei was, was het al een paar dagen snikheet, en die zomerse hitte begon nu langzamerhand de gebouwen binnen te dringen.

Hij stond op toen de bel ging en daalde behendig de trap af. Toen hij weer verscheen was hij in gezelschap van de anonieme man met het ouderwetse vest, die hem enige dagen geleden had opgezocht. Die man had hem daags tevoren telefonisch gecontacteerd. Beide heren namen plaats aan de schrijftafel.

‘Je zei dat je belangrijk nieuws had voor mij.’ zei de anonieme man.

‘Dat mag je wel zeggen.’ zei Damen. ‘Ik heb via contacten in het gerechtelijk milieu inzage gekregen in het dossier van de moord op die weduwe, en ik moet je toch wel teleurstellen : de bewijzen tegen wat jij noemt “die arme jongen” zijn ronduit verpletterend. Hij had klaarblijkelijk zoveel speelschulden dat hij niet anders kon dan die vrouw gaan bestelen...’

Damen stak zijn hand op, want zijn toehoorder zat hem met een verontwaardigd gezicht aan te kijken en stond op het punt hem te onderbreken.

‘Ho maar,’ weerde Damen de op komst zijnde reactie af, ‘laat mij eerst uitpraten. Eerst ik, en dan jij. Ik zei dat de bewijzen tegen die jongen zeer zwaar wogen. Ik som ze even op. Eén, hij had zijn zakken vol met geld zitten ; geld dat van haar afkomstig was. Twee, hij was al een aantal dagen niet meer komen werken, en hij had ook geen recht op een vervangingsuitkering – hij zat dus krap bij kas. Drie, hij was wel degelijk een gokker. Meerdere mensen uit zijn omgeving hebben dat bevestigd, en Verdoot toonde de speurders een hoopje verscheurde – en dus waardeloze - krasloten, die hij nog maar recent in de vuilbak van de jongen had gevonden. Vier, hij kende die vrouw, want hij was er al aan huis geweest om haar tv te herstellen. Hij had tijdens dat bezoek het reservetoestel van haar slaapkamer moeten halen, om het signaal te testen. Hij wist dus waar ze sliep, en hij wist hoe het huis was ingedeeld. Vijf, toen Verdoot werd verhoord moest hij toegeven dat hij in een onbewaakt moment de jongen

had verteld waar ze haar geld bewaarde. Verdoot gaf toe dat hij dat beter niet had gedaan, maar de vrouw in kwestie had daar zelf nooit een geheim van gemaakt : ze had het hem, Verdoot, persoonlijk verteld, en deze had haar meermaals aangemaand om het geld op de bank te zetten... En nu jij, mijn beste man...'

Zijn toehoorder, die aldoor op het puntje van zijn stoel had zitten popelen om aan het woord te komen, barstte thans los in opperste verontwaardiging.

'Allemaal opgezet spel!' riep hij verbolgen uit. 'Heel dat zaakje stinkt een uur tegen de wind in! Het zijn trouwens geen echte bewijzen, het zijn slechts aanwijzingen. Aanwijzingen die Verdoot en die halve gare zoon van hem samen hebben uitgedokterd en aangeleverd om zichzelf uit de wind te zetten. Met als enige bedoeling het huis van die vermoorde vrouw in te palmen. Ik zei vorige keer al dat het een bende gangsters is die God noch gebod kennen...'

'Ik wil je alleen maar laten aanvoelen,' sprak Damen rustig, terwijl hij in zijn stoel achterover leunde, 'dat alles destijds tegen de jongen pleitte, en dat het onderzoek om die reden al snel werd afgesloten. Het leek een duidelijke zaak voor de politiediensten, en daarom is er ook niet al te veel aandacht aan besteed.'

'Je zei dat je belangrijk nieuws had.' sprak de anonieme man, en zijn houding verraadde ongeduld en nervositeit. 'Laat maar eens horen, dat nieuws, want wat je tot nu toe hebt verteld wist ik al lang. Die onzin heeft in 't lang en in 't breed in de kranten gestaan. Daar wil ook verder geen woorden meer aan vuilmaken.'

Damen knikte kort en helde weer naar zijn bureau over, alwaar hij de kleine taperecorder, dezelfde waarnaar hij zonet aan 't luisteren was geweest, inschakelde. Meteen weerklonken, vermengd met wat achtergrondruis, een paar mannenstemmen.

'Maar die man beweert dat hij over bewijzen beschikt dat jullie die vrouw zelf hebben omgebracht...' hoorde Damen zichzelf zeggen. Waarna een harde bons weerklonk, gevolgd door een andere stem die zei : 'Vriend, als je bent gekomen om wat onzin uit te kramen, of om ons op te lichten, dan ben je hier duidelijk aan het verkeerde adres. Als je niks anders te vertellen hebt, maak dan dat je wegkomt. Die onzin interesseert ons niet.'

Damens cliënt, die bij het horen van deze laatste woorden verschrikt overeind was gesprongen, staarde geschokt naar de recorder. Het duurde

minstens een volle minuut eer hij tot het besef kwam dat hij niet in dromenland vertoefde ; dat hij wel degelijk klaarwakker was. Hij ging weer zitten en staarde Damen, die de taperecorder inmiddels weer had uitgeschakeld, verbijsterd aan.

‘Je bent met dat gespuis gaan praten.’ stamelde hij. ‘En je hebt dat gesprek opgenomen...Dat is verdorie het toppunt! Wat dacht je verdomme : als ik ze een taperecorder onder de neus duw en maar streng genoeg kijk, zullen ze wel spontaan tot bekentenissen overgaan... Man, je hebt er geen idee van hoe glad die smeerlappen zijn! Ze lullen zich overal uit!’

‘Een rechtstreekse confrontatie was de enige mogelijkheid om iets te weten te komen.’ verdedigde Damen zich. ‘En slik je verwijten nog even in, want dat interview heeft wel degelijk zijn nut gehad.’

Hij trok een la van zijn bureau open en haalde een pakje sigaretten, een asbak en een aansteker te voorschijn.

‘Rook je?’ vroeg hij, en hij stak het pakje uitnodigend in de richting van zijn gast.

‘Neen, dank je.’ zei deze, op tamelijk nurkse toon.

‘Heb je er bezwaar tegen dat ik een sigaret opsteek?’

‘In het geheel niet.’

Damen stak een sigaret op en blies de rook, die hij niet inhaleerde, meteen weer naar buiten, richting plafond. Hij doofde de sigaret meteen weer in de asbak. Zijn gast, die duidelijk niet opgezet was met deze hinderlijke interruptie, keek hem bevreemdend aan.

‘Ik rook eigenlijk ook niet.’ zei Damen, die heel even een vies gezicht trok. ‘Maar is er je iets opgevallen... aan deze aansteker bijvoorbeeld...’

‘Neen.’

‘Kijk,’ zei Damen, en hij bracht de aansteker in de buurt van zijn nietjesapparaat. ‘Het is geen gewone aansteker. Er zit een magneet in ; hij blijft plakken... Als je ‘m bijvoorbeeld tegen de onderkant van een metalen schrijftafel drukt, hecht hij zich daaraan vast. En er is nog iets speciaals aan dit ding. Als je de regelaar van de vlam geheel rechtsom schuift, naar de hoogste stand, dan activeer je de kleine zender die is ingebouwd. De kleine lithium accu binnenin geeft voldoende power voor een uur. Als je handig bent kan je ze nadien vervangen. Het bereik is niet zo groot, vandaar dat ik mijn wagen vlak voor de deur bij Verdoot moest parkeren.... Het ding komt

uit China en is hier niet te koop... maar op het internet kan je natuurlijk alles bestellen wat je maar kan bedenken... Het ontvangertje dat erbij hoort is niet groter dan een lucifersdoosje ; het ligt momenteel in het dashboardkastje van mijn auto...'

Er ging zijn gast, die met stijgende verbazing had zitten luisteren, een licht op.

'Het was je niet om dat interview te doen.' fluisterde hij met een stem vol verbazing ; verbazing, vermengd met ontzag. 'Het was je te doen om... wat nadién gezegd ging worden...'

'De spijker op de kop.' zei Damen. 'Maar ik moet al meteen een domper op je feestvreugde zetten : het eventuele bewijs dat je hiermee verkrijgt wordt als illegaal beschouwd ; de rechtbanken mogen er geen rekening mee houden. Het ding zelf is trouwens illegaal ; strikt genomen moet zo'n toestelletje aan allerhande eisen voldoen, en mogelijk heb je er een zendmachtiging voor nodig.'

'Dat is het punt niet.' zei de anonieme man, die nog steeds behoorlijk onder de indruk was van dit listige optreden. Hij wreef bedachtzaam over zijn stoppelbaard. 'De zaak is : heeft het ding je wijzer gemaakt?'

'Dat heeft het.' sprak Damen. 'Het was natuurlijk wel gokken of ik het ergens tegenaan kon kleven, en dan liefst op een plaats waar het ding niet zou opgemerkt worden. Maar ze gebruiken daar gelukkig metalen schrijftafels. Ik overviel ze daar zo'n beetje, en ik kon me met enige bluf moeiteloos voor die ouwe schurk zijn bureau nestelen... en het zendertje ongezien onder zijn tafel plakken. Daar hangt het ding hopelijk nog steeds. Als het ontdekt wordt zit de kans erin dat ze beginnen nadenken. Maar met een beetje geluk zien ze er niks anders in dan een goedkope, ordinaire aansteker... Het was een risico dat ik nu eenmaal moest nemen...'

Damen zag dat zijn gast zijn ongeduld niet langer meer in toom kon houden. Deze had plaatsgenomen op het uiterste puntje van zijn stoel en zijn gretige blik had zich gefixeerd op Damens lippen. Maar deze vond het belangrijker om eerst nog wat anders te zeggen.

'Het mooie aan dit verhaal is, dat die idioten niet eens naar mijn identiteit hebben gevraagd. Ze weten niet wie ik ben, en nog minder waar ik vandaan kom. Deze belangrijke dingen zijn ze door al de commotie mijns inziens rats vergeten te vragen. Toen ik hen verliet ben ik te voet naar het stadscentrum gewandeld, en mijn auto heb ik pas 's middags opgehaald, een

paar uur later. Het was toen middagpauze, en de rolluiken waren naar beneden. Niemand heeft me in de auto zien stappen en vertrekken... En er is nog iets wat je moet weten : ze hebben me een fors bedrag aangeboden om jouw identiteit te achterhalen...'

Terstond verbleekte zijn gast, en zijn ongeduld sloeg om in regelrechte onrust.

'En heb je daarin toegestemd?' vroeg hij.

'Zeker,' zei Damen, 'dat heb ik... en ik heb er ook onmiddellijk bijgezegd dat ik jou zal afschepen, omdat ik vind dat je een halve gare bent ; iemand die aan waanvoorstellingen lijdt, en iemand die meer thuishoort in de psychiatrie... Maar dat betekent niet dat ik je identiteit ook werkelijk zal prijsgeven aan die gladjanussen. Het geeft me alleen een excuus om me daar in de buurt te vertonen, moest je nog langer gebruik willen maken van mijn diensten. Als ik ze dan tegen het lijf loop kan ik zeggen dat ik je op het spoor ben... Ik verzin er desgevallend wel een geloofwaardig verhaaltje bij...'

'En hun geld interesseert je niet?' vroeg de man. Er klonk heel wat achterdocht in zijn stem, terwijl hij Damen argwanend aankeek.

'Hun geld interesseert me niet. Ze gingen me trouwens pas betalen nadat ze wisten wie je was...'

'Maar dat zullen ze nooit te weten komen.' sprak de man, en hij loosde een zucht. 'Zij niet, en jij niet... Ik ben namelijk met de bus gekomen, net zoals de vorige keer. En ik moet op de terugweg naar huis niet minder dan drie keer overstappen... Als ik hier zo dadelijk vertrek loop ik nog minstens enkele uren rond in deze stad, van warenhuis naar warenhuis. Als ik merk dat jij – of iemand anders - me volgt, ga ik desnoods op hotel onder een valse naam...'

'Ik hoef je helemaal niet te volgen.' sprak Damen rustig. 'Ik weet wie je bent. Je bent Marcel Dumont, je woont in de Tulpenlaan 42 in Nevelbeke. Je bent een ex-werknemer van Verdoot – een ex-verkoper, om precies te zijn...'

Het had Damen heel wat moeite gekost om zijn cliënt ervan te overtuigen dat hij het goed met deze voorhad, en dat het hem niet te doen was om zoveel mogelijk geld binnen te rijven. De man die tegenover hem zat zag er een heel wantrouwig baasje uit, en als de familie Verdoot ter sprake kwam – en er werd vrijwel over niks anders gepraat – dan werd hij erg onrustig, en dan stond de haat en afkeer op zijn gezicht duidelijk te lezen. Damen had hem ook verteld op welke wijze hij achter zijn identiteit was gekomen : dat hij het personeelsgegevens bij Verdoot had mogen inkijken...

Maar nadat alles was uitgeklaard, en Damen hem nogmaals had verzekerd dat hij – en hij alleen – zijn enige cliënt was in deze zaak, en dat hij, Damen, er niet aan dacht om zijn identiteit te onthullen, nadat dit alles hem met klem was verzekerd, werd de man wat kalmer, en kon er rustig verder worden gepraat.

‘Nadat ik de winkel had verlaten,’ zei Damen, ‘heeft het zendertje nog ongeveer een half uur alle geluiden in dat kantoor geregistreerd. Aanvankelijk waren er helemaal geen stemmen op te horen, alleen maar geruis en geschuif van de deuren. Af en toe rinkelde de telefoon in het kantoor, maar die werd niet opgenomen. Ik heb gemerkt dat de verkopers doorheen dat kantoor moeten om naar het achterliggende magazijn goederen te gaan ophalen.’

‘Ze zijn als de dood bevreesd dat iemand wat mee naar huis zal nemen,’ sprak Marcel. ‘Bovendien willen ze met hun eigen ogen zien wat er langs de kassa passeert ; het zijn rasechte controlefreaks.’

‘Maar na verloop van tijd zijn de beide heren gelijktijdig binnengekomen.’ vervolgde Damen. ‘En vanaf toen werd het interessant, en werd er af en toe wat gezegd. Uit wat ze zegden kon ik opmaken dat ze al ergens anders over de zaak hadden gepraat. Het belangrijkste uit dat gesprek kan in een halve minuut worden samengevat. Maar omdat het afzonderlijke fragmenten zijn, en deze niet zo gemakkelijk op te sporen zijn op de recorder, heb ik er digitale geluidsbestanden van gemaakt.

Damen klapte zijn laptop open. Deze bleek verbonden te zijn met een uitwendige luidspreker.

‘Luister maar,’ zei hij, ‘hier komt het eerste fragment.’

Marcel neeg wat voorwaarts en spitste zijn beide oren. Het was de oude Verdoot die begon te spreken, en uit zijn stem klonk grote bezorgdheid:

‘Je weet toch zeker dat hij meteen... enfin... dat hij met niemand van de hulpdiensten heeft kunnen praten?’

Hierop weerklonk een schamper gesnuif dat wellicht van de jonge Verdoot afkomstig was.

‘Dat was het eerste.’ sprak Damen, en hij stak even een waarschuwende vinger op toen hij het tweede fragment aanklikte.

‘Dit duurt wat langer.’ zei hij.

Het was ook hier de oude Verdoot die begon te praten:

‘Ik hoop dat Walter, onze goochelaar, hier niks mee te maken heeft, en dat het geen verdeckte poging is om ons op te lichten...’

‘Ik heb die verkwister nooit vertrouwd.’ antwoordde zijn zoon. ‘Hij zit constant in geldnood.’

‘En hij drinkt teveel.’ antwoordde zijn vader, ook nu weer met een bezorgde ondertoon. ‘Misschien,’ zo vervolgde hij, ‘is hij wel ergens loslippig geweest... met alle gevolgen van dien...’

‘Daar komen we gauw genoeg achter.’ antwoordde de jonge Verdoot op onheilspellende toon. ‘Hij mag dan wel om de haverklap van gsm nummer veranderen om niet getraceerd te worden, vinden zal ik hem... en wee zijn gebeente als hij hier iets mee te maken heeft...’

Meer viel er ook hier niet te beluisteren, en Damen neeg voorover en klikte nogmaals een fragment aan.

‘Hier komt het laatste.’ zei hij. ‘Luister nu even goed.’

Weer was het de oude Verdoot die sprak:

‘Ik hoop dat Zeedijk die kraan vlug in orde krijgt... Ik heb dat ding daar nooit kunnen vinden, maar als het samen met het puin verdwenen is, zal dat een hele opluchting zijn...’

Damen klapte de laptop dicht. Hij keek zijn gast een poosje benieuwd aan. Stilzwijgend ook.

Marcel zat onbeweeglijk op zijn stoel, de armen gekruist, en liet de woorden die hij zopas gehoord had met gesloten ogen even bezinken. Toen keek hij Damen aan en vroeg:

‘Dat was alles?... Meer hebben ze niet gezegd?...’

‘O ja,’ zei Damen, ‘er stond nog veel meer op dat oorspronkelijke bandje. Maar niks wat voor jou van belang kan zijn... Wat denk je over hetgeen je gehoord hebt?... Is het voldoende voor je?... Kan het je vermoedens bevestigen?...’

‘Met dat tweede fragment – dat langste - weet ik geen blijf.’ zei Marcel, terwijl hij bedachtzaam over zijn stoppelbaard wreef. ‘Maar dat eerste kan ik wel plaatsen... Dat eerste geluidje houdt voor mij de bevestiging in dat die jonge smeerlap Harry Teugels om het leven heeft gebracht. Vervang in dat zinnetje het woordje “enfin” – die aarzeling van Verdoot - door de woorden “dood was”, en alles word je duidelijk. Ook dat schampere gesnuif van de jonge Verdoot, dat meteen daarop volgt, is veelbetekenend. Ik heb het in mijn leven honderden keren gehoord, en neem van mij aan dat ik die kloodzak goed genoeg ken om te weten wat hij ermee bedoelt... Het laatste fragment is een mysterie – ik weet niet wat ze er precies mee bedoelen... Maar het is interessant, alleen al omdat de oude Kleppermans – zo noemden wij hem steeds op de zaak - zich zorgen schijnt te maken om iets wat hij niet kan vinden in dat oude huis...’

Er viel een korte stilte ; een stilte die door Damen werd verbroken.

‘In dat tweede fragment is vooral dat éne woordje “loslippig” van belang.’ verklaarde hij. ‘Dat éne woordje toont aan dat Walter – wie dat ook mag zijn – allicht over compromitterende inlichtingen beschikt ; inlichtingen die de Verdoots schade kunnen toebrengen... Stel nu dat jij gelijk hebt – en ik ben meer en meer geneigd je verhaal te geloven – dan zit die kerel misschien wel mee in het complot... De vraag is uiteraard : wie is hij?... Met Walter alleen kom je niet veel verder... Ken jij iemand uit Verdoots omgeving die Walter heet?’

Marcel dacht hier even over na, doch schudde al snel zijn grijzende krullenbol.

Damen trok een la open, haalde er een klein voorwerp uit, en schoof het over het tafelblad in Marcels richting. Het bleek een usb geheugenstick te zijn.

‘Hier staat het ganse gesprek op.’ zei hij. ‘ook de introductie, met alles wat ik zelf heb gezegd in dat kantoortje. Ik heb geen geheimen voor je. Misschien kan jij er nog meer nuttige informatie uithalen, maar ik heb ze er niet in gevonden. En ik herhaal wat ik al eerder zei : je kan er niks mee aanvangen ; het zijn illegaal verkregen inlichtingen. Als je op basis van

deze verklaringen een rechtszaak wil aanspannen, loop je met je kop tegen de muur - ze vagen je zagezegde bewijzen gewoon van tafel.'

'Dat was ook nooit mijn bedoeling.' sprak Marcel, terwijl hij zijn vest begon dicht te knopen. 'Je hebt mijn verhaal bevestigd, en dat was alles wat ik wilde weten... Laat het nu verder maar aan mij over...'

'Mag ik weten wat je van plan bent?' vroeg Damen achterdochtig. Hij begon te vrezen dat de samenwerking hier ophield, en hij kon, zo vond hij zelf, hier nog wel wat meer uithalen. Hij vreesde ook halvelings dat zijn cliënt met de verkregen informatie gekke dingen ging gaan doen.

'Wat ik vorige keer al zei:' sprak Marcel zelfzeker. 'Ik ga die honden opjagen. Ik ga ze het vuur aan de schenen leggen! Ik zal ze bestoken met anonieme brieven! Ze zullen boeten voor de dood van die arme jongen... en voor wat ze nog meer op hun kerfstok hebben... Ik ga ze geen minuut rust meer gunnen!'

'Ik raad je ten stelligste af om dat te doen.' sprak Damen rustig. 'Als ze je in het vizier krijgen- en dat krijgen ze vroeg of laat, want jij bent een amateur - dan ben je nog niet thuis. Dan geef ik eerlijk gezegd geen cent meer om je leven... Ik heb de blik gezien in de ogen van die jonge gek, toen ik jouw vermoedens verwoordde. Mijn God, ik dacht even dat hij mij zou aanvliegen en ter plaatse ging wurgen. Ik heb gezien hoe zijn handen zich in machteloze woede kromden omheen de leuning van zijn stoel, toen ik zei wat ik te zeggen had...'

'Wat kan ik anders doen?' vroeg Marcel, enigszins overrompeld – en beteuterd - door deze niet mis te verstane waarschuwing. 'Ik weet ook wel dat het gekken zijn ; dat ze zelfs voor de zwaarste misdaad niet achteruitdeinzen... Maar ik kan dit niet langer meer verdragen. Ik kan niet langer verdragen dat er daar op dat kerkhof van Nevelkerke, in dat afgelegen hoekje, dat door iedereen gemeden wordt, een onschuldige jongen begraven ligt... Ik moet hiertegen iets ondernemen of ik word nog gek!...

Luister : ze hebben mij getergd en vernederd, jaren aan een stuk. Niemand heeft het ooit zolang bij die bende uitgehouden als ik. Ze hebben me tenslotte op straat geschopt als een hond. Ik zat zelfs maanden zonder inkomen, omdat ze me de juiste papieren niet hebben gegeven... Maar dat is niks in vergelijking met wat ze die jongen hebben aangedaan. Hij wordt aanzien als een moordenaar, terwijl het de beste knul was die je kon vinden.

Ik weet waarover ik praat, ik heb hem dikwijls genoeg gesproken toen we 's middags samen zaten te eten. Hij had een goed karakter. Hij had maar één gebrek: hij gokte graag. En hij heeft ongetwijfeld veel geld verspeeld. Wat dat laatste betreft hebben die rotgazetten waarschijnlijk gelijk.'

Hij had alweer vol vuur zitten praten, in machteloze woede struikelend over zijn eigen woorden, en thans vaagde hij met de rug van zijn hand en weinig mondvocht van zijn lippen.

Er viel een stilte.

Damen leek in gedachten verzonken.

'Wat zou je ervan denken,' zo zei hij tenslotte, 'als ik je nog wat verder hielp in deze zaak? Als ik nog wat meer onderzoek verricht, kan ik wellicht dingen boven water halen die nu nog liggen te sluimeren ; dingen, waarvan we thans nog in de verste verte geen vermoeden hebben... Ze bedreigen en bang maken is allemaal goed en wel, maar volgens mij gaan ze zich daar niet al teveel van aantrekken... Maar als we bewijzen kunnen vinden voor hun misdaden – echte bewijzen, bedoel ik - dan kunnen we hen aan het gerecht overleveren, en dan haal jij je slag thuis, met name eerherstel voor die jongen... Dat eerherstel krijg je niet door hen alleen maar zenuwachtig te maken ; dat krijg je alleen als je met keiharde bewijzen op de proppen komt...'

'Die ga je volgens mij nooit vinden.' antwoordde Marcel moedeloos. 'Daar zijn ze te slim voor geweest. Ze hebben het allemaal té goed uitgedacht.'

'Ja, misschien wel... Maar misschien ook niet... Iedere misdadiger laat wel eens een steekje vallen, waarom zij niet? In ieder geval zouden we het kunnen proberen. Wie niet waagt niet wint, moet je maar denken. En voor jou zou het ook beter zijn. Ik zal je uit de wind zetten ; ik zou de klappen kunnen opvangen... als die er tenminste moesten komen ... Bovendien ben ik een professional. Ik weet wat ik doe, en hoever ik kan gaan.'

Lange tijd werd er niet meer gesproken. Marcel scheen het voorstel langs alle kanten te beschouwen. Damen zag hem haast nadenken en de voor- en nadelen tegen elkaar afwegen. Toen Marcel twijfelend het hoofd begon te schudden, en het ernaar uitzag dat hij niet zou ingaan op Damens voorstel, speelde deze zijn laatste troef uit:

'Ik wil onze overeenkomst best koppelen aan een resultaatsverbintenis.' sprak hij. 'Als ik geen resultaat boek, hoef je me verder ook niks meer te betalen. Dat is het beste bewijs dat ik je financieel niet door de mangel zal

halen door mijn tijd te verprutsen... Bovendien zal het me scherp houden, want ik zal dan nog meer gemotiveerd zijn om resultaat te boeken...'

Blijkbaar gaf dit de doorslag.

'Nu, vooruit dan maar.' zuchtte Marcel. 'Het is het proberen waard... Heb je enig idee waar je zou kunnen beginnen?'

'Dat heb ik.' sprak Damen, en hij maakte een vaag gebaar in de richting van zijn laptop. 'Dat laatste geluidsfragment intrigeert me... Ik zou een kijkje willen gaan nemen in dat oude huis. Er moet daar iets liggen waarover die ouwe schelm zich zorgen maakt ; iets wat hij nooit heeft kunnen vinden, en iets wat van belang schijnt te zijn. Misschien heb ik meer geluk. Misschien vind ik wel wat hij niet gevonden heeft... En vermits dat huis weldra zal afgebroken worden is er haast mee gemoeid. Ik vraag maar één ding : dat jij me niet voor de voeten loopt ; dat jij je op de achtergrond houdt, en dat je de familie Verdoot voorlopig met rust laat ... Zullen we dat afspreken?...'

'Goed.' zei Marcel, maar het was duidelijk niet van harte. 'Ik zal me proberen koest te houden.' vervolgde hij. 'Maar jij moet me op de hoogte houden zodra er nieuws is... Hier heb je mijn kaartje met mijn telefoonnummer.'

En hij kwam overeind en schudde Paul Damen ten afscheid krachtig de hand.

Walter Leunis was bezig met het enige te doen waar hij werkelijk goed in was : goochelen met balletjes.

Hij was weer in de huid gekropen van zijn andere ik. En die andere ik heette Jean Vromans, een naam die hij wel meer gebruikte als hij zijn goochelkunsten tentoon spreidde.

Hij leunde nonchalant tegen de werkbank waarop zijn meesterwerk stond, de namaak lottodiamant, en keek geamuseerd naar de gelaatsuitdrukking van de jongeman die naast hem stond. Die jongeman stond verstart, met wijd opengesperde ogen, net alsof hij een spook had gezien, te kijken naar zes onschuldig uitziende balletjes, die voor hem op de werkbank lagen. De balletjes – alle eender van kleur – bestonden uit twee helften, en ze lagen thans uit elkaar. In ieder balletje zat een piepklein papiertje waarop slechts één woordje stond: Bingo! En de reden dat zijn jonge gast zijn perplexe blik nu al zolang als vastgespijkerd liet rusten op die balletjes, lag precies in het feit dat deze zonet ieder balletje persoonlijk had geopend, en het papiertje dat erin zat had gelezen.

‘Ongelooflijk, meneer Vromans.’ stamelde hij tenslotte. ‘Ik kon het niet geloven, maar nu ik het met mijn eigen ogen heb gezien, móét ik wel... Oké, ik doe mee.’

‘Je weet, David, dat ik uiterlijk tegen vrijdagavond zes uur die waarborg aan mijn maat in Brussel moet bezorgen.’ sprak Walter, terwijl hij nonchalant, met de handen in zijn broekzakken, naar de schakelaar bij de deur liep om de lichten te doven. ‘Ik twintigduizend, en jij twintigduizend... Als je de winst gaat optrekken krijg je die weer terug... Als je denkt dat je die som niet kan bijeen krijgen tegen vrijdag, laat dan iets weten voor morgenavond, dan kan ik iemand anders inschakelen – er staan er nog te popelen om mee te doen...’

‘Dat zal geen probleem zijn.’ haastte de jongeman zich te zeggen. ‘Er staat ruimschoots voldoende op mijn spaarrekening.’

De jongen was hooguit vijfentwintig jaar. Hij had kennelijk een kantoorbaan, want hij droeg een kraakhelder wit overhemd en een keurig, zwart maatpak. Het leek wel alsof hij op het punt stond om naar een begrafenisplechtigheid te gaan. Hij vervolgde :

‘Breng ik het naar dezelfde plaats waar we vandaag hebben afgesproken?’

‘Dat lijkt me inderdaad het beste... Zie je kans om mij daar morgenavond om zes uur te ontmoeten?’

‘Geen probleem, meneer Vromans, ik zal er zijn.’

Walter sloot de deur van de werkplaats zorgvuldig af en liep door de donkere gang weer naar de achterzijde van de woning, op de voet gevolgd door de licht euforische jongeman, die enthousiast met het kleingeld in zijn vestzak zat te rammelen, en die zich allicht op dit eigenste ogenblik aan ’t verheugen was op de komst van het enorme bedrag dat hem weldra ten deel ging vallen, en wat hij daar allemaal zou kunnen mee kopen...

‘De blinddoek moet weer op, dat begrijp je wel.’ zei Walter.

‘Geen probleem, meneer Vromans.’ was het antwoord.

Vijf minuten later snorde het tweetal alweer in Walters gloednieuwe BMW door de Naamse Condroz, op weg naar Andenne. Walter reed erg rustig en respecteerde nauwgezet ieder verkeersbord, om vooral geen ongewenste aandacht te trekken.

‘Laat ik je een goede raad geven.’ sprak hij tenslotte, terwijl hij een korte blik vol spot wierp op zijn medepassagier, die geblinddoekt en voorovergebogen – het hoofd tussen de knieën - naast hem zat. ‘Als je het geld belegt, spreidt het dan over verschillende banken, en beleg het in verschillende producten. Zet bijvoorbeeld honderdduizend euro op bank A, honderdduizend op bank B, enzovoort... Banken gaan in de regel niet snel op de fles, maar het zal je maar gebeuren dat net die bank waar jij je vijfhonderdduizend euro hebt geparkeerd dat wél doet...’

‘Die raad zal ik zeker onthouden, meneer Vromans.’

‘En nog zo iets.’ vervolgde Walter. ‘Zeg tegen zo weinig mogelijk mensen dat je gewonnen hebt... Doe je dat toch, dan zal je merken dat je plots wel érg veel vrienden hebt, en die lopen dan je deur plat... Maar ze hebben allen maar één doel : je geld aftroggelen...’

‘Ook dat zal ik onthouden, meneer Vromans.’

Een goed uur later – het begon al langzaam donker te worden - stopte de BMW op het marktplein van Hanuit, alwaar de jongeman ruim drie uur tevoren zijn zilverkleurige Ford Focus had geparkeerd. Ze namen afscheid van elkaar en Walter keerde zijn wagen en snorde weer weg in de richting van Huy. Even buiten het centrum van Hanuit, op een door God verlaten plaats, te midden van de velden, reed hij van de weg af en stopte achter een

grote graansilo. Daar verwisselde hij snel de kentekenplaten van zijn wagen en vertrok weer. Hij schakelde de koplampen aan en reed nu wat sneller, en ook wat meer ontspannen. Het rijden met valse nummerplaten hield altijd een risico in, daar was hij zich terdege van bewust, en de platen die hij thans op de wagen had bevestigd waren de enige juiste...

Terwijl hij lekker snel doorreed op de zo goed als verlaten provinciale weg, bedacht hij monkelend dat de klant die hij nu aan de haak had geslagen toch wel erg naïef was.

Hij had, sinds Verdoot hem de lottotrekkingsmachine had verkocht, al minstens zes keer de wonderbaarlijke eigenschappen van de diamant gedemonstreerd, en dit aan evenzoveel goklustigen. Meestal waren ze zeer argwanend, vooral nadat hij hen pas had benaderd, en het had hem heel wat overredingskracht gekost om sommigen ervan over de streep te trekken. Maar deze jongen, die nog bij zijn ouders inwoonde, had op geen enkel moment wantrouwen getoond. Het verhaaltje van de gemanipuleerde lottotrekking dat hij onder de naam van Jean Vromans onveranderlijk opdiste, was er hij hem ingegleden als zoete koek...

Het internet is een geweldig wapen als men in contact wil komen met goklustigen. Maar hij zocht zijn slachtoffers niet alleen op achter zijn computer, maar ook in de buurt van casino's en speelhallen. Eigenlijk op alle plaatsen waar legaal gegokt kon worden. Hij bewoog zich in die milieus heel ontspannen en zelfverzekerd, net alsof hij er geboren en getogen was, en hij spendeerde er niet zelden een aardig centje. Maar dat hoorde er nu eenmaal bij, en dat had hij er graag voor over, want hij wist door observatie al vrij snel wie in aanmerking kwam voor zijn goochelkunsten, en wie niet.

Hij bedacht - niet zonder welbehagen, en niet voor het eerst trouwens – dat de truc die Verdoot en hij samen hadden uitgedacht, nu ruim anderhalf jaar geleden, inmiddels een bijzonder lucratieve bezigheid was geworden. Hij had het allemaal nog niet becijferd, maar hij schatte dat hij, door die zogenaamde “waarborgsommen” achterover te drukken, zo onderhand toch wel tweehonderdduizend euro had binnengerijfd. De grootte van dat bedrag liet hij afhangen van de kapitaalkrachtigheid en de goedgelovigheid van zijn slachtoffers, de éne al wat meer, de andere al wat minder. Omdat hij erop rekende dat de meesten van zijn slachtoffers van de fraude geen aangifte zouden doen – ze hadden immers hun medewerking verleend aan

een oplichtingzaak – achtte hij de kans dat de autoriteiten zouden ingelicht worden niet bijster groot. Zijn laatste slachtoffer - de jongen die zonet uit zijn wagen was gestapt - betaalde twintigduizend euro. Dat was extreem weinig, want meestal vroeg hij beduidend meer. En ofschoon dat niet van zijn gewoonte was, deze keer had hij zich louter en alleen laten leiden door een milde vorm van mededogen...

Hij dacht nog wel eens aan de arme Harry Teugels, zijn allereerste slachtoffer. Maar hij verdrong die gedachte dan weer even snel als ze was opgekomen ; hij voelde zich er niet comfortabel bij. Eén zaak was zeker : het had niet mogen gebeuren ; niet op die manier. En was het bod dat Verdoot op de woning van zijn stiefmoeder had gedaan niet zo hoog geweest, hij zou er ook nooit zijn medewerking aan hebben verleend. Niet alleen was er toen extreem veel geweld aan te pas gekomen, maar gans het opzet was veel te omslachtig geweest ; er hadden wel honderd zaken kunnen foutlopen...

Hij had sindsdien zijn modus operandi grondig gewijzigd. Het was allemaal veel simpeler geworden nu.

Om te beginnen opereerde hij nu geheel zelfstandig. Verdoot zat er voor niks meer tussen. Ze onderhielden zelfs geen contacten meer met elkaar. Nu ja, dat krolse dochttertje van Verdoot zag hij nog wel, vrij regelmatig zelfs. Maar dat waren andere contacten – erg aangename overigens - en die moesten zorgvuldig geheim worden gehouden...

Vervolgens nam hij zijn slachtoffers niet meer mee naar zijn vaste verblijfplaats, neen, hij sprak met zijn slachtoffers meestal af in één of ander rustig café, veelal in internetcafés, alwaar hij hen met zijn verbale talenten bewerkte, en hen murw poogde te maken voor zijn plan. Uiteraard door hen grote winsten in het vooruitzicht te stellen. Hij woonde weliswaar nog steeds in die afgelegen huurvilla in Assesse, maar daar bracht hij zijn slachtoffers slechts één keer naartoe, en uitsluitend om hun laatste restje twijfel weg te nemen : om die fameuze trekkingsmachine in werking te zien. Ze waren tijdens die rit steeds geblinddoekt, en konden bijgevolg zijn verblijfplaats niet achterhalen.

En tenslotte zag hij zijn slachtoffers, nadat ze hem de waarborgsom hadden overhandigd, nooit meer weer. Al die ingewikkelde toestanden van nepleningen opzetten om vervolgens, als terugbetaling uitbleef, te dreigen met represailles, al dit omslachtige gedoe zeg maar, was bijgevolg compleet

overbodig geworden. Het was slechts één keer gebeurd – de allereerste keer- omdat het zo paste in dat ingewikkelde plan van Verdoot.

Hij had van Verdoot de lottotrekkingsmachine kunnen kopen. Daar was geluk mee gemoeid geweest. Verdoot wist met het toestel geen blijf meer. De school waar hij het toestel had ontleend wilde het immers niet meer terug. Verschillende ouders hadden na de tentoonstelling hun beklag gemaakt bij de directie. Ze vonden het vreemd – en ongepast - dat een school de opgroeiende jeugd enthousiasmeerde voor dergelijke kansspelen. Het behoorde niet tot de opvoedkundige taken van een school. En dus hadden ze het toestel aan Verdoot geschonken. Het had een ganse tijd in een huurloods in de buurt van Andenne gestaan, dezelfde loods waar ook de inboedel van de villa in Assesse een korte periode had verbleven. Toen de huurtermijn van de loods verstreken was, en de eigenaar ze zelf in gebruik wilde nemen, had hij de kans gegrepen en Verdoot gevraagd of hij de lottodiamant aan hem wilde verkopen. Het woordje gratis kwam niet voor in het woordenboek van Verdoot, dus had hij, Walter, er een forse prijs voor moeten betalen. Maar het was een investering geweest die zijn vruchten inmiddels al ruimschoots had afgeworpen.

Toch zaten er ook negatieve kantjes aan deze vorm van oplichting. Bij ieder nieuw slachtoffer moest hij een nieuwe simkaart kopen voor zijn gsm, zodat zijn vorige slachtoffers hem niet meer konden bereiken. Zolang hij die simkaarten anoniem kon kopen was er niks aan de hand, maar hij wist dat de regering met de idee speelde om daar verandering in te brengen. Nu, dit zou voorlopig nog niet gaan gebeuren.

Een tweede negatieve punt was veel ernstiger van aard. Hij moest zijn actieterrein namelijk voortdurend verleggen. Hij moest regelmatig nieuwe locaties opzoeken, zo niet dreigde hij in aanvaring te komen met zijn vroegere slachtoffers. Het milieu waarbinnen hij zijn slachtoffers rekruteerde was nu eenmaal beperkt ; goktenten en casino's, zo bedacht hij wel eens, waren er beduidend minder dan kerken en moskeeën. En hij kon niet alles regelen via de computer. Persoonlijk contact was nu eenmaal essentieel. Pas dan kon hij zijn oplichterstalenten en zijn verbale capaciteiten ten volle ontplooien. Bovendien moest hij het geld nog steeds persoonlijk in ontvangst nemen ; het laten overmaken op de rekening van een katvanger zou vroeg of laat voor problemen zorgen.

Hij was zich dus terdege bewust van het feit dat er weldra een dag ging komen dat hij deze vorm van oplichting zou moeten stopzetten, en dat hij op zoek zou moeten gaan naar geheel nieuwe bezigheden. Want ook de nepverzekeringsspolissen die hij tussen de bedrijven door aan de man trachtte te brengen leverden alsmaar minder op. Daar waren de waarschuwingen op het internet dan weer aansprakelijk voor. En vermits een goede ondernemer vooruitziend is, en niet bij de pakken blijft zitten tot de zaken daadwerkelijk spaak lopen, was hij met het zoeken naar die nieuwe activiteiten al een tijdje begonnen.

Hij had thans zijn oog laten vallen op een pand in Bastogne ; een pand dat te koop stond, en waarin een bordeel was gevestigd. Het was een chique witte villa, die discreet aan het zicht werd onttrokken door een haag van coniferen, en waar achteraan volop gelegenheid was om te parkeren. De drie meisjes die er werkzaam waren hadden allen een lichtgetinte huidskleur, en spraken vloeiend Frans en Engels. Ze runden de zaak momenteel in eigen beheer, want hun pooier had zich drie maand geleden een stuk in de kraag gedronken, en zich vervolgens tegen een dikke boom te pletter gereden.

De meisjes hadden hem verteld dat de zaken daar floreerden als nergens anders. De vele Britse, Amerikaanse en Canadese toeristen die omwille van het oorlogsverleden de streek bezochten, durfden wel eens een stapje zijwaarts te maken. Vaak waren het de nakomelingen van gesneuvelde soldaten, en meetal zaten ze er warmpjes in en verbleven ze enige dagen op hotel in de buurt. Oorlogsmonumenten spreken vrouwen nu eenmaal minder aan dan mannen, en dus kwamen die mannen meestal alleen, of in groepjes...

Dit idee van hem was langzamerhand ontstaan, en was inmiddels uitgerijpt tot een vrij concreet plan. Als hij dat pand kon aankopen en uitbaten, dan liep hij daarginds – geheel in het zuiden van het land - beduidend minder kans om op een dag herkend te worden door één van zijn vroegere slachtoffers. De prijs die de huidige eigenaar vroeg was bovendien erg schappelijk, en met het geld dat hij van zijn ouderlijk huis van Verdoot had gekregen kwam hij al een heel eind. Genoeg was het niet, maar als hij erin slaagde om Christine over de streep te trekken, dan was hij meteen van alle zorgen verlost. Christine zou dan medefinancier van het project worden. Hij besepte ook wel dat ze dat alleen maar kon als ze de aandelen in de zaak van haar vader weer van de hand ging doen. Maar als hij kon bewerkstelligen

dat ze dat deed, dan lag de weg naar een nieuwe succesformule wagenwijd voor hem open. Hij zou dan van op afstand de zaken runnen, en Christine zou zich bezighouden met het dagelijkse bestuur. Misschien kon hij haar overhalen om zo af en toe ook eens een bezoeker voor haar rekening te nemen. Sommige klanten prefereerden nu eenmaal blanke meisjes. Op dat vlak beschikte ze over bijzondere talenten, Christine, dat kon hij niet ontkennen...

Hij zag dat al volkomen zitten, daar diep in het zuiden van het land. Ver weg van alle commotie die hier dreigde te ontstaan als hij nog veel langer zijn gang ging. Dat goochelen met balletjes moest nu maar eens ophouden, vond hij. Voorlopig nog even, maar dan werd het tijd dat hij iets geheel anders ging doen.

Terwijl hij in zijn BMW rustig verder snorde, richting Assesse, mijmerde hij over de dingen die hij allemaal zou kunnen doen, eenmaal de zaak op punt stond.

Hij zou bijvoorbeeld op de kamers van de meisjes verborgen camera's kunnen installeren. Terwijl de klanten dan bezig waren met de meisjes, zou hij proberen hun identiteit te achterhalen, en als ze later weer naar hun vaderland waren weergekeerd, zou hij hen kunnen benaderen om hen wat geld afhandig te maken.

Dat laatste idee was eigenlijk nog zo gek niet, bedacht hij. Als zijn slachtoffers in het buitenland verbleven, kon hij ze hier niet meer tegen het lijf lopen. En om zijn stilzwijgen te bewaren zouden ze zeker bereid zijn te betalen. Ze zouden hun relatie toch niet op het spel zetten omwille van een paar duizend euro's?...

Hij nam wat gas terug toen hij het bochtige parcours naar de Maasvallei indook. Even later stak hij de rivier over in Andenne, en nog geen twee minuten nadien begon hij alweer aan de klim naar Oheye.

Het was tijdens die klim dat hij zich langzaam maar zeker bewust werd van het feit dat hij mogelijks gevolgd werd. Van de auto, die een eind achter hem aan reed, kon hij omwille van de duisternis geen bijzonderheden onderscheiden. Maar wie het ook was die ermee reed, als de bestuurder het voertuig gebruikte om hem te achtervolgen, dan was het of een amateur, of een idioot. Want als je van plan bent om iemand te volgen in het donker, dan zorg je er in de eerste plaats voor dat je koplampen juist zijn afgesteld. Deze auto viel net op omdat de rechterkoplamp beduidend hoger scheen

dan de linker. Dat verschil was hem al opgevallen toen hij nog maar pas uit Hanuit was vertrokken, maar hij had er toen geen aandacht aan besteed. Het geflikker van de rechterkoplamp in zijn binnenspiegeltje hield nu al meer dan een half uur aan, en was stelselmatig toegenomen naarmate het donkerder werd. Dat kon toeval zijn, en misschien maakte hij zich wel zorgen om niks. Maar omdat hij zo dadelijk de afslag naar Dinant ging nemen, en zich op nauwelijks een kwartier rijden van zijn woning in Assesse bevond, vond hij het raadzaam om even een testje te doen. Hij nam langzaam gas terug, tot hij nog nauwelijks vijftig kilometer per uur reed, en bleef benieuwd in zijn achteruitkijkspiegeltje kijken.

De wagen met de schele koplampen naderde snel, zette zijn richtingaanwijzer aan, en stak hem resoluut voorbij. Het bleek een kleine bestelbus te zijn. Merk en model kon hij niet onderscheiden, want hij had zich geconcentreerd op de nummerplaat, en sloeg deze op in zijn geheugen.

Hij hield zijn lage snelheid nog een tijdje aan, en zag zijn voorligger stelselmatig verder uitlopen. Maar omdat hij het zekere voor het onzekere wilde nemen, hield hij op een parking langs de weg een paar minuten halt. Inmiddels was er in achterhoofd een alarmbelletje gaan rinkelen. Hij meende die nummerplaat als eens eerder gezien te hebben. Hij pijnigde zich de hersens, in een poging zich te kunnen herinneren waar dat precies was geweest, maar hij raakte er niet uit. Hij had in de loop van zijn bewogen carrière zoveel mensen opgelicht en geruïneerd, en het merendeel daarvan had hij wel eens in een auto zien rijden. Was dit misschien één van hen geweest? Was één van zijn vroegere slachtoffers hem op het spoor gekomen? Kwam deze verhaal bij hem halen, of schadevergoeding eisen. Of erger nog, hem iets aandoen?...

Hij was er niet gerust in. Per slot van rekening – en hij was zich daarvan bewust – was hij niet zo dapper als de radheid van zijn tong liet uitschijnen. In geestelijk opzicht was hij wellicht een meester, en verbaal kon hij flink zijn mannetje staan, maar fysiek stelde hij niet veel voor, en tegen een vechtpartij met één van zijn vroegere slachtoffers zag hij enorm op.

Hij had halvelings verwacht dat hij de bestelwagen verderop weer zou tegenkomen, wachtend op hem, langs de kant van de weg, maar dat gebeurde niet, en hij bereikte zijn woning zonder nog iets verdachts bemerkt te hebben. Hij slaakte een zucht van verlichting toen hij zijn voet

van het gaspedaal haalde en voor de laatste keer zijn richtingaanwijzer inschakelde.

Toen hij een paar seconden later de oprit van zijn villa insloeg zag hij vijftig meter verderop, in de berm van de weg, een auto staan. De lichten van die auto floepten aan, en hij wist meteen hoe laat het was...

9

Met gierende banden joeg hij de BMW over de kasseien tot achteraan de woning, en haastte zich naar binnen. Hij zag nog net hoe een schijnsel van koplampen zich aftekende op de coniferen van het bochtige parcours van de oprit, alvorens hij de deur dichtsloeg en met bevende hand de grendels erop schoof. Koortsachtig begon hij na te denken, met zijn rug tegen de deur aangedrukt. Zijn hart bonkte tot in zijn keel.

Het onvermijdelijke was gebeurd ; ze hadden hem eindelijk gevonden. Maar wie het ook mocht zijn, hij zou ze niet binnenlaten. Als ze van plan waren om zijn woning met geweld binnen te dringen, dan zou hij de politie waarschuwen. Zijn onfrisse praktijken zouden dan uiteraard aan het licht komen, maar liever dat, dan zich in elkaar te laten slaan door één van zijn vele slachtoffers, van wie de stoppen waren doorgeslagen.

Hij hoorde bijna gelijktijdig een paar portieren dichtslaan. Ze waren dus minstens met z'n tweeën. Dat maakte een eventuele strijd nog ongelijker, dan moest hij zeker het onderspit delven. Hij had geen licht gemaakt, en hij keek onwillekeurig naar zijn handen. Hij zag ze niet, maar hij voelde ze wel volop trillen.

Er werd op de deur gebonkt. De deur waar hij tegenaan stond. De adem stakte in zijn keel, en de adrenaline raasde volop door zijn lichaam, terwijl zijn knieën oncontroleerbaar begonnen te knikken.

‘Doe open!’ hoorde hij iemand roepen. ‘Walter, in godsnaam, we weten dat je er bent! Doe die deur open!’

Hij herkende vrijwel meteen de stem van de oude Verdoot, en de spanning stroomde langzaam weg uit zijn lichaam. Zelfs als hij zich vergiste, en het was niet Verdoot die daar stond, dan nog kon het geen van zijn slachtoffers zijn, zo realiseerde hij zich. Die kenden hem immers alleen maar als Jean Vromans. Hij keerde zich langzaam om, schoof de beide grendels van de deur opzij, en knipte het licht aan.

‘Wat bezielt je in godsnaam !?’ vroeg Verdoot verontwaardigd, terwijl hij naar binnen stapte. ‘Je doet verdomme net alsof we twee spoken zijn! Ik heb nog nooit iemand zich zo snel uit de voeten zien maken... Dacht je misschien dat we van de fiscus waren?’

Hij lachte heel even om zijn eigen grap, en zijn zoon, die hem op de voet was gevolgd, wierp Walter een blik vol haat toe.

Walter had zich inmiddels weer geheel onder controle.

‘Welkom.’ sprak hij sarcastisch. ‘Kom vooral binnen. Doe maar net of je thuis bent. Voeten vegen hoeft echt niet hoor. Ik poets morgen wel opnieuw.’

En terwijl hij zijn ongenode gasten voorging naar de woonkamer vervolgde hij, met een schuine blik op Verdoot senior : ‘Man, ik schrok me haast dood toen ik hier stopte en jij de lampen van de auto aanstak. Je hebt de ganse tijd achter me aan gereden zonder te beseffen dat ik voor je reed. Die scheve rechterkoplamp heeft je verraden.’

‘Dan ben jij het geweest die we kort voor Oheye hebben ingehaald.’ sprak Verdoot, waarna hij zijn zoon met de elleboog aanstiet en zei. ‘Die camionette moet dringend op onderhoud... Help me er morgen aan denken, zodat ik een afspraak kan maken.’

Als hij al een reactie van zijn zoon verwacht had, kwam hij bedrogen uit : Hein Verdoot vertrok geen spier op zijn granieten gelaat. Hij kruiste de armen en nam een afwachtende houding aan. Zijn doffe blik fixeerde zich op een punt van het behang, pal naast Walters hoofd.

‘Dat was ik inderdaad.’ zei Walter, die geen moeite deed om zijn gasten een zitplaats aan te bieden. ‘Maar ik had de auto niet herkend in het donker... Je nummerplaat deed wel een belletje rinkelen.’

‘Ik zie dat je alweer met een nieuwe auto rijdt.’ vervolgde Verdoot, terwijl hij plaatsnam op een stoel. ‘Een peperdure BMW nog wel... Het kan blijkbaar niet op... Je hebt kennelijk een ezel die geld kan schijten... Of heb je alweer een huis kunnen verkopen?...’

Walter negeerde deze opmerking, maar de ironie en de brutaliteit van Verdoot kwetste hem meer dan hij liet blijken.

‘Je zaakje draait goed... of zie ik dat verkeerd?’ vervolgde Verdoot, toen een reactie uitbleef. ‘Goed draaien is nu niet exact het juiste woord.’ zei Walter. ‘Ik zou eerder zeggen : de ballen rollen goed... en ja, inderdaad, ik mag niet klagen... de investering die jij me aan de hand hebt gedaan werpt al een poosje zijn vruchten af.’

‘Dat doet me plezier, jongen.’ zei Verdoot, en tot Walters verbazing leek hij dat ook echt te menen. ‘Werkelijk, dat doet me echt plezier.’ zo voegde hij er nog aan toe.

Er viel een stilte.

Walter wist niet goed hoe hij het voorhad met die twee, en Verdoot leek even het noorden kwijt ; hij wist kennelijk niet wat hij nog meer zou zeggen of vragen.

‘Wat kom je eigenlijk doen.’ vroeg Walter tenslotte. ‘Ik dacht dat onze wegen definitief waren gescheiden. En als je het mij vraagt : dat lijkt me, na alle baldadigheden die verleden jaar zijn gebeurd, het beste wat we kunnen doen... elkaar mijden.’

Vanuit een ooghoek zag Walter de blik in de ogen van de jonge Verdoot weer tot leven komen. En wat Walter zag beviel hem niet : er straalde tomeloze woede en haat uit die ogen.

Verdoot senior leek gekwetst en beledigd.

‘Dat is nu niet precies de ontvangst die ik verwacht had.’ zei hij. ‘Ik had wat meer begrip en genegenheid verwacht van een oude strijdmakker.’

‘Je had op z’n minst een seintje kunnen geven dat je eraan zat te komen.’ zei Walter op effen toon. ‘Dan had ik de rode loper voor je kunnen uitrollen.’

Het viel op dat hij in het enkelvoud praatte, en dat hij de jonge Verdoot, die er bijstond voor spek en bonen, compleet negeerde ; dat hij zich slechts richtte tot diens vader, en deze ook strak bleef aankijken.

‘Hoe kan ik je nu een seintje geven als je voortdurend van gsm nummer verandert?’ sprak de oude Verdoot, en hij spreidde in een verongelijkt gebaar zijn beide armen. ‘Ik heb het geprobeerd jongen, ik heb het geprobeerd...’

Verdoot keek Walter nu onderzoekend aan, als poogde hij diens gedachten te lezen.

‘En wat ik kom doen? Waarvoor ik hier ben?..’ vervolgde hij. ‘We maakten ons een beetje zorgen, jongen... We wilden ons ervan vergewissen dat je het wel stelt, Walter... Daar is toch niks mis mee?... We wilden met onze eigen ogen zien dat je niks tekort komt, jongen... Dat je bijvoorbeeld geen domme dingen gaat doen om aan geld te geraken...’

‘Ik doe wat ik doe,’ zei Walter, ‘en daar hoeft jij je verder geen zorgen meer over te maken.’

‘Natuurlijk niet, Walter... natuurlijk niet... En nu we gezien hebben dat je in goeden doen bent, dat je niks tekort komt, jongen, zal je van ons ook verder geen last meer hebben... Doe maar rustig verder met te doen waar je

goed in bent : een eerlijke boterham verdienen met die lottomachine van je. Dat kneepje heb je onder de knie ; dat kan je als geen ander... En houd je ver weg van andere vormen van inkomensbronnen, Walter... Zoek geen risico's op jongen, zoek geen risico's op... En drink niet teveel, jongen. Echt, drink niet teveel...Je zou toch niet willen dat je in een dronken bui per ongeluk je handeltje met dat lottogedoe verklapte?...'

'Kom nu Verdoot,' sprak Walter, op honende toon, 'je gaat me toch niet wijsmaken dat je speciaal naar hier bent gekomen om me dat allemaal te vertellen... Dat geloof je toch zelf niet?'

'Neen, jongen, je hebt gelijk. daarvoor ben ik niet speciaal naar hier gekomen. Maar wel voor dit : je weet – of je weet het niet – dat je vaders huis één dezer dagen met de grond gelijk gemaakt wordt. Er staan daar nog wat spullen in, meubels en zo, alsook wat kleinigheden... Misschien moet je maar eens komen kijken... om te zien of er iets bij is wat je kan gebruiken... De ganse garderobe van je stiefmoeder zit er trouwens ook nog in, maar ik veronderstel dat je daar niet in geïnteresseerd bent...'

'Ik moet er niks van hebben.' zei Walter, op effen toon. 'Als je zelf wat kan gebruiken neem je het maar... En als er nog kleren bijzitten die je vrouw - of Christine - kunnen gebruiken, dan gaan ze hun gang maar... mij maakt het niet uit.'

'Ik vrees, jongen, dat de kleren van je stiefmoeder toch een ietsepietsie te klein zijn voor mijn vrouw.'

'En mogelijk niet zwart en niet vetzig genoeg.' dacht Walter, al hield hij deze gedachte zorgvuldig voor zichzelf.

'En wat Christine betreft,' vervolgde Verdoot, 'die woont niet langer meer bij ons. Dat wist jij nog niet natuurlijk. Ze woont nu op een appartement in de stad. Maar ze werkt nog wel bij ons... Maar goed, ik zal vragen of ze de kleren naar het kringloopcentrum wil brengen... Misschien kan ze ze wel ruilen voor iets wat ze wel kan gebruiken...'

Walter reageerde hier niet op, en Verdoot, die als enige was gaan zitten, klopte na een poosje met zijn handen op zijn knieën, ten teken dat hij verder niks meer te zeggen had, en kwam overeind.

'Kom Henri,' zei hij, zich tot zijn zoon richtend, die nog steeds als een bevroren blok graniet naast hem stond, 'we hebben hier verder niks te zoeken. We stappen maar weer eens op.'

Hij wendde zich tot Walter en zei : ‘Ik wil je nog bedanken voor de hartelijke ontvangst, jongen. Het is lang geleden dat ik ergens nog zo vriendelijk onthaald ben geweest... Mag ik misschien het gsm nummer dat je tegenwoordig gebruikt?... Je weet maar nooit...’

Walter negeerde de hatelijke opmerking en krabbelde haastig een nummer op een papiertje. Hij ging zijn gasten voor naar achter. Daar liet hij ze, vergezeld van een kort hoofdknikje, naar buiten gaan. Maar toen de jonge Verdoot al in de auto zat, keerde Verdoot senior op zijn stappen terug en vroeg op gedempte toon:

‘Walter jongen, ik vraag het niet graag nog eens, maar toen jij met hem - je weet wel wie ik bedoel - op die bewuste avond naar haar – je stiefmoeder bedoel ik - toe zijn gegaan, om te doen wat jullie te doen stond... weet je zeker dat hij toen dat vervloekte ding niet op zak had?’

‘Neen Verdoot, dat had hij niet.’ sprak Walter wrevelig. ‘Waarom geloof je me niet? Ik heb je dat al honderd keer gezegd, en neem maar gerust van mij aan : dit was de laatste keer dat ik het gezegd heb... Je moet me dat nooit meer vragen... Goedenavond!’

En hij negeerde het sussende gebaar dat Verdoot maakte, klapte voor diens neus de deur dicht, en vergrendelde deze zorgvuldig.

Nadat hij de wagen had horen weggrijden, bleef hij nog ruim vijf minuten met zijn rug tegen de deur aangeleund staan nadenken.

Wat, in godsnaam, was de bedoeling van dit gesprek geweest, zo vroeg hij zich af. Wat kon er nu zo belangrijk zijn geweest, dat Verdoot het nodig had geacht om hem zo laat op de avond te komen opzoeken? De uitvlucht van de achtergelaten meubelen en kleren geloofde hij alleszins geen moment. Verdoot wist deksels goed genoeg dat hij met dat huis en de inboedel ervan niks meer wilde te maken hebben.

Maar wat was de reden van het gesprek dan wél geweest?

Hij pijnigde zich de hersenen, maar kon niks bedenken dat belangrijk genoeg was. De waarschuwing “zoek geen risico’s op, jongen” bleef evenwel door zijn hoofd gonzen. Was dat misschien de reden van het bezoek geweest? Had Christine haar vader op de hoogte gebracht van zijn plannen in Bastogne? Zouden ze die plannen niet genegen zijn?

‘Neen, natuurlijk niet, idioot!’ zo verweet hij zichzelf vrijwel onmiddellijk. Natuurlijk zouden ze die plannen niet genegen zijn. Daarom had hij haar ook uitdrukkelijk gevraagd er voorlopig met niemand over te praten... en

zeker niet met haar broer of vader. Als de tijd daarvoor rijp was, en hij kon erop vertrouwen dat het meisje voor de volle honderd procent achter hem stond, dan was er nog tijd genoeg om erover te beginnen. De transactie van haar aandelen zou evenwel niet zonder slag of stoot verlopen. Daarvoor kende hij de Verdoots te goed. Vooral zou hij beducht moeten zijn voor de reactie van die jonge Verdoot, die geen woord had gezegd vanavond, maar wiens blikken vol haat boekdelen hadden gesproken.

Walter huiverde onwillekeurig toen hij terugdacht aan die vlammeende ogen. En hij herinnerde zich de woorden die zijn vader had gesproken, toen ze vorig jaar in november afscheid hadden genomen in dat café op de markt van Goorzele : ‘Vergis je niet : hij is een Verdoot, en Verdoots laten niet met zich spotten!... Waar je ook zit, hij zal je weten te vinden!...’

Hij zocht zijn bed op en trachtte te slapen, maar de waarschuwing “zoek geen risico’s op jongen” bleef maar doorheen zijn hoofd spoken. Raar, maar Verdoot had gesproken alsof zijn huidige bezigheden met de trekkingsmachine volkomen risicoloos waren...

10

Hans Lippens klapte het deurtje van het schakelpaneel weer dicht. Hij keerde zich om naar het controlepaneel en nam plaats in de draaibare stoel, die pneumatisch was afgeveerd. Hij zette een aantal schakelaars om en stelde met tevredenheid vast dat de lampjes die hoorden te branden ook werkelijk brandden, terwijl degenen die niet hoorden te branden of te knippen, dat ook inderdaad niet deden. Hij observeerde het controlebord een tijdlang, en toen alles rustig bleef, er niks erop wees dat zijn interventie mislukt was, strengelde hij de handen in elkaar achter zijn kaalgeschoren, bolvormige hoofdje, leunde in zijn stoel zo ver mogelijk achterover, en keek met welbehagen naar buiten.

Het karwei zat erop, de nieuwe software was geïnstalleerd, en zo dadelijk arriveerde Willy Saevels, en zouden ze samen de torenkraan aan een grondige test onderwerpen.

Hans liet zijn blik over de zonovergoten daken van Goorzele glijden. Een staalblauwe hemel boven een lappendeken van rode en zwarte dakpannen, met hier en daar een torenspits en een vogel die het zwerk doorkliefde, een mooier beeld kon hij zich nauwelijks voorstellen. Hij had tijdens zijn laatste reis in de bergachtige streken van Italië dikwijls op verheven hoogtes gestaan, en telkens weer had hij bewonderend gekeken naar die lieflijk ogende dorpjes in het dal, waarvan de huisjes in al hun verscheidenheid lagen te bakken en te sidderen in de hete zon.

Toen liet hij zijn blik naar beneden glijden, en hij zag twintig meter beneden zich op het trottoir de kraanbestuurder aangesneld komen. Nog geen minuut later betrad Willy Saevels de cabine, geheel buiten adem.

‘En?’ was het enige wat hij voorlopig kon uitbrengen, terwijl hij Hans verwachtingsvol aankeek.

‘Is voor de bakker.’ zei Hans. ‘De nieuwe software zit erop en alles reageert normaal. Maar ik laat de eer van het testen over aan jou.’ Hij stond op en schuifelde naar achteren, om van daaruit de gebeurtenissen te volgen.

Willy zette een paar schakelaars om en begon met het testen van de basisbewerkingen. Hans fixeerde zijn blik op het uiteinde van de lastarm, die nog steeds boven de nok van het dak van de afbraakwoning hing, met onder zich de hijskabel en het lege pallet. De vibraties in de cabine werden duidelijk voelbaar toen de motor de zaak in beweging zette, en de arm begon een klein stukje linksom te zwenken. Even later gebeurde het

omgekeerde, waarna de test van het op en neer hijsen van het pallet volgde. Toen alles was uitgetest en Willy Saevels middels korte hoofdknikjes en tevreden gebrom zijn goedkeuring aan het testen had verleend, zei Hans:

‘Ik stel voor dat je nu naar beneden gaat en je positie van de vorige keer inneemt, toen het spaak liep. Maar ik ben ervan overtuigd dat de draadloze bediening net zo probleemloos zal werken als de bediening hierboven... De batterijen zijn hopelijk toch voldoende opgeladen?’

‘Dat zijn ze.’ sprak Willy Saevels beslist, terwijl hij het bedieningskastje, dat naar de huidige normen erg compact was, en tevens een futuristisch uiterlijk had, met een riem om zijn middel bevestigde. Hij overhandigde Hans een walkietalkie, stak er zelf één op zak en klauterde opmerkelijk snel weer naar beneden. Nog geen minuut later verdween hij uit het zicht toen hij de Sint Barbarastraat insloeg. Hans schakelde de walkietalkie aan, die rustig begon te ruisen. Even later kwam het ding tot leven en klonk de metaalachtige stem van de onzichtbare Willy Saevels.

‘Het hekwerk hierachter is nog op slot. ‘ zei hij. ‘Ik zal eerst even tot bij Verdoot moeten om de sleutel te gaan halen... Dit kan even duren, want ze durven daar wel eens moeilijk over doen.’

‘Geen probleem.’ zei Hans ‘Tijd zat vandaag...’

Hij zag Saevels met zijn hangbuikje en zijn merkwaardige zwabbertred weer in zijn gezichtsveld opdoemen om vervolgens in de winkel van Verdoot te verdwijnen. Hij zag tevens de oude mevrouw Verdoot staan, die hem een half uur tevoren de sleutels van de kraan had overhandigd. Ze stond hem vanachter de etalage te begluren in haar pikzwarte plunje.

Hij was erg geschrokken geweest toen een verkoper hem naar haar had doorverwezen, want hij had nog nooit zo’n merkwaardig creatuur op twee stelten aanschouwd. En op een verstaanbare wijze praten kon ze blijkbaar niet. Hij had maar half begrepen wat ze bedoeld had, maar de wijze waarop ze het gezegd had – of beter gewauweld - was alles behalve vriendelijk geweest...

‘Ik had er graag twintig euro voor over gehad, zwarte toverkol,’ zo sprak Hans langzaam tot zichzelf, ‘als je zo dadelijk even naar buiten kwam... en Willy vervolgens dat pallet op je sturse kop te pletter liet vallen.’

Maar niets van dien aard gebeurde, want ook het testen met “de draadloze” verliep probleemloos. En een half uur later stonden beide mannen alweer aan de voet van de kraan.

‘Zo,’ zei Hans. ‘Je kan aan het karwei beginnen.’

‘Dat duurt nog wel even.’ zei Willy Saevels, terwijl hij de toegang afsloot en de sleutels op zak stak. ‘Ze hebben wat vertraging opgelopen bij Zeedijk. Bovendien moeten we langs de voorgevel van dat pand eerst nog een metalen hekwerk plaatsen, en een overdekte doorgangstunnel voorzien voor de voetgangers.’

Ze namen afscheid van elkaar, en Saevels haastte zich weer de Sint Barbarastraat in om het hekwerk achteraan af te sluiten. Toen hij het doodlopende steegje inliep, zag hij tot zijn verbazing een man staan ; een man die hem daar kennelijk stond op te wachten. Hij verbaasde zich hierover, want hij had nog nooit een levende ziel in dat steegje gezien.

‘Jij werkt voor Verdoot, als ik me niet vergis.’ zei de man, en deze schudde hem krachtig de hand. De man had een gedrongen lichaamsbouw. Hij droeg een keurig maatpak, donkerblauw van kleur, met onder zijn vest een lichtblauw overhemd en een effen gele das. Hij had een grote, leren tas bij zich, die met een draagriem over zijn rechterschouder hing, en de eerste gedachte die bij Saevels opkwam was dat de man wel eens een inspecteur van de veiligheid kon zijn, die kwam kijken of de afbraakwerken volgens de voorschriften verliepen.

‘Mijn naam is Leon Camps.’vervolgde de man. ‘Ik ben op zoek naar meneer Verdoot, en ik had gehoopt hem hier ergens te vinden.’

‘De oude meneer of het jongere exemplaar?’ vroeg Saevels, en hij vervolgde, toen de man niet meteen antwoordde: ‘Ze zijn allebei afwezig momenteel. Ze schijnen naar een handelsbeurs te zijn, en komen pas vanavond laat weer terug... enfin, dat is wat de verkoper me zonet in de winkel vertelde... Maar de oude mevrouw is er wel... en de dochter ook...’

‘Ach, wat vervelend nu.’ sprak de man, en hij liet teleurstelling doorklinken in zijn stem. Hij scheen even na te denken, en hij nam Willy Saevels, die hem met een uitermate sullige uitdrukking op het gelaat stond aan te gapen, onderwijl wat nauwkeuriger op. Hij vroeg tenslotte:

‘Jij lijkt me wel iemand die vertrouwelijke mededelingen voor jezelf kan houden.’

‘Zo is het.’ zei Saevels, ‘Horen, zien en zwijgen.’ Waarop hij een scheet liet en zijn bril wat hoger op zijn neus duwde.

‘De zaak is deze,’ zei de netjes geklede man, terwijl hij vertrouwelijk voorover neeg en zijn stem liet dalen tot op fluisterniveau. ‘Ik ben een

poosje geleden door meneer Verdoot aangesteld om deze woning, die weldra met de grond gelijk gemaakt gaat worden, met mijn metaaldetector aan een grondige inspectie te onderwerpen. Hij heeft namelijk een vermoeden dat hier...'

De man onderbrak zijn zin en keek Saevels gestreng aan. 'Je gaat hierover toch met niemand praten, mag ik hopen, want wat ik je ga vertellen is strikt vertrouwelijk?...'

'Ik kan zwijgen als een graf.' zei Saevels, die in zijn omgeving bekend stond als de grootste flapuit van uren in het rond, en wiens belangstelling door het geheimzinnige van het geval nu pas echt gewekt was.

'Nu, goed dan, ik reken erop... De oude meneer Verdoot heeft namelijk een vermoeden dat de overleden eigenares van dit pand ergens in een verborgen ruimte haar juwelen verstopt heeft ; juwelen, die na haar overlijden nooit werden teruggevonden... Hij zou het zeer jammer vinden dat die in de verbrijzelmachine tussen het steengruis terecht kwamen. En hij is van plan om de buit, als die zou worden teruggevonden, integraal aan een stichting voor arme weeskinderen te schenken – hij is namelijk een rasechte katholiek. En vermits zijn vrouw en dochter nogal krenterig van aard zijn, en zich zeker tegen dit voornemen zouden verzetten, mag geen van beide hier iets van afweten... Vandaar: mondje dicht.'

'Begrijpelijk.' zei Saevels, en hij produceerde een schaapachtig lachje.

'Ik kom dus stiekem - in het geheim als het ware – dit pand onderzoeken, en dit op uitdrukkelijk verzoek van de oude meneer Verdoot. Ik heb daarvoor een speciaal toestel meegebracht dat ingesteld is op het detecteren van edelmetalen.... Je begrijpt dat je hierover in de winkel - en liefst ook elders – met niemand mag praten.'

De man knipoogde vertrouwelijk, en Saevels, blij dat hij in vertrouwen werd genomen, knikte naarstig. Maar het volgende moment trok hij een ongelukkig gezicht en vroeg:

'Maar hoe moet ik dat dan oplossen? Mijn taak zit er hier voorlopig op. Ik word verondersteld het hekwerk af te sluiten en de sleutel weer naar binnen te brengen... En wel nu meteen, want ze houden me in de gaten. Het is een erg wantrouwig volkje, moet je weten. Ik kan je wel binnenlaten, maar ik moet zo meteen weer naar de werf van mijn baas. Ik kom straks nog wel even langs om wat plastic zeilen te brengen die we binnenkort vooraan

nodig hebben, maar die kan ik langs hierachter gewoon over de omheining kieperen ; daarvoor heb ik de sleutel niet meer nodig...’

‘Dan is er toch geen probleem.’ sprak zijn toehoorder. ‘Ik zie dat het een hangslot is dat automatisch afsluit als je de beugel induwt... Breng die sleutel maar gerust terug... sluiten kan ik nadien immers zelf wel.’

‘Oké, dan wens ik je veel succes.’ sprak Willy Saevels. ‘En ik hoop dat je meer geluk hebt dan ik. Al wat ik hier tot nu toe gevonden heb was een kapotte gsm... en die lag dan nog te verkommeren, boven in de dakgoot... ’

‘Heb je dat toestel nog?’ vroeg de man, op achteloze toon, en hij vervolgde : ‘Verdoot heeft me verteld dat hij hier ooit zijn toestel is kwijtgespeeld, nadat hij een paar dakpannen is komen vervangen... Hij zal zijn simkaart stellig willen recupereren... Dat was trouwens ook iets waarnaar ik moest uitkijken, zo heeft hij mij opgedragen...’

‘Geen probleem, ik zal het hem bezorgen.’ sprak Saevels. ‘Het ding ligt al dagen in de laadruimte van mijn camionette... Hij mag blij zijn dat ik het nog niet heb weggegooid...’

‘Als ik het hem bezorg,’ fluisterde de man, en hij neeg opnieuw vertrouwelijk voorover en legde zijn arm over Saevels’ schouders, ‘dan word ik ervoor beloond – ik werk namelijk op basis van resultaat. Als jij het hem geeft, krijg je niks... Ja, misschien – heel misschien! - een bedankje... of anders een trap onder je achterste, omdat je het hem nog niet veel eerder hebt gegeven... Ik geef je twintig euro als je het nu meteen haalt en aan mij geeft.’

Dat liet de heer Saevels zich geen twee keer zeggen. Hij snelde weg en keerde nog binnen de twee minuten terug met het gevraagde. De keurig geklede man stak het toestelletje achteloos in zijn broekzak en stopte de vinder het beloofde eurobiljet toe. Hij legde zijn wijsvinger over zijn lippen, ten teken dat dit hun kleine geheimpje moest blijven.

‘Je kan op me rekenen.’ zei Willy Saevels, terwijl hij een vertrouwelijk knipoogje produceerde. ‘Wat jouw aanwezigheid hier betreft, zijn mijn lippen vanaf nu verzegeld...’

Hij zag hoe de man zich even later doorheen de omheining wurmde, om vervolgens in het afbraakpand te verdwijnen. Hij stak het biljet op zak en haastte zich weer weg. Onderwijl mompelde hij, terwijl er op zijn pokdalig gelaat een merkwaardige grijns verscheen:

‘Een rasechte katholiek... Het aan een stichting voor arme weeskinderen geven... Zo ken ik hem helemaal, die oude krentenkakker...’

Hein Verdoot zat achter zijn bureau met meer dan gewone belangstelling de binnenkomende post in te kijken. Zijn norsheid en zijn zwijgzaamheid hadden plaats geruimd voor een milde vorm van optimisme. Dit had zich geuit in het feit dat hij in het bijzijn van zijn vader al minstens twaalf woorden luidop had gesproken. Hij had zelfs zijn moeder geantwoord – weliswaar met een nors “nu even niet moeder” - toen ze hem in haar eigen wauweltaaltje had aangesproken. Ja, hij had zelfs de jonge verkoper, met wie hij het absoluut niet kon vinden, kort van repliek gediend, toen deze schoorvoetend en uiterst beleefd naar zijn achterstallige loon was komen informeren.

De jonge Verdoot was goedgezind, en daar was dan ook een reden voor. Hij verwachtte namelijk een schrijven van zijn advocaat. Die had hem telefonisch op de hoogte gebracht van het feit dat de firma Importelektro op het nippertje overstag was gegaan, en dat ze aldaar, teneinde een rechtszaak te vermijden, bereid waren om hem, Verdoot, schadeloos te stellen. Hij moest nog enkel de papieren tekenen en terugsturen, en dan zou hij weldra het exacte bedrag op zijn rekening gestort krijgen.

Het schadebedrag waarmee Importelektro nu eindelijk akkoord was gegaan hadden hij en zijn vader, na anderhalve dag intensief rekenwerk, en na heel wat verhitte discussies waarbij ook zijn moeder aanwezig was geweest, vastgesteld op vierhonderd tweeëndertig euro en zeventien eurocent. Het was ontstaan omdat groothandel Importelektro jarenlang een hogere korting had toegekend aan een aantal bevoorrechte klanten ; klanten waarvan de directie beweerde dat ze meer omzet draaiden dan hij, de relatief “kleine Verdoot”, en dat die “grotere” klanten er bijgevolg ook recht op hadden. De Verdoots hadden zich beledigd, gevisieerd en gediscrimineerd gevoeld. En van hun aanvankelijke verontwaardiging was nog geen spetter verloren gegaan.

Eerst hadden ze de telefoonmaatschappij verrijkt met minstens een paar honderd euro's, als gevolg van talloze woedende telefoontjes die ze hadden gepleegd. Toen hun telefonische dreigementen niks hadden opgeleverd, hadden ze in een tijdsspanne van zes weken evenzoveel aangetekende brieven verstuurd, en toen dat al evenmin iets had opgeleverd hadden ze een advocaat op de zaak gezet. Die had al snel geoordeeld dat ze de zaak nooit konden winnen, en dat er geen sprake kon zijn van oneerlijke concurrentie.

Van de klanten die deze hogere korting hadden ontvangen situeerde er trouwens geen enkele zich binnen een straal van dertig kilometer van Verdoots bunker...

Maar voor de Verdoots was het inmiddels een “principekwestie” geworden, en ze hadden uiteindelijk een piepjong advocaatje gevonden die bereid was geweest om tegen een geringe provisie hun belangen in deze netelige kwestie te behartigen. Dat groothandel Importelektro nu eindelijk de handdoek in de ring had gegooid, moe, uitgeblust, lam en murw geslagen door de turbulente gebeurtenissen, was dan ook een reusachtige overwinning voor de verenigde Verdoots.

Toen hij de brief met het verheugende nieuws eindelijk te pakken had, en met welbehagen kennis had genomen van de inhoud ervan, was de jonge Verdoot dan ook zo gelukkig als een man met zijn lichamelijke structuur – een man wiens aderen gevuld waren met een mengsel van vitriool en azijn – mogelijkerwijs kon zijn.

Niet dat op zijn strakke gelaat enig spoor van optimisme te bespeuren viel. Niet dat in zijn koude ogen een sprankje vrolijkheid of levenslust opflakkerde. Wie zoiets zou denken kende de jonge Verdoot niet goed. Zijn huidige personeel had hem niet voor niets de bijnaam “Hein Beton” toegedicht, en er werd beweerd dat hij ’s nachts in een doodskist sliep die uit ruw appelhout was vervaardigd, en die pal langs zijn bed op twee schragen rustte. Er werden twee redenen aangehaald om dit laatste te verklaren. Vooreerst zouden de harde planken met hun scherpe uitsteeksels ervoor zorgen dat hij niet al te vast sliep, zodat hij inbrekers en dieven meteen zou opmerken, en vervolgens bolde de matras van zijn bed zozeer op van het geld dat hij er in verborgen had, dat hij er meteen weer zou afrollen als hij er bovenop kroop...

Zijn vader, die de brief inmiddels ook had gelezen, terwijl hij zachtjes heen en weer wiebelde in zijn comfortabele bureaustoel, reikte deze weer over aan Heintje, waarna hij de wijze woorden sprak:

‘Je ziet, mijn zoon, dat je nooit te snel mag opgeven. De aanhouder wint. Plaats je handtekening maar onder het voorstel, en stuur het maar onmiddellijk terug...

Ik vraag me af,’ zo vervolgde hij, terwijl hij bedachtzaam op een verguld armpje van zijn leesbril sabbelde, ‘ik vraag me af of we van die eerst geraadpleegde advocaat geen schadevergoeding kunnen eisen. Tenslotte

heeft hij de zaken nodeloos vertraagd, en ons bovendien op extra kosten gejaagd... Wat bedroeg zijn honorarium ook weer?’

‘Vierentwintig euro en dertig eurocent.’ sprak Heintje zonder de minste hapering, terwijl hij zijn sierlijke handtekening onderaan het voorstel plaatste.

‘Tja,’ sprak Verdoot senior, ‘het loont eigenlijk de moeite niet om hem achter de veren te zitten... Als je zes aangetekende zendingen moet versturen – en daar zit je al snel aan – dan ben je meer kwijt aan portkosten... Heb je zijn rekening trouwens al betaald?’

‘Ben ik niet van plan.’ bromde de jonge Verdoot. ‘Een eerste consult zou in de regel gratis moeten zijn... Laat hem zelf maar achter zijn centen aangaan...’

Hij schreef een adres op een lege enveloppe en plakte er een postzegel op.

De oude Verdoot verzonk in gedachten, en een paar minuten lang werd er niks meer gezegd.

‘Het is toch godgeklaagd.’ zo verbrak Verdoot senior tenslotte de stilte, terwijl hij zijn leesbril wrevelig op tafel neergooide. ‘Het is toch waarlijk godgeklaagd. Ze staat daar godganse dagen achter die etalage naar buiten te kijken, omhoog te gapen als het ware, naar die stomme torenkraan, waar hoegenaamd niks te beleven valt... en wat ze móét zien, wat écht belangrijk is, en wat er pal voor haar neus op straat gebeurt, dat heeft ze verdomme niet gezien...

We weten niks van die kerel! Niet hoe hij heet, niet waar hij vandaan komt, niet met welke auto hij rijdt!... En van die gek die hem zogezegd heeft aangezocht met dat krankzinnige verhaal weten we nog minder! Bestaat die trouwens wel, zo vraag ik me soms wel eens af ; is hij niet verzonnen door die kerel die hier is geweest ?

Wat denk je, zullen we van hem ooit nog wat horen?... Denk je ook niet dat hij ons met een kluitje in het riet heeft gestuurd... door ons te laten geloven dat hij de identiteit van die gekke klant van hem zal proberen te achterhalen?

Niet jong, maar ook niet oud... Zo ergens rond de veertig... Zwart onopvallend haar.... Niet groot, maar ook niet klein... Geen opvallende gezichtskenmerken... Verdomme, die beschrijving is van toepassing op minstens dertig procent van de mannelijke bevolking...

Maar wellicht maken we ons zorgen om niks. Wellicht laat de kerel niks meer van zich horen. Wellicht verblijft hij inmiddels in één of ander gekkenhuis, en hebben ze ‘m in een dwangbuis gestopt, of zit hij onder de pillen... Wat denk jij ervan?’

Hij keek zijn zoon aan, benieuwd naar diens reactie.

Maar zijn zoon scheen niet geluisterd te hebben. Heintje Beton zat met wijdopen ogen te staren naar een nieuwe brief die hij zopas had geopend, en die op zijn naam was toegekomen. En van zijn anders zo onbewogen gelaat viel de verbijstering thans duidelijk af te lezen.

Hij schoof de brief in de richting van zijn vader, die zijn zoon een hele poos bevreemdend zat aan te kijken, alsof het de eerste keer was dat hij deze in zo’n erbarmelijke toestand zag. Tenslotte richtte hij zijn blik op het papier, en begon ook hij te lezen.

De brief ging als volgt:

“Vuile hond,

Ik ken je. Ik weet wie je bent. Ik heb je gezien. Ik droom iedere nacht van je. Ik heb gezien hoe je die vrouw de keel dichtkneep. Ik heb gezien hoe je de nek van die jongen brak, en hem vervolgens van de trap gooide. Ik weet het, want ik was erbij. Ik had het zelfs kunnen beletten. Ik had je kunnen tegenhouden. Maar ik was te laf. Mijn lichaam weigerde iedere medewerking. Mijn benen blokkeerden.

Ik heb het sindsdien al honderden keren opnieuw zien gebeuren. In mijn ergste nachtmerries. Nachtmerries, waar jij je geen voorstelling kunt van maken. Ik word dan badend in het angstweet wakker. Want steeds opnieuw blokkeren mijn benen. Steeds opnieuw weigert mijn lichaam in beweging te komen. Steeds opnieuw word ik geconfronteerd met mijn eigen lafheid. Steeds opnieuw zie ik de doodsangst in de ogen van die arme vrouw, zie ik hoe de levenskrachten uit haar sidderend lichaam langzaam wegvloeien. Steeds opnieuw hoor ik je die harde woorden spreken tot die jongen, hoor ik zijn jammerend gesmeek, dat op hoongelach wordt onthaald...

Smeerlap, ik zou woord voor woord kunnen herhalen wat je daar allemaal hebt gezegd. Want ik ken ze nog allemaal vanbuiten, die woorden, die hatelijke woorden.

Ik dacht dat het zou slijten, dat het mettertijd wel zou beteren. Dat de nachtmerries vanzelf wel achterwege zouden blijven. Maar godverdomme, vuile schoft, het wordt integendeel steeds erger. Ik word er nog gek van. En daar ben jij verantwoordelijk voor! Jij alleen!

Je zult boeten voor je daden. Ik boet al meer dan een jaar voor het feit dat ik te laf was om je tegen te houden, waarom zou jij niet boeten? Wat jij gedaan hebt is veel erger dan wat ik gedaan heb, of liever, wat ik juist niét gedaan heb...

Ik zal je ruineren. Ik zal de laatste cent uit je zakken kloppen. Ik zal je op de knieën krijgen, rotzak. En kom maar achter me aan. Tracht me maar te vinden. Ik weet dat je dat zult doen.

Je hoort nog van me; houd je geld maar klaar..."

De ontreddeering waaraan de oude Verdoot ten prooi viel tijdens het lezen van de brief valt moeilijk te beschrijven. Hij las, met opengesperde ogen, de brief nogmaals door, terwijl hij ontzet in zijn stoel achterover leunde, en gaandeweg verschenen er fijne zweetdruppeltjes op zijn glimmende voorhoofd.

Hij had al vele watertjes doorzwommen. Hij was al in menig conflict verwickeld geweest. En hij was er telkens als grote overwinnaar uitgekomen. Hij was ze allemaal te slim af geweest, zijn belagers. Maar hier wist hij geen raad mee. Hij werd bedreigd met een wapen waartegen hij geen verweer had : een anonieme brief met een uitermate bedreigende inhoud...

Hij legde de brief weer voor zich neer, en nam langzaam, met bevende handen, de vergulde leesbril van zijn hoofd. Uit zijn gelaat was alle kleur weggetrokken en zijn lippen trilden merkbaar.

Zijn zoon, die in machteloze woede met zijn gebalde vuisten zachtjes op zijn knieën zat te bonken, de lippen stijf op elkaar geklemd, en die met doffe, nietsziende blik strak voor zich uit staarde, strekte plots zijn rechterarm uit, en veegde in één snelle beweging al hetgeen er op zijn schrijftafel stond de vloer op, wat gepaard ging met een hels lawaai. De onaangekondigde actie deed de oude Verdoot zowat een halve meter in zijn stoel opveren, en meteen daarop schoof de deur langs de winkelzijde open, en stak de jonge verkoper zijn hoofd naar binnen om te kijken wat er aan de hand was.

De jonge Verdoot verspilde geen tijd. Hij veerde op als een lenige panter, en in één reusachtige sprong was hij bij de deur en schoof deze met een harde

klap weer dicht. De beduusde verkoper kon zijn neus nog net op tijd wegtrekken ; hij wist dat deze onbezonnenheid hem weldra zuur zou opbreken...

Hein Verdoot nam weer plaats in zijn stoel en verviel in een nukkig stilzwijgen, terwijl zijn vader alle spullen die op de vloer waren gevallen haastig weer oprapte en terug plaatste. Toen alles weer min of meer op zijn plaats stond, ging ook hij weer zitten. De ontsteltenis stond nog steeds op zijn gelaat te lezen, en het leek alsof hij in een tijdspanne van vijf minuten tien jaar ouder was geworden...

‘De man van rond de veertig, met het gemiddelde postuur en de onopvallende gezichtskenmerken, loopt nog vrij rond, dat mag nu wel duidelijk zijn.’ mompelde hij verslagen. En hij vervolgde: ‘We hebben dit probleem, waarvan we hoopten dat het mettertijd vanzelf zou verdwijnen, een poos voor ons uitgeschoven, maar het wordt tijd om actie te ondernemen... En de enige die ons naar deze dwaze briefschrijver toe kan leiden is die kerel die hier is geweest om ons van zijn bestaan op de hoogte te brengen... Hem moeten we kost wat kost vinden...’

Marcel Dumont stak het parkeerticket achter zijn voorruit, sloot zijn wagen af en haastte zich naar het kantoor van Paul Damen, dat op tien minuten loopafstand was gelegen. Vermits Damen ontdekt had wie hij was, had het geen zin meer om nog langer verstoppertje te spelen, en dus was hij niet langer met de bus gekomen, maar met zijn oude Ford Fiësta.

Hij had zowat een half uur in de stad – die vreemd voor hem was – rondgereden, teneinde een vrije parkeerplaats te vinden, en gedurende die dertig minuten had hij evenveel keren gevloekt en zichzelf verwenst, precies omdat hij dit wespennest per auto had opgezocht. Tenslotte was het hem gelukt om een plaatsje te vinden in de buurt van een hoog gebouw, dat een gerechtsgebouw bleek te zijn, maar hij had onvoldoende kleingeld op zak gehad om zich voor langer dan een half uur parkeertijd te kopen...

Hij arriveerde aan het kantoor van Damen dan ook ruim een kwartier later dan hij had afgesproken, hijgend en slecht gehumeurd, en het verwonderde hem niet dat de privé- detective inmiddels in gesprek was met een andere cliënt, en dat hij op de gang ruim een kwartier moest wachten, zittend op een wankel stoeltje.

Die andere cliënt bleek een oud vrouwtje te zijn met een bijzonder schelle stem (al kon Marcel niet verstaan wat er in het kantoor werd gezegd) en toen ze eindelijk opstapte liet Damen hem meteen binnen met een brede armzwaai. Het vrouwtje, dat bijzonder vinnige en beweeglijke oogjes had, knikte vanachter haar grote brillenglazen beide mannen vriendelijk toe, zocht vervolgens met haar halfhoog gehakte schoentjes al tokkelend het gelijkvloers op, en verdween uit het gezicht.

‘Mijn excuses voor het lange wachten.’ zei Damen, breeduit glimlachend. ‘Maar voor mijn miss Marple moet ik altijd voldoende tijd uittrekken. Ze is één van mijn beste cliënten.... Nu ja, cliënten... Ik gebruik haar eigenlijk als informant, en ze is me al vaak erg behulpzaam geweest. Ze weet me vaak dingen te vertellen die ik anders nooit aan de weet zou komen, en die me dikwijls vooruit helpen... Maar neem plaats, beste vriend, en vertel eens wat er op je lever ligt. Want ik zie dat je zo’n bedrukt gezicht trekt... Is de soep je vanmiddag niet bevalen?’

‘Ik begrijp niet,’ zo begon Marcel ontstemd, terwijl hij ging zitten, ‘dat jij in zo’n rotstad als de deze praktijk wilt houden. Zelfs als ze me klinisch dood verklaren wil ik hier nog geen dag verblijven... Je kan hier verdomme

geen straat oversteken, of je wordt door minstens zes fietsers overhoop gereden... Hebben ze hier dan geen politie om die losgeslagen bende een beetje discipline bij te brengen?’

‘Tja,’ zei Damen, nog steeds rechtstaande, en op verontschuldigende toon, ‘zo zijn nu eenmaal studenten. Het went wel hoor... Je moet alleen goed uitkijken, en er niet teveel op rekenen dat ze de verkeersregels toepassen...’

Nadat ook hij had plaatsgenomen keek hij zijn gast met ogen die schitterden van binnenpret aan, en zei:

‘Het geluk was aan mijn zijde vorige donderdag. Ik had zoals steeds vooraf geïnformeerd, en de beide Verdoots bleken afwezig te zijn. De verkoper die ik aan de lijn kreeg zei dat ze pas tegen de avond zouden thuiskomen... Nu, zo’n kans kon ik uiteraard niet laten liggen. Bovendien liep ik in dat steegje een werknemer van de bouwonderneming tegen het lijf, en die had het ijzeren hek achteraan ontsloten. Bijgevolg moest ik zelfs geen slot openbreken, of over een omheining klimmen. Het verhaaltje dat ik had voorbereid ging er bij hem in als zoete koek.’

‘En hoe was het daarbinnen?’

‘Erg donker, moet ik zeggen ; de luiken waren alle naar beneden. Maar daar had ik mij op voorzien. Ik heb een flink aantal foto’s hier op de laptop staan – als het je interesseert mag je ze straks eens inkijken...

Nu, wat ik gedaan heb is strikt genomen – en juridisch gesproken - niet toegelaten. Het wordt gecatalogeerd onder de noemer huisvredebreuk, met misleiding als verzwarende omstandigheid. Maar als je resultaat wilt boeken moet je soms dingen doen die nog net binnen het randje van het toelaatbare vallen – of die er net over zijn...

‘De vraag is of het wat heeft opgeleverd.’ sprak Marcel. ‘Die juridische onzin interesseert me eerlijk gezegd geen snars.’

‘O, het heeft wel degelijk wat opgeleverd.’ sprak Damen. ‘Vooreerst moet ik vertellen dat haast gans de inboedel nog in dat huis aanwezig is. Wat mij vooral interesseerde was de vraag wat Verdoot daar verloren had. Je weet dat hij letterlijk zei : “ik heb dat ding daar nooit kunnen vinden, en ik zal blij zijn als het samen met het puin is verdwenen...” Dus heeft hij er gezocht naar iets dat belangrijk was... of naar iets waarvan hij dacht dat het belangrijk was...

Dat hij er gezocht heeft kan niet ontkend worden. Gans de papierwinkel van die vrouw lag uitgespreid op de tafel van haar woonkamer. Iedere schuif,

ieder kastje, iedere doos, zowat alles waar een deksel of een deurtje op- of aanzat, heeft hij omgekieperd en doorzocht. Je gaat het niet geloven, maar hij heeft zelfs de houten plinten van de muur gehaald om erachter te kunnen kijken...

Maar wat het ook was waar hij naar zocht, hij heeft het kennelijk nooit gevonden. En ik moet al meteen een domper op de feestvreugde zetten : ik heb het ook niet gevonden. Maar ik had ook niet verwacht dat ik het zou vinden. Hij heeft zes maanden de tijd gehad om te zoeken, waarom zou ik het vinden in een paar uur tijd?

Ook boven ben ik gaan kijken. Wat daar opviel was dat de kleren van de vrouw er nog allemaal hingen, maar dat in geen van de vele zakken ervan ook maar het geringste voorwerp of papiertje zat. Normaal is dat niet, en al zeker niet bij oudere mensen. Het betekent dat hij ook die kleren heeft nagekeken, en er alles uit heeft gehaald wat er in zat.

Op de zolder stond alleen maar rommel, niks van belang eigenlijk. Het dakraam stond op een kier en het tochtte er nogal. Er stond daar ook een oud eenpersoonsbed.

Weer beneden gekomen heb ik mij meteen geconcentreerd op de papieren die op tafel lagen. Alles lag overhoop. Het waren voornamelijk facturen, oude rekeningen, een paar bestekken en bestelbons uit lang vervlogen tijden, kortom de klassieke rommel, zoals je die overal kunt vinden bij oudere mensen ; mensen, die de discipline nooit hebben aangekweekt om het netjes te klasseren in fardes.

Wat mij opviel was een stapeltje dat op de rand van de tafel lag, en dat wél netjes op elkaar lag. Het waren de facturen van de telefoonmaatschappij. Het waren er een flink aantal ; ze gingen tot vijf jaar terug. De vrouw had een vaste aansluiting, en ze had de gewoonte aangekweekt om die rekeningen meteen na aankomst te gaan betalen – ze wachtte daar nooit langer mee dan een week ...

Ze waren chronologisch gerangschikt, die rekeningen, en toen ik ze doorbladerde viel het me op dat de bedragen nauwelijks van elkaar verschilden. Ze was zeker geen overmatig telefoongebruikster, maar die regelmaat in haar belgedrag was echt wel opvallend ; er was daar niet één uitschieter tussen...

Dus begon ik me af te vragen welk belang Verdoot er kon bij hebben te weten welk bedrag de vrouw iedere maand besteedde aan telefoonkosten.

Om te kijken met wie, en hoe vaak ze belde, moest hij ze allemaal niet rangschikken ; er stonden immers geen details op die facturen - er stond enkel een globaal bedrag aan gesprekskosten op. En weet je wat ik verdomme tenslotte dacht?... Weet je waarom hij moest weten hoeveel ze in de loop van de voorbije jaren had opgebeld?’

Marcel haalde vragend zijn schouders op ; hij had geen idee.

‘Om na te gaan of ze misschien niet beschikte over een mobiele telefoon.’ vervolgde Damen. ‘Om na te gaan of ze op een bepaald moment niet aanzienlijk minder was gaan betalen aan vaste gesprekskosten. Had ze de beschikking gehad over een mobiele telefoon, dan zou hem dat in de facturen zijn opgevallen. Dan zou ze vanaf een bepaald moment minder vaste kosten hebben gehad...

Hij moet dus een reden gehad hebben om aan te nemen dat ze een gsm had. Hij heeft ernaar gezocht, ook naar een eventueel contract, of een gebruiksaanwijzing – een doos eventueel... maar hij heeft niks van dit alles gevonden. Pas toen hij geen enkel spoor vond dat duidde op de aanwezigheid van zo’n toestel, pas toen is hij die facturen gaan navlooien... Om zekerheid te hebben.’

‘Maar waarom zou hij dat gedaan hebben? Welk belang kan hij daarbij gehad hebben?’

‘Als jij het weet, weet ik het ook.’ antwoordde Damen. ‘Ik heb vooralsnog geen flauw benul waarom hij dat deed... Maar ik ben niet zomaar op die gsm denkpiste gekomen. Ze hebben mij daarbij een handje geholpen. Voor ik naar binnen ging heb ik namelijk kort gesproken met die werkmans waarover ik al eerder sprak, en die daar binnenkort helpt bij de sloop van dat huis ; de kraanman meer bepaald. Hij vertelde me dat hij in de dakgoot van dat oude huis enige dagen tevoren een oude, kapotte gsm had gevonden ... Dus dacht ik dat het misschien dat toestel was, waar Verdoot naar op zoek was geweest. Ik wist het via een lijst te bemachtigen van die kraanman; hij had het gelukkig nog niet weggegooid.’

Damen trok een la open en gooide het verweerde toestelletje op zijn bureau neer. Het bleek een oude Nokia te zijn.

‘En dit is het toestel waar Verdoot naar op zoek was?’ informeerde Marcel.

Damen schudde het hoofd.

‘Neen,’ zei hij, ‘dit toestel heeft er hoogstwaarschijnlijk niks mee te maken. Ik heb de simkaart er uit gehaald en het nummer dat er op stond

gecontroleerd. Ik heb het nummer namelijk ingetikt op Google, en wat bleek : het is een nummer dat toebehoort aan een dakwerker. Hij is dat toestel daar vermoedelijk kwijtgespeeld toen hij verleden jaar de dakgoot herstellde. Waarschijnlijk heeft hij niet meer geweten waar hij het verloren heeft, of is hij er niet op de juiste plaats naar op zoek geweest, en heeft hij meteen een nieuw gekocht. Er zat een Carrefour simkaart in. Ik heb de factuur van de herstelling van die dakgoot trouwens teruggevonden tussen haar papieren, en datzelfde gsm nummer stond er op vermeld ; de factuur dateert van januari vorig jaar... Ruim vijf maand voordat de ongelukkige vrouw werd vermoord...

Dat gsm nummer is trouwens niet meer in gebruik. Ik heb het gebeld, en een automatische stem heeft het me dat bevestigd. De dakwerker vond het blijkbaar een hele rompslomp om hetzelfde nummer te behouden – want dat kan perfect, als je er tenminste de tijd voor neemt. Hij gebruikt nu allicht een geheel nieuw nummer...’

‘Dus heeft het je niet zoveel opgeleverd, die gevonden gsm...’

‘Toch wel.’ weersprak Damen. ‘ Ik weet nu vrijwel met zekerheid waar Verdoot naar op zoek was. Ik weet alleen niet waarom hij ernaar op zoek was...

Ik heb de roddelbladen uit die periode er eens op nageplozen, tenminste degene die over dit geval hebben bericht destijds. In een paar ervan stond dat de moordenaar na aankomst in dat pand de vaste telefoon onklaar heeft gemaakt. Waarschijnlijk heeft hij dat al meteen na zijn aankomst gedaan, om er zeker van te zijn dat hij bij zijn daden niet gestoord zou worden. Hij is daarbij vrij driest te werk gegaan : hij heeft de draadverbinding gewoon losgerukt uit het toestel...’

‘Dat lijkt me nog maar eens een aanwijzing te zijn dat dit het werk was van die jonge gek van Verdoot... Harry was te zacht van inborst... hij zou de hoorn gewoon naast het toestel hebben gelegd... Heb je verder nog wat ontdekt?’

‘Ja hoor... Onze fameuze Walter, onze grote onbekende, die door Verdoot gewantrouwd werd omdat hij teveel drinkt, en die door Verdoot in dat tweede geluidsfragment “Walter de goochelaar” werd genoemd is niet langer een onbekende... Dankzij een aantal goochelattributen die op de zolder lagen, weet ik vrijwel zeker wie hij is.

Hij blijkt Walter Leunis te heten. Hij was de zoon van Albert Leunis, die eigenaar was van de woning, en die later hertrouwde met Rosa, de vermoorde vrouw. Zij was zijn huurster. Rosa is dus de stiefmoeder van Walter... dat blijkt allemaal uit familiefoto's en documenten die ik in een oude schoendoos heb gevonden.

De kans is groot dat Rosa en Walter elkaar niet konden luchten : hij moet al snel nadat zijn vader was overleden het huis hebben verlaten, want er zijn daar alleen maar prille jeugdfoto's van hem te vinden. En totaal geen briefwisseling. Ik heb stiekem een foto van hem meegebracht. Kijk maar...'

Damen trok nogmaals een la open en schoof Marcel een foto toe.

'Vermits hij de enige erfgenaam is,' vervolgde Damen, 'vermoed ik dat hij mee in het complot zit. Hij is vrijwel zeker door Verdoot benaderd, en ze hebben het met z'n beiden op een akkoordje gegooid... Het grote probleem is dat ik niet weet waar hij verblijft. Ik heb zijn naam ingetikt op Google, maar wijzer ben ik daarvan niet geworden : er lopen gewoon teveel Walter Leunissen rond op deze aardkloot...'

Damen loosde een zucht, streek met zijn hand over zijn vermoeide gezicht en verviel in gepeins. Marcel bestudeerde de foto. Het was een oude, vergeelde kleurenfoto. Hij toonde een jongeman van hooguit twintig jaar, die in de weer was met een goochelact. Over zijn linkerhand lag een doekje waaruit hij met zijn rechter langzaam een bloementuil te voorschijn trok. De foto liet een gedeelte van een tafel zien, en daarop stond een doos met nog meer goochelattributen.

'Als hij door Verdoot is omgekocht,' sprak Marcel bedachtzaam, 'dan heeft hij zijn eigen stiefmoeder helpen vermoorden. Zou hij tot zoiets in staat zijn?'

'Hij kan in geldnood hebben gezeten... Vergeet niet dat de zoon van Verdoot in dat tweede geluidsfragment op deze mogelijkheid wees...'

'Maar daarom werk je toch nog niet mee aan zo'n verschrikkelijke misdaad...'

'Jij niet, nee... maar er zijn er die dat blijkbaar wél kunnen. Verdoot zal hem een flink bedrag geboden hebben voor dat huis; hij had zijn zinnen nu eenmaal op dat huis gezet om zijn winkel uit te breiden. We moeten hem hoe dan ook vinden, onze Walter, als we deze zaak tot op het bot willen uitklaren...'

'De vraag is hoe...'

‘Ik zou kunnen uitzoeken bij welke notaris de akte van verkoop is verleden.’ sprak Damen, terwijl hij in zijn stoel ging verzitten om het zich wat gemakkelijker te maken. ‘Of gaan neuzen bij de registratie. Met een beetje medewerking van de juiste mensen kom ik het adres van onze Walter wel te weten.’

Hij overwoog deze mogelijkheid enige tijd, doch schudde tenslotte het hoofd.

‘Nee,’ zei hij, ‘men zou vervelende vragen kunnen gaan stellen, en ik laat liever geen sporen na... Ik heb een ander plannetje in mijn hoofd. Het lijkt me meer aangewezen om die twee –Verdoot en Walter Leunis – met elkaar te confronteren. We weten inmiddels genoeg om voor enig vuurwerk te zorgen...’

‘En hoe zie je dat concreet?’

Damen streek bedachtzaam over zijn kin en zweeg een tijdlang

‘Ik zou bijvoorbeeld contact kunnen opnemen met Verdoot,’ zei hij tenslotte, ‘en hem vertellen dat ik meer te weten ben gekomen over de man die hem bedreigt. Ik zou dat zelfs kunnen doen zonder mij bloot te geven, telefonisch. Vergeet niet : hij heeft me opdracht gegeven om dat uit te zoeken. Als ik hem dan vertel dat ik hem die informatie alleen kan geven in het bijzijn van een zekere Walter Leunis, dan zal hij ongetwijfeld razend benieuwd zijn. Maar niet alleen razend benieuwd, ook dodelijk ongerust. Want hij zal willen weten wat Walter hiermee te maken heeft. En waarom deze er eveneens bij moet zijn. Misschien denkt hij wel dat Walter de bedreiger is, en begint hij deze ernstig te wantrouwen. Hoe dan ook, ik prikkel zijn nieuwsgierigheid, maar in feite zeg ik hem niks... nog niks...

Ik regel gewoon een afspraak met Verdoot en Leunis in een etablissement, ergens ver uit de buurt, waar ze niet zo vertrouwd zijn met de omgeving. Een baancafé bijvoorbeeld, dat druk bezocht wordt, en alwaar ruim gelegenheid is om te parkeren. En vermits ik Leunis niet zelf kan contacteren, zal Verdoot dat in mijn plaats moeten doen. Als hij hierover moeilijk doet, dan blaas ik de deal af.... hij zal dus wel een manier moeten vinden om Leunis te bereiken...

Als het moment is aangebroken, en beide heren verschijnen ten tonele, dan laat ik verstek gaan. Dan ben ik er wel, maar niet in het etablissement. Dan ben ik buiten. Aan ’t snuffelen op de parking. Ik ben namelijk alleen maar geïnteresseerd in de nummerplaat van Leunis’ auto...

Maar er zal dan wel iemand anders de boel in de gaten houden binnenin... en die iemand zal trachten wat op te vangen van het gesprek dat beide heren voeren...'

Marcel had met stijgende verbazing geluisterd. Zijn gelaat weerspiegelde thans een flinke dosis scepticisme en ongeloof.

'Is dat niet een enorm ingewikkelde manier om iemands woonplaats te achterhalen?' vroeg hij. 'En is het bovendien niet een tikkeltje gewaagd?... Naar die medewerker toe, bedoel ik?'

'Dat eerste klopt.' zei Damen. 'Maar het gaat mij niet alleen om die woonplaats. Met een beetje geluk kom ik heel wat meer te weten. Wat de heren elkaar te vertellen hebben bijvoorbeeld. Hoe ze hun frustraties verwerken als ik niet kom opdagen, en ze in de mot krijgen dat ze in het ootje zijn genomen. Onder welke omstandigheden ze afscheid nemen van elkaar... enzovoort...

Wat die medewerker betreft : maak je maar geen zorgen over hem... of beter, over haar. Want het zal een onschuldig oud vrouwtje zijn, dat rustig aan haar koffie zit te slurpen. Je kent haar bovendien, want je hebt haar al ontmoet...'

Marcel's mond klapte open.

'Toch niet...'

'Zeker,' sprak Damen, 'mijn getrouwe miss Marple, die je zonet de trap hebt zien afdalen. En maak je maar niet ongerust ; ze heeft al voor hetere vuren gestaan...'

Verdoot was al een paar dagen niet in zijn normale doen. Tot grote vreugde van zijn personeel – en niet in het minst van zijn hersteller in het atelier – had hij de lust om ganse dagen doorheen zijn paleis te klepperen, en zich met alles en nog wat te bemoeien, geheel verloren. Hij zat de ganse tijd op zijn bureau voor zich uit te kijken, lusteloos, terneergeslagen, en als hij daar niet te vinden was, dan zat hij een etage hoger op zijn appartement, alwaar hij languit op de sofa lag.

Mevrouw Verdoot, die deze gang van zaken nog maar zelden aanschouwd had, en die zich ernstig zorgen begon te maken, wist beneden in de winkel, tegen ieder die het horen wilde, te vertellen dat de spijsvertering van haar man ernstig was verstoord ten gevolge van “de nief patatte” die ze onlangs in de nabijgelegen Delhaize warenhuis was gaan “kupe”. En ze raadde iedere klant waarvan ze vermoedde dat deze wel eens aardappelen zou kunnen koken aan, om het “ieste kuuksap weg te kappe, en nief wotter te pakke”.

Het was Verdoot zelf geweest, die haar had wijsgemaakt dat zijn maag was ontregeld. Hij had, in samenspraak met zijn zoon, wijselijk geoordeeld dat noch zijn vrouw, noch zijn dochter, van de dreigbrief iets dienden af te weten. Over de ware reden van het bezoek van de man die hen enige dagen tevoren ongerust was komen maken, hadden ze eveneens met geen woord gerept tegen de vrouwen. Het had geen zin om ook hen ongerust te maken, zo hadden ze geoordeeld, en wat ze niet wisten konden ze ook nergens gaan rondbazuinen...

Verdoot voelde zich dus niet wel. En dat had alles te maken met het feit dat hij de controle had verloren. Hij had te maken met een onbekende vijand ; een vijand bovendien, die alle touwtjes in handen had, en waarnaar hij – de grote meneer Verdoot - zich diende te schikken. Hij was het niet gewend om bevelen te krijgen. Hij was het niet gewend om zich te schikken naar de wil van anderen. Integendeel, hij had het steeds zelf voor het zeggen gehad, en zelf bevelen uitgedeeld. Deze ommekeer viel hem zwaar. Bovendien werd hij aangevallen op zijn zwakste plek : zijn materiële welstand, zijn bezittingen, zijn geld. Dit alles dreigde hem mettertijd ontnomen te worden. Aanvankelijk had hij zijn hoop gevestigd op het feit dat hij te maken had met een halve gek, een zonderling, een gestoorde zelfs, die dingen beweerde die in diens ziekelijke fantasie waren ontstaan ; dingen die de

man nooit hard zou kunnen maken. Maar de dreiging was plots véél concreter geworden. Die brief had aan duidelijkheid niks te wensen overgelaten. Er stonden teveel details in, en die konden onmogelijk allemaal verzonnen zijn. En dus was er iemand geweest die ofwel was ingelicht omtrent hetgeen zich had afgespeeld, ofwel lijfelijk aanwezig was geweest, toen zijn zoon “de ontruiming” had doorgevoerd...

Dat laatste weigerde hij te geloven. Het was gewoon onmogelijk. Wie het ook geweest zou zijn, hij – of zij- zou zijn opgemerkt. Tenzij men natuurlijk gelooft in spoken ; spoken die bovendien terug kunnen keren naar het aardse bestaan om dreigbrieven te schrijven. Zo’n absurde veronderstelling, zo oordeelde hij, was gewoonweg belachelijk ; hij schaamde zich haast om ze in overweging te nemen.

Neen, hij kwam steeds weer tot dezelfde pijnlijke conclusie. Iemand uit zijn eigen entourage had hoe dan ook “gelekt”. Hij geloofde niet langer dat zijn vrouw dat geweest was. Zijn vrouw dronk niet, ze kwam nauwelijks buiten, en ze brabbelde een wauweltaaltje dat vrijwel niemand begreep... Bovendien was ze wel slimmer ; ze zou nooit de materiële welstand die ze met z’n beiden hadden verworven, waar ze zo hard voor geknukt hadden, op het spel zetten.

Neen, het moest zijn dochter zijn geweest. Hij kwam alweer tot die pijnlijke conclusie. Want het deed hem pijn te beseffen dat zijn eigen bloed hem had verraden.

Hij had het hierover met zijn zoon al meermaals gehad, sinds deze die hatelijke dreigbrief had ontvangen. Zijn zoon was eerder geneigd om aan te nemen dat Walter Leunis achter heel de affaire zat ; dat deze verkwister op een achterbakse wijze bezig was om hun geld afhandig te maken. En het hinderde hen beiden enorm dat ze hieromtrent geen zekerheid konden verkrijgen...

Want als dat inderdaad het geval was, en Leunis zat hierachter, dan hadden ze in feite niks te vrezen. Dan zou Walter het nooit zover drijven om hen aan te geven aan de autoriteiten. Hij zou daarmee immers zijn eigen doodvonnis tekenen. Hij zou proberen zijn slag thuis te halen, hij zou de dreiging mettertijd fors opvoeren, maar hij zou nooit overgaan tot aangifte bij de politie.

Walter was in goeden doen, dat hadden zowel hij als zijn zoon kunnen vaststellen. Zo op het eerste gezicht zat hij niet om geld verlegen. Hij had

zo zijn eigen bronnen van inkomsten. Hij was een meester in het manipuleren van simpele geesten en gokverslaafden, en hij had nog steeds die lottomachine, waarvan hij de misleidende werking als geen ander scheen te beheersen, en die hem nog steeds aardig wat geld opleverde.

Maar misschien had hij andere plannen? En misschien vereisten die andere plannen meer middelen dan hijzelf kon opbrengen? Alles was mogelijk. Het bleef evenwel een raadsel hoe die onbekende “privé-onderzoeker”, die hen enige dagen geleden bang was komen maken, paste in dit scenario. Maar het kon haast niet anders dat deze er door Leunis op uit was gestuurd om hen voor te bereiden op het feit dat ze weldra grote narigheid mochten verwachten... al was het bijzonder dom van Leunis om in deze delicate aangelegenheid een onwetende derde te betrekken...

Al deze overwegingen en gissingen spookten doorheen het gekwelde hoofd van Verdoot, liggend op zijn sofa, toen hij werd opgeschrikt door zijn dochter, die hij niet had horen aankomen. Het meisje zette zich op een stoel tegenover hem, en keek hem bezorgd aan.

Er is iets wat haar dwarszit, dacht hij meteen. Zou het kunnen dat ze zich schuldig voelde? Dat ze beseftte dat ze had misdaan? Dat ze nu pas de gevolgen van haar onvoorzichtigheid onder ogen zag? Dat ze misschien – heel misschien - haar loslippigheid kwam opbiechten?

Hij ging overeind zitten en keek haar verwachtingsvol aan.

‘Vader,’ zo begon de dochter des huizes, ‘ik zou je wat willen vragen.’ Ze aarzelde even alvorens verder te gaan: ‘Ik weet dat hij het goed bedoelt, maar ik ben daar absoluut niet van gediend...’

‘Je spreekt in raadsels, mijn kind.’ zei Verdoot, terwijl hij haar nauwlettend gadesloeg. ‘Zeg wat je te zeggen hebt... Het is toch niet die nieuwe verkoper die je lastig valt? Als dat het geval is, zeg het maar gerust hoor, dan geef ik hem wel een flinke bolwassing... En als dat niet helpt, dan houd ik zijn loon wel een paar maanden in.’

Dat dit laatste reeds volop het geval was, scheen Verdoot voor de gemakkelijkerheid even te vergeten...

Christine schudde het hoofd.

‘Het is Henri.’ zei het meisje. ‘Hij kijkt de laatste tijd zo raar naar me. Als ik doorheen het kantoor loop durf ik hem nog nauwelijks aan te kijken... Het lijkt wel of hij me verwijten maakt... Ik ben echt bang van hem

geworden. En ik ben me van geen kwaad bewust ; ik weet niet wat ik zou mispeuterd hebben...'

'Nu ja,' zei Verdoot, die meteen begreep hoe de vork aan de steel zat, 'hij heeft het de laatste tijd niet gemakkelijk. Hij heeft veel kopzorgen. Hij zit vol ongeduld te wachten op de afbraak van dat pand, want hij wil zo snel mogelijk die nieuwe media-afdeling opstarten. Daarbij komt nog dat hij vreest voor omzetverlies zodra de werken starten... en voor veel stof- en geluidshinder...'

Zijn dochter schudde nogmaals het hoofd.

'Dat heeft er niks mee te maken, vader. Ik zie wat ik zie... Er is iets anders dat hem dwarszit. En het heeft met mij te maken... Een vrouw voelt zoiets...'

'Hij is bezorgd om je.' sprak Verdoot op zalvende toon. 'Hij is bang dat zijn zuster zich alweer in de armen van een arme stumper zal gooien...' Hij keek haar onderzoekend aan en vervolgde : 'Misschien heeft hij iets ontdekt dat in die richting wijst. Misschien heeft hij je gezien in mannelijk gezelschap, en bevalt dat gezelschap hem niet...'

Ze keek verschrikt op, maar wendde meteen daarop haar blik naar beneden.

'Kijk,' zei Verdoot, die deze reactie niet was ontgaan, en die in een fractie van een seconde besloot om niet langer omheen de pot met de hete brij te blijven draaien, 'ik begrijp dat een vrouw zoals jij behoefte heeft aan gezelschap. Dat je nood hebt aan vriendinnen. Aan vrienden desnoods, als ze niet geheel onbemiddeld zijn... Maar je moet je wel realiseren dat hier dingen gebeurd zijn waarover je met buitenstaanders niet mag praten... We zitten samen in een schuitje kind, en dat schuitje kan alleen maar overeind blijven als eenieder zich aan de afspraak houdt. En die afspraak was, en is nog steeds : mondje dicht... Je hebt je toch nergens laten verleiden om dingen te zeggen die...'

Ze richtte haar hoofd op en keek Verdoot recht in de ogen.

'Nee vader,' onderbrak ze hem, 'ik ben ook niet gek... Maar ik begin te vermoeden dat jullie dat denken... Toch is het niet zo... En als er hier iets gebeurd is dat ik behoor te weten, dan moeten jullie me dat vertellen. Ik heb er recht op. Nu ik meerderjarig ben en aandelen in de zaak heb, heb ik daar recht op. Moeder weet alleszins van niks. Ze is een open boek voor mij. Als ze iets wist, had ze me dat al lang verteld.'

Verdoot knikte begripvol.

‘Er is echt niks hoor.’ zei hij. ‘Je ziet dingen die er niet zijn.’

En ik zou willen,’ vervolgde het meisje, de opmerking van haar vader negerend, ‘dat Henri mijn appartement niet langer in de gaten houdt. Ik zou willen dat hij daarmee ophoudt ; ik ben daar absoluut niet van gediend... Wat ik in mijn vrije tijd doe is mijn zaak. Het is al erg genoeg dat hij me hier de ganse dag wantrouwig zit aan te kijken, zonder dat hij daar klaarblijkelijk een reden voor heeft...’

‘Nogmaals kind, hij is gewoon bezorgd.’

‘Vertel hem dan maar dat hij die bezorgdheid niet zo openlijk etaleert... Ik denk er trouwens hoe langer hoe meer over om binnenkort geheel wat anders te gaan doen... Ik ben nog jong, en ik wil vooruit in het leven... nieuwe horizonten ontdekken.... op eigen benen staan... en dat kan ik alleen maar als ik daarvoor de middelen heb... Ik denk er ernstig over om mijn aandelen weer van de hand te doen...’

Verdoots mond klapte open van verbazing, en zijn hart sloeg een paar slagen over.

Maar ze wachtte niet op zijn wederwoord. Ze stond op en spoedde zich heen.

Hij bleef haar minstens een minuut verbaasd nakijken...

Hij droomde dat hij de daders van de dreigbrief te pakken had. Hij had ze in de val laten lopen toen ze het zwijggeld kwamen ophalen. Op een afgelegen plaats in een groot bos had hij het geld, op een kruising van twee aardewegen, onder een houten zitbank moeten plakken. Met stevige tape.

Hij had zich verschanst en geduldig gewacht. Zijn vader was even verderop in de auto blijven zitten, alwaar hij het zijraampje had opengedraaid en zijn hoofd naar buiten had gestoken. Zijn vader was aldoor beginnen roepen: "Laat je geld niet afpakken, Henri! Laat toch in godnaam je geld niet afpakken!..." Zijn geroep had doorheen het ganse bos weerklonken. Er was maar geen eind aan gekomen, aan dat gejammer...

Toen waren ze gekomen. Het bleek een koppel te zijn. Hij was groot en slank, zij was eerder klein en mollig. Toen ze dicht genoeg waren genaderd, had hij hen herkend. Het waren Walter Leunis en zijn zuster. Ze waren op de bank gaan zitten, en daar hadden ze samen wel een kwartier lang zitten lachen. Ze hadden uitbundig gelachen. Ze hadden gelachen tot ze niet meer konden van de buikkrimp, en over de grond rolden van plezier.

Ze hadden met hem gelachen. En met zijn vader. Met zijn vader, die nog steeds aan 't roepen was. Hoorden ze dat dan zelf niet? Ze lachten, omdat hij en zijn vader zo'n stomme kloten waren. Omdat hij, noch zijn vader, in de gaten hadden gehad dat zij tweeën achter de oplichting zaten.

Hij had hen rustig laten uitrazen, en toen ze weer overeind waren gekrabbeld en aanstalten hadden gemaakt om er met het geld vandoor te gaan, was hij met het scherpe vleesmes in de hand te voorschijn gesprongen, en had hij een verschrikkelijke schreeuw ten gehore gebracht.

Hij had hen willen vermoorden. Allebei. Zonder pardon. Geen genade voor die twee oplichters ; die hondsbrutale oplichters, die op het punt stonden er met zijn geld vandoor te gaan.

Hij had hun verschrikte gezichten gezien. Hij had de paniek in hun ogen gelezen, toen ze het mes in de gaten hadden gekregen. Hun doodsangst had hem enorm veel voldoening gegeven. Maar toen hij op het punt stond om zich, met zijn mes in de aanslag, op hen te storten, was hij wakker geschrokken...

Hij lag naast zijn bed, en hij had zijn elleboog flink pijn gedaan. Maar de fysieke pijn die hij voelde was niets in vergelijking met de frustratie en de

onmacht die hij gevoelde omdat het tweetal op het cruciale moment aan zijn moordend mes waren ontkomen, ook al was het maar een droom geweest. Hij vond dit ontwaken net zo erg – neen, nog erger - als wanneer hij tijdens een erotische droom wakker werd, net voor het hoogtepunt ging komen...

Hij kwam vloekend overeind en wreef zijn bezeerde elleboog. De lakens en het deken van zijn bed lagen naast hem op de vloer, en hij vloekte nogmaals toen hij in de badkamer over de mand met vuile kleren struikelde en haast opnieuw viel. Hij schopte de mand ruw opzij, liet wat water in zijn handen lopen en spatte het uit over zijn gezicht. Hij wist dat hij niet meer zou kunnen slapen, zo ging het nu eenmaal iedere nacht. Hij wierp een blik op de wekker : half drie...

Met zich aankleden hoefde hij geen tijd te verspillen – sinds zijn vrouw hem had verlaten sliep hij met zijn kleren aan – en een paar minuten later trok hij de voordeur achter zich dicht en sloop geruisloos de donkere nacht in, en even later de woonwijk uit.

De hitte van de voorbije dag had plaats geruimd voor een koel, nachtelijk briesje, en de straten van de stad lagen er stil en verlaten bij. Hij zette er flink de pas in, en weldra passeerde hij zijn eigen zaak, met daarboven het appartementsblok van zijn vader. Hij wierp een woedende blik op de rijzige constructie van de torenkraan aan de overzijde van de straat, en hij vroeg zich af hoelang Zeedijk nog zou talmen om met de afbraakwerken te beginnen. Als hij de woordvoerder van het bedrijf mocht geloven, dan hadden ze vertraging opgelopen met de bouw van een hoog appartementsblok, ergens aan zee, en dan zou het nog minstens een paar weken duren alvorens ze hier naartoe kwamen...

Hij bereikte de markt van Goorzele nog binnen de tien minuten nadat hij was vertrokken. De terrasjes van de horecazaken lagen er alle verlaten bij. De meeste tafeltjes en stoelen stonden nog kriskras door elkaar, en op de verdiepingen boven de cafés zag hij hier en daar achter de gordijnen nog licht branden. Er was geen kat te zien op straat, en de stilte werd slechts verbroken door het spattende water van het fonteyntje, dat in het midden van het marktplein een ononderbroken straal omhoog spoot, dag en nacht.

Hij zocht zijn vaste stek op onder de bomen, aan de overzijde van de straat, tegen de muur van de Sint Pieterskerk aan, waar hij door niemand kon opgemerkt worden, en keek naar omhoog.

Aan de overzijde der straat, hoog oprijzend tegen een wolkeloze sterrenhemel, stond een reusachtig appartementsblok. Op de tweede verdieping daarvan, achter het derde en het vierde raam (van links gerekend) woonde zijn zuster. Het licht achter het grootste raam brandde nog, maar de overgordijnen waren dichtgeschoven. Ze was dus nog wakker. Misschien had ze wel bezoek. Misschien had hij geluk, en zag hij zo dadelijk dat bezoek weer vertrekken. Wat zouden ze daar nu te vertellen hebben, zo vroeg hij zich af. Hij had er graag wat voor over gehad om dat te vernemen.

Het kon hem eigenlijk niet schelen met wie ze optrok, ze was tenslotte een volwassen vrouw. Maar wat er daarbinnen allemaal gezegd, verteld en afgelachen werd, en of zijn persoon daar belang bij had, ja, of zijn persoon daar mogelijk gevaar bij liep, dat was iets wat zijn gedachten voortdurend bezighield. De loslippigheid van zijn zuster was iets waar hij altijd al beducht voor was geweest, en sinds hij de “ontruiming” van het toekomstige mediapand had doorgevoerd, was hij er nog meer beducht voor dan vroeger.

Hier had hij de laatste tijd, alles bij elkaar gerekend, al ettelijke uren op de uitkijk gestaan. Veel wijzer was hij er nog niet van geworden. Maar hij hoopte dat er een dag zou komen dat alles anders werd. Dat hij zou beloond worden voor zijn volharding.

Daar zag hij plots achter het gordijn het silhouet van zijn zuster verschijnen. En meteen daarop naderde een ander silhouet, uit de andere richting. De twee silhouetten versmolten tot één, om even later weer in tweeën te splijten.

Hij was plots één en al alertheid. Misschien was het vandaag die geluksdag wel. Misschien kwam hij zo dadelijk wel iets te weten ; iets wat een nieuw licht op de zaak van de afpersing kon werpen. Want wat ze aan het doen waren, daarboven, was duidelijk afscheid nemen van elkaar. Zo dadelijk zou onderaan het licht in het halletje aanfloepen, en dan zou er iemand naar buiten komen. De identiteit van die iemand kon wel eens erg belangrijk zijn.

Hij concentreerde zich op de donkere ruimte onderaan, waar de inkomhal zich bevond, en hij had goed geoordeeld : weldra floepten aldaar de lampen aan. Hij bleef gespannen toekijken, bewegingsloos, als een tijger die zijn prooi in het vizier heeft. Maar niemand trad te voorschijn, en na een paar

minuten doofden de lichten alweer. Teleurgesteld rees zijn blik weer naar omhoog, naar de twee ramen van haar appartement, maar het duurde niet langer dan tien seconden, of ook aldaar werden de lichten gedoofd...

Hij slaakte een gedempte vloek, want het drong plots tot hem door dat er aan dat gebouw ook een achteruitgang was...

Hij kwam weer uit zijn schuilplaats te voorschijn en vertrok. Bij de fontein hield hij halt en bevochtigde zijn handen en zijn aangezicht. Hij bleef een tijdje in gedachten naar de dansende lichtvlekken op het wateroppervlak kijken. Koel, helder water, bedacht hij, is niet alleen goed om te drinken, of om je mee te verfrissen, je kan er ook gemakkelijk iemand in verzuipen...

Hij had dat al eens eerder gedaan. Een oud wijf nog wel. Het betekende niks. Hij had er zijn handen niet eens voor uit zijn broekzakken genomen. Ze had op haar knieën aan de rand van de waterput gezeten, en hij had gewoon zijn rechtervoet tussen haar schouders gezet, en was blijven drukken tot ze haar evenwicht had verloren en voorover in de put was gevallen. Ze was samen met haar kater verzopen in die put...

Hij verliet het marktplein en keerde op zijn stappen terug. Hij passeerde weer zijn eigen zaak en sloeg de Sint Barbarastraat in. Daar liep hij het steegje in en ontsloot het hek van de afbraakwoning. Hij knipte zijn zaklamp aan en ging naar binnen. Alles in dat oude huis lag nog zoals hij en zijn vader het maanden geleden hadden aangetroffen. Hij kende de weg naar boven inmiddels zo goed dat hij zijn zaklamp in het geheel niet nodig had. Bovengekomen betrad hij een slaapkamer en zette zijn lamp op de derde trede van de zoldertrap, zodat ze het bed bescheen ; hetzelfde bed, waarop dat andere oude wijf had gelegen toen hij het laatste restje levenskracht uit haar lichaam had geknepen.

Hij wist niet hoe het kwam, maar hij werd steeds weer door deze plek aangetrokken. Als de spanning in zijn lichaam opliep, vooral 's nachts, dan werd hij er als het ware naartoe gezogen. Hij had het al lang afgeleerd om zich hiertegen te verzetten ; het hielp toch niet.

Hij stond dan te kijken naar dat bed, en gaandeweg kwamen de herinneringen weer naar boven. Hij zag zijn slachtoffer dan weer liggen, met wijd opengesperde ogen, en met de tong uit een mondhoek. En hij trok dan weer langzaam het bovenlaken naar beneden om haar ganse lichaam te kunnen aanschouwen. Ondanks haar leeftijd had dat lichaam er nog behoorlijk aantrekkelijk uitgezien. Vooral haar blote dijen en onderbenen

hadden een onuitwisbare indruk op hem gemaakt. Ze had een dun nachtkleed gedragen ; een nachtkleed waardoorheen haar borsten en haar slipje duidelijk zichtbaar waren geweest. Hij had haar dode lichaam daar ter plaatse besnuffeld, als een nieuwsgierige hond, en de geur van haar warme lichaam, in combinatie met het aroma van het parfum dat ze gebruikte, had hem een erectie bezorgd. Hij had haar zelfs gestreeld en betast, en was zelfs een poosje bovenop haar gaan liggen, nadat hij haar benen had gespreid...

En wat hij destijds niet had kunnen doen omdat zijn kompaan in aantocht was met zijn volgende slachtoffer, deed hij sindsdien regelmatig, ook nu weer.

Hij voelde een erectie opkomen, en hij sloeg het bovenlaken en het deken naar beneden. Dan sprong hij aan het voeteinde op het bed, alwaar hij op zijn knieën ging zitten. Hij liet zijn broek zakken, haalde zijn stijf geworden lid te voorschijn, en begon zich af te rukken. Als hij dat deed kwamen de herinneringen aan haar weer in alle hevigheid terug. Ook nu weer. Maar vandaag verliep het afrukken enigszins anders ; vandaag mengde zich een ander beeld met dat van de gewurgde vrouw. Het was het beeld van zuster, zoals ze daar vanmiddag gehurkt had gezeten, om folders uit een onderkast te halen. Dat korte, spannende rokje, die mooi gevormde dijen en benen, die aantrekkelijke voetjes, die spannende borstjes in dat diep uitgesneden bloesje...

Hij kwam nu langzaam op kruissnelheid, en de beelden begonnen nu regelmatig te wisselen. Nu eens zag hij de weduwe liggen, dan weer zag hij zijn zuster zitten. Maar hij vond de beelden allebei even opwindend, en het duurde niet lang of hij voelde het hoogtepunt naderen. Hij kwam kreunend klaar, en zijn zaad spoot bijna tot aan het hoofdeinde van het bed.

Toen hij was uitgehijgd, en zijn sidderend lichaam tot rust was gekomen, trok hij zijn broek weer op en sloeg het bovenlaken en het deken weer naar boven. Het onderlaken was inmiddels vergeeld van de opgedroogde spermavlekken, maar dat kon hem niet schelen. Gans het boeltje zou binnenkort toch worden afgebroken en opgeruimd, zo oordeelde hij.

Hij knipte zijn zaklamp uit, strekte zich uit op het bovendeken, en viel vrijwel onmiddellijk in slaap...

Tegen de ochtend, toen het daglicht langzaam binnensloop, werd hij wakker. Hij daalde de trap af, wierp nog een korte blik in de woonkamer vooraan, en ging weer langs achter naar buiten. Maar halverwege het

koertje bleef hij plots staan. Want in een flits realiseerde hij zich dat hij iets gezien had dat afweek van het normale. Hij keerde op zijn stappen terug en keek nu wat aandachtiger rond in de woonkamer. Hij liet zijn blik over de tafel en de meubels glijden, en over de rommel die overal verspreid lag.

Toen zag hij wat het belletje in zijn onderbewustzijn had laten rinkelen. Beneden op de vloer, een paar meter voor zijn voeten, lag een vreemd voorwerp. Het had er nog niet gelegen toen hij het huis de laatste keer had bezocht, daar was hij vrijwel zeker van.

Het was een zwartleren hoesje van een gsm toestel. De doorzichtige plastic voorkant was totaal verweerd en gebarsten. Er zat geen toestel in ; het was enkel een versleten omhulsel.

Hij keerde het ding een paar maal om in zijn handen, opende het klepje bovenaan en keek of er iets in zat, één of andere aanwijzing, wat niet het geval bleek.

Zou zijn vader dan toch gelijk hebben gehad, zo vroeg hij zich af, terwijl hij het ding op zak stak en langs het steegje achteraan weer verdween...

Café “Halverwege” had een zeer toepasselijke naam. Het lag in Runkelshoven, precies in het midden tussen de steden Kloosterzele en Laeregem. Het werd voornamelijk bezocht door wandelaars en natuurvrienden, die in de streek enkele uitgelezen wandelroutes te hunner beschikking hadden. De streek werd tevens druk bezocht door toeristen die van heinde en ver kwamen, want een aantal van die wandelroutes waren opgenomen in de gerenommeerde wandelgidsen. Café Halverwege profiteerde hier ten volle van, want op de parking aldaar vertrokken niet minder dan drie wandelroutes, gaande van vijf kilometer tot maar liefst achttien kilometer.

Maar het café werd ook nog bezocht om een geheel andere reden : truckers konden er hun honger stillen aan zeer democratische prijzen. Ze hadden bovendien het voordeel dat er aan weerszijden van het etablissement een uitgestrekte, doch weliswaar smalle parking lag, waarop ze hun mastodonten gemakkelijk kwijt konden raken. Men kon er zowat alles krijgen wat men maar wensen kon, van een eenvoudige tas koffie met een pannenkoek tot een complete warme maaltijd, en de bediening verliep er meestal uiterst vlot. Eigenlijk was het meer een eethuis dan een café, en in het weekend liepen er niet minder dan drie serveuses rond, om al die bezoekers tijdig te bedienen. Het etablissement lag bovendien in een erg rustige omgeving, en het werd omringd door uitgestrekte naaldbossen, wat nog een extra aantrekking vormde voor passanten van allerhande pluimage, die even op adem wilden komen.

Het was in dit café dat Paul Damen op zekere zomeravond, omstreeks de klok van tien, een afspraak had gepland met de oude Verdoot en Walter Leunis.

Gepland, inderdaad, want het was nog maar zeer de vraag of de beide mannen zouden komen opdagen. Het eerste contact met Verdoot – via Damens anonieme gsm –was erg stroef verlopen. De oude Verdoot had erg brutaal gereageerd. Hij had meteen geëist dat Damen zou zeggen wie hij was, en waar hij verblijf hield. Als hij dat niet deed, dan zou Verdoot het gesprek meteen beëindigen. Maar Damen had zijn verhaaltje zorgvuldig ingestudeerd, en hij wist meteen Verdoots aandacht te trekken door te zeggen dat hij had ontdekt wie Verdoot beschuldigde, en wie aldus van plan was hem te chanteren... Hij had toen nog ruim een kwartier moeten kneden,

smeken en zalven, teneinde Verdoot zover te krijgen toe te stemmen in een ontmoeting op de locatie die hij, Damen, had uitgekozen.

Tot op dat moment was de naam van Walter Leunis nog niet ter sprake gekomen, en toen die naam voor het eerst door Damen werd vernoemd, leek het of de verbinding plots was uitgevallen. Dit stilzwijgen paste volledig in het kraam van Verdoot ; Damen had niet anders verwacht. Het moest Verdoots grenzeloze verbazing in de verf zetten ; verbazing, omdat hij zich niet kon voorstellen wat Walter Leunis hiermee te maken kon hebben. Hij had, zo had hij tenslotte gezegd, het huis langsheen zijn zaak weliswaar gekocht van Leunis, die na het overlijden van zijn stiefmoeder de enige erfgenaam was geweest, maar ze hadden elkaar na de ondertekening van de verkoopakte niet meer gezien of gesproken. En Verdoot had Damen op de man af gevraagd of Walter Leunis de man was die hem chanteerde. Damen had met klem geantwoord dat dit niét het geval was, en dat hij iemand geheel iemand anders op het oog had. Hij wilde namelijk het leven van Leunis niet in gevaar brengen. Een gemeenschappelijke kennis dan, had Verdoot gevraagd. Maar Damen was hier niet op ingegaan, en hij had wederom heel wat overredingskracht moeten aanwenden om Verdoot over de streep te trekken, en om hem tevens zover te krijgen dat hij Leunis zou verwittigen, al kon Verdoot niet garanderen dat deze zou komen opdagen...

De afspraak die tenslotte gemaakt was, was dat Verdoot senior alleen zou komen ; dat hij niemand anders van de familie mocht meebrengen. Damen was wat dit betreft onverbiddelijk geweest. Hij vertrouwde Verdoots zoon niet, en hij was ten zeerste beducht voor een mogelijke confrontatie met dit illustere heerschap.

Thans zat Damen rustig van een frisse pint bier te genieten in een naburig café in Doelvenne, nauwelijks vijf kilometer verderop. Het was nog vroeg op de avond, zowat kwart na acht, en de verzengende hitte van de voorbije zomerdag lag nog steeds als een drukkend deken over het land uitgespreid. In het westen, waar de zon niet langer meer zichtbaar was, waren stapelwolken aan het firmament verschenen, en terwijl Damen zijn pint naar de lippen bracht, keek hij er naar met grote bezorgdheid. Hij hoopte dat het nog minstens een paar uur droog zou blijven.

Hij had zijn passagierster, miss Marple, tien minuten geleden afgezet aan café Halverwege. Heel even had het ernaar uitgezien dat zijn plan niet kon doorgaan. Tijdens de rit hier naartoe had de motor van zijn wagen een paar

keer gesputterd, net alsof deze zonder brandstof kwam te zitten, maar het euvel had zich in de laatste kilometers niet meer voorgedaan, en hij had zijn bestemming bereikt zonder verdere complicaties.

Hij had met miss Marple afgesproken dat ze hem een kort tekstberichtje zou sturen, zodra zijn beide gasten in het eetcafé waren aangekomen. Dat zou voor hem het teken zijn om in actie te komen. Hij zou dan met zijn wagen terugrijden, en op de parking van “Halverwege” discreet alle nummerborden van de aldaar geparkeerde wagens noteren. Het zou op dat moment al donker genoeg zijn om niet opgemerkt te worden door de bezoekers van het café, als die al toevallig door het raam naar buiten zouden kijken. Kwamen zijn gasten evenwel vroeger dan gepland – wat hij uiteraard niet hoopte - dan zou hij zijn actie een tijdje moeten uitstellen. Cruciaal in zijn opzet was dat hij zich door de duisternis gedekt voelde, en dat hij door niemand werd opgemerkt.

Hij had deze locatie zorgvuldig uitgekozen. Hij zou zijn wagen, nadat hij de nummers had genoteerd, even verderop parkeren, om vervolgens op zijn stappen terug te keren en zich in het struikgewas te verschuilen. Dat struikgewas, dat nagenoeg het ganse café en de bijbehorende parking in een ononderbroken halve cirkel omsloot, en dat grensde aan de achterliggende naaldbossen, bood voldoende veilige schuilplaatsen. Verscholen achter de struiken kon hij de toegangsdeur van het café in de gaten houden, en langs die toegangsdeur zouden op een bepaald moment zijn twee gedesillusioneerde gasten weer naar buiten komen om te vertrekken. Maar ze zouden dat niet doen voordat hij via zijn gsm het café had laten weten dat hij de afspraak wegens motorpech niet kon nakomen, en dat hij de bijeenkomst noodgedwongen naar een latere datum moest verplaatsen...

Hij wist vrijwel zeker dat hij na het plegen van dat telefoontje niet nodeloos behoefde te wachten in zijn schuilplaats ; ze zouden waarschijnlijk meteen erna opstappen. Hij behoefde dan nog enkel te kijken met welke wagen Leunis vertrok, en via zijn connecties bij de politie zou het kinderspel zijn om diens woonplaats te achterhalen...

Naarmate de tijd vorderde – en naar Damens idee vorderde die veel te langzaam – werd de lucht alsmaar dreigender. Rond deze tijd van het jaar zou de zon ondergaan omstreeks half tien, maar het zag ernaar uit dat het vandaag veel sneller donker zou worden. Heel in de verte, hoog boven de wiegende boomtoppen van het bos, zag Damen de eerste bliksemschichten

naar beneden flitsen. Hij wist dat het onweer zijn richting zou uitkomen, want de wind, die inmiddels met vlagen was komen opzetten, blies zowat alles wat niet te zwaar was de andere richting uit, en liet het uithangbord van het café bijwijlen hevig rammelen.

Vijf na negen. Hij bad dat het verlossende tekstberichtje snel zou komen. Hij werd niet betaald om zich tijdens een onweer kletsnat te laten worden. Daar was zijn honorarium toch een ietsepietsie te klein voor. Het was een snikhete dag geweest, en hij droeg enkel een hemd met korte mouwen. Zijn bede werd verhoord, want zijn gsm piepte nog binnen de halve minuut die daarop volgde. Hij controleerde snel de inhoud van het berichtje en haastte zich naar buiten.

Maar daar wachtte hem een compleet nieuwe verrassing. En een grote ontgoocheling bovendien. Zijn auto, die hem al eerder die dag had gewaarschuwd dat er wat op til was, weigerde te starten, ook na herhaalde pogingen. Hij vloekte hartgrondig, en uit pure frustratie omklemde hij het stuurwiel met zijn beide handen, en trachtte dit krachtig heen en weer te schudden. Maar zich druk maken had geen zin, dat besepte hij al snel. Hij ging weer het café in, alwaar er buiten de zaakvoerder de ganse tijd slechts één klant aanwezig was geweest. De zaakvoerder zat op een barkruk en was zijn krant aan 't lezen. Het was een energiek uitziend man met een gedrongen postuur, wiens gespierde armen vol met tatoeages stonden. De aanwezige klant, die in de weer was aan de pooltafel, was een reusachtige kerel met een walrusnor.

Hij probeerde het eerst bij de zaakvoerder, en legde zijn probleem uit.

‘Ik heb zo dadelijk een belangrijke meeting met een paar zakenmensen in café Halverwege,’ zo sprak hij, ‘maar mijn auto hierbuiten laat verstek gaan. Ik ken er zelf niks van, en ik heb werkelijk de tijd niet om de wegenwacht te bellen ; ik zou te laat op mijn afspraak zijn. Kan iemand mij snel tot daar brengen ; het is tenslotte maar vijf kilometer van hier.’

De zaakvoerder, een toonbeeld van luisterbereidheid, legde zijn krant terzijde, en glimlachte vriendelijk.

‘Mijn naam is Jan.’ zei hij. ‘Maar iedereen noemt mij Jakke. Ik wil gerust wel eens kijken wat er aan de hand is met je auto. Ik heb nogal wat verstand van die dingen, al zeg ik het zelf... ik was vroeger namelijk mecanicien in het leger...’

‘Dat is erg vriendelijk van je,’ zei Damen, ‘maar ik vrees dat ik daar niet kan op wachten...’ ‘Hoelang denk je dat die meeting in Halverwege duurt?’ vroeg de cafébaas.

‘Niet langer dan een uurtje.’ zei Damen. ‘Ik kan me hier nadien weer laten afzetten door iemand die deze richting uitkomt.’

‘Weet je wat,’ zei de zaakvoerder, ‘Dokkie daarginds zal je wel tot daar rijden. Hij stapt toch zo dadelijk op, want ik ga sluiten, en hij rijdt die richting uit... Maar voor je vertrekt zullen we je auto in de garage duwen, zodat ik eens kan kijken wat er hapert. Er is slecht weer op komst, en binnen kan ik er rustig naar kijken... Met een beetje geluk draait hij weer als je terugkomt.’

Hij wendde zich tot de man die blijkbaar als Dokkie werd aangesproken en riep: ‘Dokkie, kan jij meneer hier zo dadelijk aan Halverwege afzetten!? Zijn auto staat in panne, en hij wordt daar dringend verwacht!’

Dokkie gromde iets onverstaanbaars en stak meteen zijn keu in het wandrek.

Ze gingen met hun gedrieën naar buiten en duwden de Ford Mondeo enige meters verderop de achtergelegen garage in.

De wind was inmiddels nog aangewakkerd, en hilde nu haast zonder onderbreking door de takken van de bomen. In de verte weerklonken donderslagen, en af en toe vielen er een paar dikke regendruppels uit de lucht. Damen stond op het punt om te vragen of hij misschien een regenjas mocht lenen, maar hij bedacht zich. Het zou hen allebei gek voorkomen als hij een regenjas nodig had om de luttele meters van de auto tot aan de ingang van het café te overbruggen...

Het interieur van Halverwege was voor de helft gevuld met bezoekers. De meeste van hen waren late wandelaars die, alvorens te vertrekken na hun wandeltocht, nog vlug iets kwamen nuttigen, of die kwamen schuilen voor het naderend onweer. Ze zaten in kleine groepjes aan de tafels rustig te keuvelen, te eten of te drinken. De lichtflitsen van het naderend onweer deed hen af en toe een ongeruste blik door het raam werpen.

Het was inmiddels al erg duister geworden, en een lichtflits in de verte, gevolgd door een secondelang gerommel, deed een oud vrouwtje, dat alleen aan een tafeltje zat, bezorgd opkijken. Ze was bezig met haar breiwerk, kennelijk een half afgewerkte sok, en naast haar op de vloer stond een grote boodschappentas waaruit een paar bollen rood breigaren kwamen piepen. Allicht was ze hardhorig want ze had een hoorapparaat in haar rechteroor zitten. Het tafeltje tegenover het hare was één van de weinige in het etablissement waaraan nog geen gasten zaten, en enkel de smalle doorgang, die van de toegangsdeur tot aan de bedieningstoog liep, scheidde dit tafeltje van het hare.

Er was flink wat rumoer in de zaak, en op de achtergrond weerklonk de muziek van een plaatselijk radiostation. De twee kortgerokte serveuses hadden het behoorlijk druk. Ze brachten met verhitte hoofden de bestellingen aan, ruimden de lege tafels weer af, en namen nieuwe bestellingen op. De klapdeuren van de achterliggende keuken lieten frequent van zich horen.

Omstreeks negen uur kwamen vrijwel gelijktijdig twee mannen naar binnen. Het waren Walter Leunis en Verdoot senior, en ze namen plaats aan het tafeltje tegenover de oude vrouw. Het was hen duidelijk aan te zien dat ze zich op vreemd terrein bevonden. Eén van hen keek herhaaldelijk om zich heen naar de aanwezige gasten, als zochten zijn ogen een specifiek iemand ; iemand die hier ook hoorde te zijn.

‘Hij is er natuurlijk nog niet.’ zei Leunis, die de onderzoekende blikken van Verdoot had opgemerkt. ‘Maar dat is niet verwonderlijk, want we zijn bijna een uur te vroeg...’

‘Met een beetje geluk gaan we hem zelfs helemaal niet te zien krijgen...’ mompelde Verdoot, terwijl hij aldoor om zich heen bleef kijken, zoekend naar een bekend gezicht.

Walter Leunis, die vanwege het rumoer in het café Verdoots woorden niet had gehoord, wenkte een serveuse, die weldra hun bestelling kwam opnemen en met gezwinde spoed weer verdween. Hij scheen zich niet al teveel zorgen te maken, dit in tegenstelling tot Verdoot, die een tamelijk nerveuze indruk maakte, en die geregeld op zijn polshorloge keek.

Even later werden er twee pinten bier op tafel neergezet, en terwijl Verdoot afrekende, monsterde Walter met de blik van een kenner het bevallige figuurtje van de jonge serveuse.

Ze zaten een tijdlang zwijgend bij elkaar en dronken af en toe van hun biertje. Buiten leek de uitbarsting van het onweer nu zeer nabij, en het geluid van de rommelende donder mengde zich met het gehuil van de wind. Het onzichtbare wolkendek werd geregeld in vuur en vlam gezet, en af en toe schoot een grillige streep vuur naar beneden.

‘Hij had geen betere avond kunnen uitkiezen.’ gromde Verdoot sarcastisch. ‘Zo dadelijk verzuipen we hier nog met z’n allen in dit achterlijke gat...’

‘Wees toch niet zo pessimistisch, man.’ sprak Walter. ‘Als hij iets van plan was, dan had je dat al lang vernomen... Hij heeft geen poot om op te staan... Hij probeert je alleen maar zenuwachtig te maken... Als hij echt concrete aanwijzingen had, dan had hij dat al lang laten weten... Hij is gewoon een oplichter, die probeert zijn slag thuis te halen. Hij verschuilt zich achter die zogenaamde cliënt van hem ; een cliënt die helemaal niet bestaat...’

Je zoon heeft gelijk Verdoot. Hij is het zelf, die je poogt op te lichten, niet zijn cliënt... Ik begrijp dat jullie mij een tijdlang hebben verdacht... en misschien nog wel verdenken. Ik neem het jullie ook niet kwalijk. Maar open nu eens eindelijk je ogen : waarom zou ik zoiets doen? Mijn handeltje met die lottomachine floreert als nooit tevoren. Bovendien heb ik...’

Hij zweeg plots, want hij besepte dat hij zijn toekomstplannen in Bastogne voor Verdoot best kon verzwijgen. Cruciaal in dit plan was de financiële inbreng van Verdoots dochter, en hij had zo een flauw vermoeden dat Verdoot de verkoop van die aandelen niet zonder slag of stoot zou goedkeuren.

‘Bovendien wat?’ vroeg Verdoot geprikkeld.

‘Bovendien heb ik ... boter op mijn hoofd.’ corrigeerde de handige Walter Leunis zichzelf. ‘Ik zit er zelf tot mijn nek in. Ik heb die jongen gemanipuleerd en aangezet om mee te spelen. Ik heb hem meegetroond

naar Assesse, en hem een rad voor de ogen gedraaid door hem die faketrekking te laten zien. Ik heb hem dat geld laten lenen. Ik heb hem aangezet om het bij haar te gaan stelen... en ga zo maar door...'

'Je bent medeplichtig,' zei Verdoot, 'dat kan niet ontkend worden, maar het is tenslotte Henri – en niet jij - die de ... ontruiming heeft uitgevoerd. Jij kan hoogstens veroordeeld worden tot een gevangenisstraf van pakweg tien jaar, en mits je je goed gedraagt kom je al na drie jaar vrij. Maar hij krijgt gegarandeerd levenslang... Geen wonder dat Henri er zo op gebrand staat om die idioot voor altijd de mond te snoeren...'

'Wees nu eens eerlijk, Verdoot:' zei Walter, terwijl hij zijn tafelmanier glimlachend aankeek. 'Jullie zijn me komen opzoeken in Assesse, om te kijken of ik in goeden doen verkeerde. Je hebt kunnen vaststellen dat ik op materieel vlak niks tekort kwam ; dat ik zelfs een nieuwe dure auto heb gekocht... Maar je hebt toen met opzet verzwegen dat je bedreigingen had ontvangen, en dat was fout van je... Ik ben betrokken partij, en je had mij van die insinuaties op de hoogte moeten brengen! Ik...'

'Insinuaties!' onderbrak Verdoot hem bars. 'Insinuaties, zei je!... Man, je weet nog lang niet alles!... Hier : lees wat hij Henri pas per post heeft toegestuurd!'

Verdoot trok de dreigbrief die zijn zoon had ontvangen uit zijn vest te voorschijn en gaf hem aan Walter, die meteen begon te lezen. Gaandeweg verschenen er rimpels in zijn voorhoofd, en zijn ogen vernauwden zich tot fijne spleetjes. Toen hij klaar was met lezen, gaf hij het papier weer aan Verdoot, die het haastig weer wegstopte.

'Dat is andere koek,' zei Walter, terwijl hij Verdoot ernstig aankeek. 'Nu weet ik het ook niet meer... Echt niet... Dit zijn niet langer wilde speculaties of vermoedens, hier staan verdomme details in die zelfs ik niet wist... Je weet toch dat ik nooit daarboven ben geweest ; dat hij alleen naar boven is gegaan?... Werkelijk, dit is voor mij een even groot raadsel als voor jou en voor Henri.'

Verdoot leunde voorover en zijn gelaat nam een dreigende uitdrukking aan.

'Je weet toch nog wel wat ik je gezegd heb – in verband met Henri – toen we op de markt in Goorzele verleden jaar in november samen iets zijn gaan drinken... nadat de verkoopakte was ondertekend?...'

Walter Leunis wist het maar al te goed, en hij trok een zorgelijk gezicht. Verdoot had toen letterlijk gezegd : "waag het niet om hem onder druk te

zetten, want hij zal je weten te vinden...” Het was al de tweede keer in korte tijd dat hij aan deze woorden werd herinnerd, en hij maakte zich geen illusies over de betekenis ervan...

‘Van mij kan hij het onmogelijk weten, Verdoot.’ zei hij. ‘Verdomme man, ik heb geen woord verstaan van wat er daarboven werd gezegd! Maar hoeveel mensen zijn daar over de vloer geweest, nadat jij de hulpdiensten hebt gebeld? Heb je daar al eens aan gedacht? Heb je er al eens bij stilgestaan dat hij – Harry, bedoel ik – niet onmiddellijk dood is geweest, maar dat hij nog iemand heeft kunnen spreken?... Iemand van de hulpdiensten bijvoorbeeld... iemand met slechte bedoelingen, die steeds gezwegen heeft, en die nu zijn kennis te gelde wil maken?’

‘Henri beweert van niet,’ zei Verdoot beslist. ‘En hij kan het weten...’

Buiten schoot een bliksemschicht naar beneden, en meteen daarop weerklonk een enorme donderslag. De regen begon plots met bakken uit de lucht te vallen, en het geroffel op het dak van het café overstemde een paar minuten lang de gesprekken. De stortregenbui hield even plots weer op als ze was begonnen, maar het gerommel in de lucht hield aan.

De meeste gasten hadden zich naar de ramen begeven om naar buiten te kijken. Maar behalve een slecht verlichte parking, vol met wagens, viel daar niet veel te beleven, en toen het ergste van het noodweer achter de rug was keerden ze in groepjes naar hun oorspronkelijke plaatsen terug, en hernamen de gesprekken hun gewone gang.

Het oude vrouwtje was gans de tijd rustig blijven breien. Haar vinnige oogjes flitsten evenwel geregeld heel even de richting van Leunis en Verdoot uit, die eveneens aan hun tafel waren blijven zitten, en die thans verder naar elkaar toe negen en de conversatie met een verminderd stemvolume verder zetten.

Sommige bezoekers hielden het voor bekeken en verlieten het etablissement, ofschoon het opnieuw behoorlijk was gaan regenen. Het leek er echter op dat het onweer zich langzaam verplaatste in oostelijke richting. Het vuurwerk en het geflikker tussen de wolken hield niettemin onverminderd aan, en de felle lichtflitsen toverden de parking en de bosrijke omgeving bijwijlen om in een spookachtig decor.

Het breiwerk van het oude dametje ontglipte plots aan haar vingers en viel op de vloer. Ze bukte zich, stopte de breinaalden en de rode bol met garen

haastig in haar tas, en sprong op van haar stoel. Haar gelaat weerspiegelde grote angst.

‘Excuseer heren,’ zei ze, zich tot Leunis en Verdoot richtend, ‘ik weet me met mijn zenuwen geen raad meer, en ik heb behoefte aan een sigaret die ik buiten wil gaan oproken... Mag ik deze aansteker even van jullie lenen – ik breng hem dadelijk weer terug...’

Ze wees op een aansteker die op het tafeltje lag, deels verborgen onder de spijskaart.

Verdoot keek verstoord op en wierp haar een vuile blik toe, maar Walter reikte haar de aansteker aan, en zei vriendelijk: ‘Hou ‘m maar – hij is niet van ons ; hij is hier waarschijnlijk achtergelaten door een verstrooide klant.’

Het vrouwtje haastte zich jammerend naar buiten. Een aantal verwonderde blikken van klanten vergezelden haar daarbij...

Paul Damen zat in het struikgewas te rillen en te vloeken. Geen halve vierkante centimeter van zijn lichaam was gespaard gebleven van de stortregen, en hij wist vrijwel zeker dat hij een longontsteking zou oplopen als hij hier nog langer dan vijf minuten bleef zitten.

Hij had even gevreesd dat Dokkie, die hem zowat tien minuten geleden hier had afgezet, naar binnen zou gaan om nog wat te drinken, maar dat was gelukkig niet gebeurd. Dokkie was meteen doorgereden, en had zodoende de lont voor hem uit het kruitvat gehaald. Want hij wist werkelijk niet welke uitvlucht hij had moeten verzinnen om niet mee naar binnen hoeven te gaan.

Damen was meteen begonnen met het optekenen van de nummerplaten. Dat was niet al te lastig geweest ; de operatie had nauwelijks vijf minuten in beslag genomen, want de bliksem was hem erg behulpzaam geweest. Hij was in de struiken gekropen, net op het moment dat het hard was beginnen regenen. Maar als hij op dat moment zou gebeld hebben om de afspraak af te blazen, zouden ze omwille van de stortregen zeker niet naar buiten zijn gekomen, en dus had hij gewacht tot het ergste van de onweersbui voorbij was.

Er stonden een twaalfstal auto's en vijf bestelwagens die naar zijn mening als het door hem beoogde voertuig in aanmerking kwamen. Wat verderop, aan het einde van de parking, stond nog een bestelwagen, dicht tegen de rijweg aan, maar de reflecterende driehoek die erachter stond duidde erop dat de auto in panne stond, en die had hij bijgevolg letterlijk links laten liggen. Er stonden ook nog drie vrachtwagens met buitenlandse nummerplaten, en een aantal fietsen en scooters. Hij schatte dat er mogelijk een veertigtal mensen in het café aanwezig waren. Stuk voor stuk, zo bedacht hij bitter, waren ze kurkdroog gebleven, terwijl hij hier zat te verkleumen van de nattigheid en de kou. En hij begon al spijt te krijgen dat hij met deze onderneming was begonnen. Wat hij aan het doen was, dat kon hij niet ontkennen, was niet alleen ingewikkeld, lastig, en riskant, maar de kans op succes werd bovendien niet gegarandeerd.

Want een bang voorgevoel begon zich van hem meester te maken. Stel nu eens, zo bedacht hij, dat Verdoot zijn kompaan Leunis had opgehaald, of dat ze samen in Verdoots wagen hier naartoe waren gekomen. Dan zat hij hier te verkleumen voor piet snot ; dan was al dat voorbereidende werk voor

niets geweest. Hij had bovendien nog een paar bijkomende problemen, en geen geringe ook. Hij moest na afloop nog op de één of andere manier terug zien te keren naar zijn wagen, en hij moest miss Marple komen oppikken. Was zijn wagen inmiddels niet hersteld, dan zou hij een taxi moeten bellen, of ze zouden met z'n beiden moeten wachten tot de wegwachter het probleem met de motor had opgelost.

Hij haalde zijn lijstje weer te voorschijn, en in het licht van een piepklein staaflampje dat aan zijn sleutelbos hing bestudeerde hij de onderlinge positie van de voertuigen. Hij had voor iedere wagen een rechthoekje getekend, met daarin het merk en het plaatnummer. Dat was belangrijk als ze zo dadelijk naar buiten kwamen en hij de kans niet kreeg om nogmaals het registratienummer te controleren. Hij dacht wel dat hij Leunis zou herkennen, ook al had hij de goochelaar slechts gezien op een jeugdfoto. Met een beetje geluk kwamen hij en Verdoot samen naar buiten, en bleven ze even staan talmen bij hun wagens, zodat hij wat meer tijd kreeg om te zien wie welke wagen gebruikte.

Het was nu wat minder gaan regenen, maar door het water dat gestadig langsheen de bladeren van het struikgewas naar beneden droop en op zijn hoofd en schouders terechtkwam, merkte hij daar niet veel van. De lucht werd bijna constant verlicht door de statische ontladingen tussen de wolken, maar gelukkig was er nog maar één keer dichtbij een echte inslag geweest, en hij had de indruk dat het ergste van het onweer nu wel voorbij was.

Hij duwde de struiken een beetje uit elkaar zodat hij meer zicht kreeg op de parking, en haalde zijn gsm te voorschijn om het café te bellen. Hij had het nummer die ochtend opgezocht en opgeslagen in het geheugen van zijn telefoon. Maar toen werd de deur van het café geopend, en een paar bezoekers – een man en een vrouw - kwamen naar buiten. Ze haastten zich naar hun wagen (een dure Mercedes), stapten in en vertrokken. Dit gebeurde nog twee keer binnen evenzoveel minuten, en hij hield nauwgezet in de gaten of zijn mannetje daar eventueel niet tussen zat. De ganse tijd durfde hij niet te bellen uit vrees om opgemerkt te worden, en dus hield hij zich koest in zijn schuilplaats. Hij kon alvast drie wagens van zijn lijstje schrappen (een BMW, een Mercedes en een Audi).

De volgende die vertrok, nauwelijks een minuut later, was een trucker, en toen de vrachtwagen met veel geraas de weg was opgereden, dook de defecte bestelwagen weer in zijn gezichtsveld op. De achterzijde daarvan

was naar hem toe gekeerd, maar de auto stond te ver om de nummerplaat te kunnen lezen. Hij overwoog om ook die plaat te gaan noteren, maar hij bedacht zich : hij mocht geen risico's nemen, en het kon best zijn dat Verdoot en Leunis het wachten inmiddels beu waren geworden en besloten hadden om op te stappen. Neen, zo concludeerde hij vrijwel meteen, dat zouden ze waarschijnlijk niet doen. Hun nieuwsgierigheid zou te groot zijn ; ze zouden zeker op hem wachten, om te horen wat hij te vertellen had. Bovendien zou de afspraak doorgaan om tien uur, en het was nog ruim vijf voor tien.

Nog terwijl hij naar de defecte bestelbus aan 't kijken was, lieten de natuurkrachten boven hem zich weer van hun beste kant zien, en werd de ganse omgeving een paar seconden in een helder licht gezet. Het was toen dat hij doorheen het achterrautje van de bestelbus zag dat er een man op de bestuurderszetel zat. Hij vermoedde dat de man daar zat te wachten op hulp van de wegwacht, en hij richtte zijn blik op de ingang van het café, alwaar opnieuw een aantal gasten naar buiten kwamen. Het waren er niet minder dan zes deze keer, en ze verspreidden zich over twee wagens, een Nissan Note en een Renault Megane. Terwijl ze wegreden schrapte hij ze van zijn lijstje.

Plots, alsof iemand boven zijn hoofd klaar stond met een gevulde gieter, begon het opnieuw harder te regenen. En nog geen vijf seconden later zag Damen op de weg een auto naderen. De bestuurder ervan minderde vaart, en gaf met zijn richtingaanwijzer te kennen dat hij de parking van het café ging oprijden. Dat gebeurde ook, en de bestuurder maakte op de plaats waar de vrachtwagen zonet was vertrokken een halve draai, zodat hij weer in de richting stond vanwaar hij was gekomen. Daar hield hij halt, een paar meter achter de bestelbus die in panne stond.

Er voer een schok door Damen, want hij herkende zijn eigen wagen. De zaakvoerder van het café uit Doelvenne was er blijkbaar in geslaagd de motor weer aan de praat te krijgen. Hij wist dat Damen hier vastzat, en hij kwam hem wellicht oppikken. Goede ziel, bedacht Damen... maar wel een erg ongelukkig moment om de barmhartige Samaritaan te komen uithangen...

Damen begon koortsachtig na te denken. Hij kon nu te voorschijn komen en de man beletten om naar binnen te gaan. Hij kon zeggen dat hij zonet naar buiten was gekomen ; dat de bespreking ten einde was, en dat hij zich even

in het struikgewas had afgezonderd om er te gaan wateren. Maar dan had hij geen excuus om hier nog langer te blijven, dan moest hij de cafébaas meteen weer naar huis brengen, en dan zou gans zijn opzet mislukken. Hoe zou hij bovendien zijn kletsnatte kleren kunnen verklaren?

Hij besloot om de kat uit de boom te kijken, en te wachten om een beslissing te nemen tot op het allerlaatste moment. Hij wierp een snelle blik op zijn polsuurwerk : de reflecterende wijzerplaat gaf precies tien uur aan.

De motor van zijn wagen werd stilgezet en de lichten werden gedoofd. De bestuurder stapte uit. Damen zag de knipperlichten een paar keer aan - en uitgaan, ten teken dat de wagen werd afgesloten. De man trok de kap van zijn regenmantel over zijn hoofd en haastte zich door de pletsende regen naar de ingang van het café. De afstand die hij daarbij moest overbruggen bedroeg hooguit dertig meter.

Maar hij had nog maar nauwelijks vijf passen gezet, of achter hem dook een donkere gestalte op uit het niets, een donkere gestalte, die met opgeheven arm een zwaar voorwerp op zijn hoofd liet neerdalen. In het licht van een bliksemontlading zag Damen duidelijk dat het om een hamer ging...

De cafébaas gaf geen kik. Hij viel voorover in een plas met water, en kreeg vervolgens nog een paar rake klappen op het hoofd. De gestalte met de hamer – zelf gehuld in een regenjas met capuchon - stond op het punt om de kap van het hoofd van zijn slachtoffer te rukken, toen de deur van het café openvloog en een oud vrouwtje met veel kabaal naar buiten kwam gestormd.

De man met de hamer talmde geen seconde en zette het op een lopen. En nu pas werd het Damen duidelijk dat het om dezelfde man ging als degene die in de bestelwagen had gezeten. Hij had nog geen vijf tellen nodig om weer naar zijn bestelwagen te spurten, en ging er vervolgens met gierende banden vandoor, met achterlating van zijn vlammeende gevarendriehoek...

Damen had gehurkt, verlamd van schrik, toegekeken hoe dit alles zich in een razendsnel tempo had voltrokken. Maar nu hij duidelijk een hysterische miss Marple hoorde naderen die zijn naam riep, huilend, snikkend, smekend, aarzelde hij geen seconde langer. Hij sprong uit de struiken te voorschijn en ving haar op, net voor ze ging struikelen en in een plas met modder dreigde terecht te komen.

‘Stil maar, wees rustig.’ fluisterde hij haar haastig toe, terwijl hij haar en haar tas optilde en met zijn last – ze woog bijna niks - zo snel als mogelijk

naar zijn auto rende.

‘Zwijg nu maar ; ik mankeer niks...’ zei hij sussend. Hij zette haar langs de zijkant van de wagen neer, zodat ze de roerloze cafébaas uit Doelvenne niet zou zien liggen, en verzocht haar met nadruk om stil te zijn tot hij zijn autosleutels had gevonden.

Voor het café ontstond tumult. Een paar klanten waren in het deurgat verschenen, opgeschrikt door het erbarmelijke gehuil van het vrouwtje. Maar ze wisten kennelijk niet welke richting ze moesten uitkijken, en Damen zag tot zijn grote opluchting dat een paar geparkeerde wagens hun het zicht op het actieterrein verhinderden.

Hij vond al snel de sleutels van zijn wagen ; ze lagen een halve meter voor de uitgestrekte rechterhand van de onfortuinlijke cafébaas. Hij voelde snel aan de pols en aan de keel van de man, maar kon geen hartslag meer vaststellen...

Hij bleef gehurkt zitten en keek een poosje gespannen in de richting van het café. Maar de regen joeg de nieuwsgierigen al snel weer naar binnen, en toen alles weer rustig was, zette hij het rillende vrouwtje op de achterbank, startte zijn wagen en vertrok...

Marcel Dumont zat onder de voortent van zijn stacaravan in de buurt van La Roche de kranten van de voorbije week in te kijken. In het zomerseizoen kwamen ze hier voor de week naartoe, en ze gingen slechts even huiswaarts in het weekend, om proviand in te slaan. Hij was pas de dag voordien, 's avonds laat, vertrokken uit zijn woning in Nevelbeke, en hij had er een gewoonte van gemaakt om alle poststukken, alsook de kranten van een ganse week, mee naar de camping te brengen. Hier kon hij op zijn gemak lezen, en volledig tot rust komen, terwijl hij verstoken bleef van de commando's van zijn vrouw, die bij hem thuis de plak zwaaide, en die altijd wel wat vond wat dringend moest geverfd, gereinigd of gerepareerd worden.

Hier viel niks te repareren; hier ging gewoonweg niks kapot. Want er was haast niks dat kapot kon gaan. Een armtierig klein koelkastje en een oud gasstel om hun potje op te koken waren zowat de enige dingen die verstek konden laten gaan. Televisie hadden ze niet, want genieten van de omgeving vonden ze veel belangrijker dan hun tijd te verdoen met het kijken naar voorgekauwde flutprogramma's en Amerikaanse pulp. De prachtige vergezichten en de ongerepte natuur, de talrijke beekjes en stroompjes, die hun weg naar de lager gelegen regio's zochten, en die zich ongegeneerd overal om - en doorheen kronkelden ; dit alles vonden ze oneindig veel belangrijker om te aanschouwen dan het kunstmatig opgebouwde beeld van een stom tv toestel.

Vier jaar geleden had hij de kans gekregen om de stacaravan voordelig aan te kopen van een echtpaar dat oud en zorgbehoevend was geworden. Ze hadden sindsdien aan hun bescheiden buitenverblijfje al veel plezier beleefd. Ze brachten al wat ze nodig hadden van thuis mee, want inkopen doen was hier geen vanzelfsprekende zaak. Vooreerst waren er in de buurt nauwelijks winkels en warenhuizen te vinden, en de voorzieningen op de camping zelf waren minimaal, en bovendien vrij prijzig.

Ja, hij moest het toegeven, hij zat een beetje op de penning, net als zijn vrouw. Wat dat betreft had hij zijn gelijke in haar gevonden. Maar sinds hij met pensioen was, moest hij geen al te gekke dingen doen. Hij had maar één hobby waaraan hij geld kon besteden, en die hobby was vissen. Hij kon uren aan het water zitten te genieten van de rust en de omgeving, terwijl

zijn vrouw met haar vriendinnen van de camping op stap was, en veelal lange wandelingen maakte.

Het vissen die ochtend was hem niet zo best vergaan. Hij had nauwelijks wat gevangen, en hij was al snel naar zijn caravan weergekeerd om zich aldaar te verdiepen in de krantenlectuur van de voorbije dagen. Het grote wereldgebeuren en de politieke items interesseerden hem niet, sport vond hij ook maar niks, en dus concentreerde hij zich meestal op de kleinere nieuwsfeiten uit zijn omgeving.

Maar eerst controleerde hij zijn gewone post. Daar zaten een paar klassieke vensterenveloppen tussen die hij met een zuur gezicht opzij legde, en waarvan hij de eer (om kennis te mogen nemen van de inhoud) overliet aan zijn vrouw. Er zaten ook een paar reclamefolders op naam tussen, en een uitnodigingskaart voor de technische keuring van zijn vijftien jaar oude Ford Fiesta. Maar ook een enkele brief, waarvan het adres op de enveloppe handmatig was geschreven. Er stond geen afzender op vermeld.

Geprikkeld door zijn nieuwsgierigheid – hij ontving zelden handgeschreven brieven – opende hij de enveloppe en begon te lezen:

“Marcel,

Omstandigheden hebben ertoe geleid dat de politie naar me op zoek is, en het is niet uitgesloten dat ze me zullen vinden. Ik wil je niet betrekken in een probleem dat ikzelf heb gecreëerd, en waaraan jij geen schuld hebt. Daarom lijkt het me verstandig dat we voorlopig geen telefonische contacten meer met elkaar onderhouden.

Tijdens ons laatste onderhoud heb ik uit de doeken gedaan op welke wijze ik het adres van Verdoots kompaan wilde achterhalen. Je had toen bedenkingen bij mij methode. Je vond ze nogal onpraktisch en vergezocht. Je had gelijk. Mijn opzet is totaal verkeerd uitgedacht. Het gevolg ervan is dat ik thans gezocht wordt voor een moord – ja, een moord verdomme! - waar ik niks mee te maken heb.

Ik zou mezelf kunnen aangeven bij de politie. Ik zou hen kunnen verklaren wat er werkelijk is gebeurd, daar op de parking van dat café in Runkelshoven. Ik zou hen kunnen vertellen dat de moordenaar mij viseerde, in plaats van die cafébaas uit Doelvenne. Maar als ik dat doe, dan zal ik alle schijn tegen me hebben. Mijn verhaal zal ongeloofwaardig overkomen, en men zal mij allicht voor enkele dagen in hechtenis nemen. En wie weet

wat er daarop nog meer volgt aan onaangenaamheden... Daarom doe ik het niet.

Er is nog een andere reden waarom ik graag uit de handen van de politie wil blijven. Ik wil geen slapende honden wakker maken. Ik wil niet dat men Verdoot en zijn kompaan in deze zaak gaat ondervragen. Nog niet. Want ze zijn dan extra gewaarschuwd. Ze zullen dan bijzonder op hun hoede zijn. En ze zullen dan ongetwijfeld een gemeenschappelijke strategie afspreken, en komaf maken met alles wat er nog eventueel aan bewijs tegen hen rest...

Besef echter dat de mogelijkheid bestaat dat je er nooit echt zal in slagen om de ware schuldigen voor de rechtbank te brengen. Want het zijn inderdaad hondsbrutale kerels, die voor een moord meer of minder niet terugdeinzen, dat heb ik nu zelf kunnen vaststellen, en ze zullen er alles aan doen om zich aan justitiële vervolging te onttrekken.

Ik ga me nu enige dagen gedeisd houden, in de hoop dat het onderzoek naar de moord in Runkelshoven zal vastlopen. Ik neem weer contact met je op zodra ik de kust veilig acht.

P.S. : Heb jij een dreigbrief naar Verdoot gestuurd? Ik dacht dat we hadden afgesproken dat jij de familie Verdoot voorlopig met rust zou laten...

Groeten,

P.Damen."

Marcel had met stijgende verbazing zitten lezen, en zijn ogen hadden zich thans gefixeerd op dat allerlaatste zinnetje. Hij had helemaal niks verstuurd ; hij had zich keurig aan de afspraak gehouden.

Hij zuchtte tenslotte, legde de brief opzij en verzonk in gedachten.

Zover was het dus gekomen ; ze hadden het "zware kanon" terug in stelling gebracht. Ze hadden die jonge gek bevrijd van zijn ketens, of de jonge gek had zichzelf bevrijd van zijn ketens, en hij was weer op oorlogspad getrokken. Dat betekende dat hij zich wel degelijk bedreigd voelde. En zijn kompanen wellicht al evenzeer...

Hij had lange tijd niet geweten welk drama zich naast Verdoots winkel had afgespeeld, nu inmiddels al meer dan een jaar geleden. In feite was hij het nog maar kort geleden toevallig te weten gekomen. Een campingbewoner die naast hem zat te vissen die ochtend, en die afkomstig was uit de buurt

van Goorzele, had het hem in geuren en kleuren verteld, met alle pikante details die erbij hoorden.

Hij was onthutst geweest. Hij had de jonge Harry Teugels erg graag gemogen.

Harry Teugels was een beetje naïef geweest, dat wel, maar hij was betrouwbaar geweest, en hij had een goed karakter gehad. Harry had in hem een vaderfiguur gezien, en hij had zich meteen herinnerd dat hij de jongen meermaals had gewaarschuwd voor de meedogenloosheid, de schraapzucht en de onbetrouwbaarheid van zijn bazen. Zijn bezorgdheid om het welzijn van de jongen had er trouwens toe geleid dat hij door Verdoot op het matje was geroepen en aan de deur was gezet.

Het had hem toen al, vlak na zijn ontslag, moeten dagen dat Verdoot andere plannen had met de jongen ; dat deze diens gokverslaving op de één of andere manier zou gaan uitbuiten. Maar hij had na zijn ontslag andere katten te geselen gehad. De maanden die daarop waren gevolgd had hij er moeten voor zorgen dat hij de eindjes ieder maand aan elkaar kon knopen. Want men had hem letterlijk aan de deur geschopt. Een rugzak met daarin een royale afscheidspremie en de nodige “tools” om aan ander werk te geraken, zoals dat in grote bedrijven gebruikelijk is, had de kleine, schraapzuchtige Verdoot hem niet meegegeven. Een trap onder zijn kont, dat was alles wat hij had gekregen...

Hij had nooit ander werk gevonden. Hij was te oud geweest. Niet kneedbaar genoeg. Het was hem nooit zo gezegd geweest, maar hij had het wel telkens zo aangevoeld. Niemand had hem nog willen hebben. Zijn bloed begon nog steeds te koken als hij aan zijn laatste werkdag bij Verdoot terugdacht, en aan de ellendige periode die daarop was gevolgd. En hij had tot op de dag van vandaag nog geen seconde kunnen geloven dat de jonge Harry Teugels tot een moord in staat was geweest.

Hij wist thans dat hij gelijk had. Hij wist het thans met zekerheid. Hij had het altijd al geweten, maar een klein beetje twijfel – ook al had hij dat nooit laten blijken – was er toch steeds in zijn achterhoofd blijven sluimeren. Nu niet meer. In dat opzicht bracht Damens brief – hoe dramatisch en alarmerend de inhoud ook was - toch nog een beetje goed nieuws: dat hij nu de zekerheid had dat het meedogenloze moordenaars waren...

Kort nadat hij aan de weet was gekomen wat er met Harry was gebeurd, was hij diens graf gaan opzoeken op de gemeentelijke begraafplaats van

Nevelkerke. Deels uit nieuwsgierigheid, deels uit schuldgevoelens. Want schuldgevoelens had hij wel degelijk. Had hij de jongen wat harder aangespoord om bij Verdoot te vertrekken, dan had Harry wellicht vandaag nog geleefd.

Hij had lang naar dat graf moeten zoeken, en hij had het uiteindelijk gevonden in een afgelegen hoekje van het kerkhof. Het was bedekt met alleen maar een hoopje losse aarde, en die aarde was inmiddels met onkruid overwoekerd. Het was hem pijnlijk duidelijk geworden dat hier nog nooit iemand naar had omgekeken. Er stond een scheef houten kruis op dat graf, met daarop de naam van de overledene. En er viel geen bloemetje of plantje op te bespeuren, zelfs geen verdord exemplaar...

Het was daar, op die plaats, en op dat moment, dat hij een emotionele klap had gekregen ; een klap, zoals hij er nog nooit één had gekend. Hij huilde niet gemakkelijk, maar daar was hij beginnen huilen. Het was daar ook, dat hij zich had voorgenomen om die schraapzuchtige bende het leven zuur te gaan maken. Om ze te gaan opjagen. Om ze geen minuut rust meer te gunnen.

Hoe hij dat praktisch zag, en hoe hij dat dan wel doen kon zonder zich bloot te geven, dat was iets waarover hij aanvankelijk niet teveel had nagedacht. Hij wist alleen dat het moest gebeuren. En dat hij er ging voor zorgen. Maar al snel beseftte hij dat hij die klus onmogelijk alleen aankon. En hij was op zoek gegaan naar mensen die hem daarbij konden helpen. Zo was hij al snel via de gouden gids bij Damen terechtgekomen. Bij dezelfde Damen, die nu door zijn toedoen in de problemen zat...

Hij staakte zijn overpeinzingen en begon de kranten die hij had meegebracht te doorbladeren, op zoek naar berichtgeving over de zaak. Hij begon met de krant van maandag, vond niks, en in die van dinsdag al evenmin. Maar in de krant van woensdag vond hij tenslotte een klein artikeltje dat op de zaak betrekking scheen te hebben, en hij las het snel door:

“Moord in Runkelshoven – Politie tast in het duister:

De moord die gisteravond op de parking van café-eethuis Halverwege in Runkelshoven heeft plaatsgevonden lijkt voorlopig nog een mysterie. Het slachtoffer, ex-militair en zelf uitbater van een café in de buurt, meer bepaald in Doelvenne, werd om een nog onbekende reden om het leven

gebracht. Hij werd met een hard voorwerp – mogelijk met een hamer - de schedel ingeslagen. Of dat gebeurde op de parking aldaar, of het slachtoffer daarentegen ergens anders werd vermoord en nadien op de parking werd gedumpt, is niet geweten. Sporen die het onderzoek op dat punt verder konden helpen werden door een hevig onweer grotendeels uitgewist. Getuigen in de zaak hebben zich nog niet gemeld, of ze zijn er gewoonweg niet. Pikant detail is dat de man al eerder in aanraking kwam met het gerecht voor oplichting, en mogelijk gaat het om een afrekening in het criminele milieu...”

Hij doorbladerde nu ook de kranten van donderdag en vrijdag, en vond in de krant van vrijdag nog een artikel dat handelde over de moord:

“Onderzoek in de moord van Runkelshoven draait op volle toeren:

De politie heeft een getuige gevonden die mogelijk een nieuw licht kan werpen op de moord van cafébaas J.V. uit Doelvenne. De man was een uur voor de moord nog in het café van het slachtoffer aanwezig, en wist te vertellen dat hij een onbekende persoon, wiens auto aan het café van het slachtoffer in panne stond, aan café-eethuis Halverwege, vijf kilometer verderop, heeft afgezet. Op het moment dat ze met z’n beiden in de auto vertrokken was er nog niks aan de hand. De onbekende man is nadien zijn auto, die in de garage van het slachtoffer stond gestald, komen ophalen, maar onderzoek heeft inmiddels uitgewezen dat geen enkele pechdienst (of garagist uit de buurt) de wagen aldaar is komen herstellen. Van de auto is alleen geweten dat het een zilverkleurige vierdeurs personenwagen was. Het kenteken is niet – zelfs niet gedeeltelijk – gekend. De politie van Langkapel roept de bestuurder van de auto op om zich te melden. Mogelijk heeft hij niks met de zaak te maken, maar hij kan een belangrijke getuige zijn, en wellicht is hij de laatste die het slachtoffer in leven heeft gezien.

Vlak voor de ontdekking van de moord deed zich nog een merkwaardig incident voor. Een oudere vrouw, die in café-eethuis “Halverwege” geruime had zitten breien, is daar plots opgesprongen en in paniek naar buiten gerend. Mogelijk heeft zij wat van het misdrijf bemerkt, maar van haar werd nadien geen spoor teruggevonden. De politie roept ook haar op om zich te melden.”

Marcel vouwde de krant weer dicht en trok een bedenkelijk gezicht.

‘Zo,’ mompelde hij, ‘miss Marple heeft enige hachelijke momenten achter de rug... Ik ben toch eens benieuwd om het ganse verhaal te horen...’

Willy Saevels trok met een smak de deur van het kantoor van de personeelschef achter zich dicht. Hij zag er niet bepaald vrolijk uit. Het onderhoud had niks meer opgeleverd. Hij was ontslagen, en zijn gelaat stond op stormachtig. Ontslagen, omwille van een dringende reden. Hij had namelijk tijdens zijn diensturen geld aangenomen van een vreemde man, en in ruil daarvoor had hij die vreemde man een voorwerp gegeven – een oude gsm - die hij eigenlijk had moeten afgeven aan de rechtmatige eigenaar. Die rechtmatige eigenaar was de grote meneer Verdoot geweest, en de grote meneer Verdoot had hierover zijn beklag gemaakt bij de grote baas van Zeedijk. En de grote meneer Verdoot had tevens zijn veto gesteld : Saevels mocht niet meer in de omgeving van de afbraakwoning komen. Hij werd door de grote meneer Verdoot “gewraakt”, omwille van zijn onbetrouwbaarheid. Omwille van zijn gebrek aan loyaliteit ook. Want het “ontvreemden” van die gsm was niet het enige misdrijf geweest dat de heer Saevels op zijn geweten had : hij had tevens dezelfde wildvreemde man onrechtmatig toegang verschaft tot een gebouw van Verdoot ; een gebouw dat weliswaar ging gesloopt worden, maar waarin niemand – en zeker geen vreemde snuiters – wat te zoeken hadden...

En het was allemaal dagen geleden begonnen...

Die ochtend was hij zoals steeds op het gestelde uur beginnen te werken. Hij had de opdracht gekregen om samen met nog een paar andere bouwvakkers het metalen hekwerk te gaan plaatsen in de Hoogstraat, langs de afbraakwoning van Verdoot. De afbraak zou nu snel beginnen, en men wilde vermijden dat vallende brokstukken voetgangers en automobilisten in gevaar zouden brengen. De toelating voor deze werken was reeds maanden tevoren door de bevoegde diensten van de stad Goorzele afgeleverd geworden. Nadat het hekwerk geplaatst was zouden er zeilen tegenaan geplaatst worden.

Saevels was nog maar pas begonnen, of hij zag de jonge verkoper van Verdoot naderen, en werd door deze aangesproken. Of meneer Saevels even wilde meekomen tot op het bureel...

Daar werd al snel duidelijk wat er aan de hand was. De schuifdeur langs de winkelzijde werd dicht geschoven en de jonge Verdoot bleef er met zijn rug tegenaan gedrukt staan. De hatelijke blik in zijn ogen voorspelde weinig goeds. De oude Verdoot zat achter zijn bureau, en terwijl hij Saevels

nauwlettend in de gaten hield, wierp hij een hoesje van een gsm op zijn bureau neer. De plastic voorkant van dat hoesje was totaal verhakeld, en Saevels wist meteen waarover het ging : het was het hoesje van de gsm die hij in de dakgoot had gevonden, en dat hij beneden onbedacht op de vloer had neergegooid omdat het stuk was...

Aan het gesprek dat daarop was gevolgd had hij nog steeds slechte herinneringen. Hij was door Verdoot senior op een mensonterende manier behandeld geworden. Hij was op een hondsbrutale wijze ondervraagd geworden. Verdoot had werkelijk alles willen weten. Waar hij het toestel had gevonden. Wanneer dat was geweest. Waar het zich nu bevond. Waarom hij, Saevels, het achterover had gedrukt...

Had hij vooraf geweten waarover het gesprek zou gaan, dan had hij zich erop kunnen voorbereiden, en dan had hij zich hier gemakkelijk kunnen uitkletsen. Hij zou dan bijvoorbeeld gezegd hebben dat hij alleen maar het hoesje had gevonden, meer niet, en dat het in de dakgoot had gelegen. Of dat hij het toestel dat er in zat, vermits het toch defect was, had weggegooid in de grote afvalcontainer bij Zeedijk. Die container werd minstens een paar keer per week door een firma opgehaald, en deze bewering kon onmogelijk nog gecontroleerd worden.

Maar hij werd zo plots, en zo brutaal, door een woedende Verdoot geconfronteerd met dit schijnbaar onbenullige voorval, dat hij, totaal overrompeld, en nog voor hij er erg in had, alles aan 't opbiechten was... En dus ook de komst van die onbekende man, aan wie hij de telefoon had overhandigd...

Toen hij Verdoot vervolgens verhaalde op welke wijze die man hem had weten te overhalen om binnen te geraken, welk verhaaltje hij daarbij klaarblijkelijk had verzonnen (de zoektocht naar juwelen met zijn "metaaldetector"), kregen de beide heren Verdoot zowat een beroerte van ontsteltenis. Nog nooit tevoren had hij zo'n graad van ontredde-ning op twee volwassen mannengezichten zien verschijnen.

Ze hadden vervolgens alles willen weten over die onbekende indringer. Wie hij was. Waar hij vandaan kwam. Hoe hij er uit zag. Of het een man was met zwart krulhaar. Of hij een gespierde gestalte en een gedrongen postuur had. Of er een auto in het steegje had gestaan. Of hij had gezien of de man met een auto was toegekomen...

Op een aantal van die vragen had hij oprecht geantwoord, naar best vermogen, maar er waren vragen bij geweest waarop hij het antwoord schuldig moest blijven. Toen de vragen in verband met de auto ter sprake kwamen, had hij de ontredde op de gezichten van de beide Verdoots weer wat zien afnemen. Hij wist namelijk met welke wagen de man was gekomen. Hij had hem weliswaar niet zien toekomen, maar toen hij, Saevels, een paar uur later was weergekeerd om de plastic zeilen in het steegje over de omheining te kieperen, had hij de man toevallig zien weggrijpen in zijn auto. De wagen – een zilverkleurige Ford Mondeo – had in de Sint Barbarastraat gestaan, en omdat hij vermoedde dat er toch mogelijks iets niet in de haak was met die man, had hij de nummerplaat van diens auto gememoriseerd. Hij kende het nummer nog vanbuiten : E-Y-A-6-7-1.

De Verdoots hadden hem even later weer laten vertrekken, totaal leeg geperst, verhitst en ontredde. Ze hadden hem in laatste instantie ook een aantal persoonlijke vragen gesteld. Wie hij was. Waar hij woonde. Of hij gehuwd was. Of hij kinderen had. En ze hadden hem toen al verwittigd : zijn onverantwoordelijk gedrag zou niet zonder gevolgen blijven...

Die gevolgen waren zopas zeer concreet geworden, onder de vorm van een C4 formulier, en de heer Saevels was woedend. Hij stapte in zijn auto en verliet het terrein van Zeedijk met gierende banden, zodat de kiezelsteentjes meters in het rond vlogen.

Als Zeedijk en Verdoot dachten dat hij het hierbij zou laten, dan dachten ze verkeerd. Dan kenden ze hem nog niet goed. Belachelijk, hem om zo'n bagatel aan de deur zetten. Alsof er geen ergere dingen gebeurden. Een stomme, kapotte gsm alsjeblieft! En hoe had hij nu in godsnaam kunnen weten dat die vreemde snuiter niet in ernst had gesproken ; dat deze hem een verhaaltje had opgedist?

Neen, dan had hij al andere vergrijpen gepleegd. En die waren zonder gevolgen gebleven...

Hij had eens uit een pand in aanbouw een paar dure stroomverdelerkasten mee naar huis genomen, nog nieuw in de verpakking, en die hadden hem veel geld kunnen opleveren. Maar zijn baas was het via een omweg te weten gekomen, en hij was meteen ter verantwoording geroepen. Hij had er zich toen probleemloos kunnen uitkletsen. Hij had gezegd dat hij die dingen, uit angst dat ze op de werf gingen gestolen worden, voorlopig bij

hem thuis een veilig onderkomen had gegeven... en ja, zo had hij eraan toegevoegd, daarin was hij in de fout gegaan, dat besepte hij maar al te goed : hij had het vergeten te melden aan zijn oversten... Maar men had hem klaarblijkelijk het voordeel van de twijfel gegund, en niemand had daarover nadien nog gezeurd...

Terwijl hij huiswaarts reed zon hij op wraak, en bedacht hij wat hij hen allemaal kon aandoen. Hij kon hen meer schade berokkenen dan zij hem. Er was werk genoeg te vinden in de bouw, hij zou niet langer dan een paar weken zonder zitten. Maar de rampen die hij over hen – en meer bepaald over die verwaande zak van een Verdoot – kon laten neerdalen waren niet gering ; dat zouden Zeedijk en Verdoot nog wel ondervinden. Hij had niet voor niets uit wijze voorzorg reservesleutels van die torenkraan laten maken. Hij kon, als hij dat wilde, zonder enig probleem vannacht in alle stilte weer naar boven klimmen en die kraan saboteren. Of die draadloze besturingsmodule ontvreemden.

Neen, zo bedacht hij vrijwel meteen : iets meenemen zou hij niet doen, dat zou al te riskant zijn. Ze zouden meteen weten wie er aan het werk was geweest. Maar de op handen zijnde afbraakwerken aanzienlijke vertraging laten oplopen door de kraan te saboteren, dat zag hij wel zitten ; dat moest kunnen. Hij moest alleen slim genoeg te werk gaan, en een manier verzinnen om dit op een zodanige wijze te doen, dat hij geen verdenking op zich zou laden.

Toen hij een half uur later de oprit van zijn huis in Assevelde opreed, had hij zijn kalmte alweer volledig herwonnen, en hij wist thans al vrij aardig hoe hij het aan boord ging leggen om wraak te nemen...

Paul Damen duwde op de playtoets van zijn kleine taperecorder.

‘We zijn toevallig te weten gekomen met welke wagen hij rijdt, en we kennen zelfs zijn nummerplaat.’ hoorde hij Verdoot zeggen. ‘Met een beetje geluk zijn we vanavond van hem verlost... Henri staat hem buiten op te wachten, en zodra hij arriveert zal hij een vogel voor de kat zijn... Als hij denkt dat hij ons ongestraft geld afhandig kan maken, dan denkt hij verkeerd. Ik laat me door niemand geld aftroggelen, ook door hem niet... Hij mag wat mij betreft rotten in z’n kist, ik zal er geen moment rouwig om zijn...’

Verdoots stem werd onderbroken door een schel vrouwenstemmetje:

‘Excuseer heren, ik weet me met mijn zenuwen geen raad meer, en ik heb behoefte aan een sigaret...’

Damen schakelde de recorder weer uit en keek miss Marple glimlachend aan.

‘Je raakte daar wel flink in paniek moet ik zeggen.’ sprak hij.

De tengere miss Marple (ze heette eigenlijk Theresa Bollen, maar vrijwel iedereen noemde haar Tresje) die aan de overkant van het bureau zat, keek hem doorheen haar grote brillenglazen boosaardig aan.

‘Verdomme Paul,’ snaterde ze, ‘als je nog eens zo’n riskante opdracht hebt, dan zoek je maar iemand anders... Ik dacht niet dat ik je nog levend zou weerzien...’

‘Onkruid vergaat niet.’ zei Damen, en hij spoelde het bandje een eind terug. Hij liet nogmaals – en nu al voor de vijfde keer – een fragment horen dat hij omwille van het rumoer op de achtergrond niet goed kon ontcijferen.

Men kon Walter Leunis horen zeggen:

‘Want wees eerlijk Verdoot : jullie zijn me komen opzoeken in Assesse, om te kijken of ik in goeden doen verkeerde. Je hebt kunnen vaststellen dat ik op materieel vlak niks tekort kwam.’

Damen stopte het bandje.

‘Waar zei hij volgens jou dat hij was, Tresje?’ vroeg hij.

‘Abces.’ zei het vrouwtje, en ze voegde er weifelend aan toe: ‘Maar zo’n gemeente bestaat er zeker niet in België?’

‘Ah,’ zei Damen, alsof hij een plotse ingeving kreeg, ‘we zullen het snel weten. Hij zwiepte zijn benen van het bureau, nam achter zich uit het wankel houten rek een oud telefoonboek, en begon er vooraan in te bladeren. Hij liet weldra zijn wijsvinger over de lijst met Belgische gemeenten glijden, en zei na enige tijd:

‘Volgens mij moet het Assesse zijn... Het ligt, als mijn geheugen mij niet in de steek laat, in Wallonie, in de buurt van Namen.’

‘Mijn broer lag tijdens de oorlog in Namen gekazerneerd.’ zei Tresje, en ze voegde er fier aan toe. ‘Hij kon al een aardig mondje Frans praten toen hij terugkeerde na zijn dienst. “La plume de ma tante.” bijvoorbeeld... Weet je wat het betekent?’

Damen, die nogmaals in opperste concentratie het bandje aan ’t beluisteren was, schudde verstrooid het hoofd.

‘De pluim van mijn tante.’ zei Tresje. ‘En zo kon hij nog wel honderd andere dingen opzeggen. Hij is later naar Canada getrokken. Maar ik denk dat ze daar geen postzegels verkopen, want ik heb nooit meer iets van hem vernomen...’

‘Misschien verkopen ze daar geen plumes.’ zei Damen glimlachend, maar Tresje scheen het niet te snappen. Damen zwiepte nonchalant zijn benen weer op het bureau.

‘Was je niet bang dat ze zouden doorhebben dat je zat mee te luisteren?’ vroeg hij.

Miss Marple schudde haar vinnige hoofdje.

‘Ze hebben nauwelijks naar me gekeken toe ze binnenkwamen.’ zei ze. ‘Dat oortje konden ze trouwens niet zien vanachter hun tafeltje ; ’t zat in mijn rechteroor. Ik was meer beducht voor het feit dat de andere gasten, of de baas van het café, zouden opspelen. Ik had namelijk al drie keer mensen verder gestuurd omdat ik ze had wijsgemaakt dat er een paar vriendinnen van mij op komst waren die aan die tafel wilden gaan zitten. En toen die twee binnenkwamen en er plaatsnamen heb ik dat zonder protest toegestaan, waardoor een aantal mensen me kwaad zijn gaan aankijken... Maar zoals je ziet : ik heb het overleefd...’

‘Je bent een schat van een vrouw.’ zei Damen. ‘’t Is jammer dat ik al een vaste vriendin heb, anders...’

Tresje begon te lachen.

‘Anders kon je me toch niet krijgen.’ giechelde ze. ‘Ik val eerder op knappe mannen...en bovendien op mannen die veel geld hebben...’

‘Dan moet ik je teleurstellen.’ sprak Damen. ‘Verdoot is al bezet ; die kan je niet meer hebben. En ik kan je verzekeren : hij heeft een beeld van een vrouw ; ik heb haar gezien – ik kan het weten... Daar kan jij niet aan tippen hoor, nog in geen honderd jaar.’

‘Ik hoop dat ze hem zeer binnenkort dood kietelt en er met al zijn geld vandoor gaat.’ gaf miss Marple al snaterend te kennen. ‘Maar alle gekkigheid op een stokje, Paul: je hebt nu toch bewijzen genoeg om die bende te laten oprollen...’

‘Misschien genoeg om het onderzoek opnieuw te laten openen.’ zei Damen bedachtzaam. ‘Maar dat zogenaamde bewijs waarover we beschikken werd verkregen op een onwettige manier. Bovendien zijn zo’n geluidsopnames, als je een beetje verstand hebt van audiotechniek, gemakkelijk in elkaar te knutselen en te manipuleren. Het is nog maar zeer de vraag of de rechtbank er rekening mee zou houden... In ieder geval vind ik het te riskant om de gok nu al te wagen.’

‘En hoe denkt je opdrachtgever erover?’

Damen haalde zuchtend zijn schouders op

‘Ik heb hem enige dagen geleden aangeschreven. Hij zit in zijn caravan, ergens in de Ardennen, in de buurt van La Roche. Ik denk dat hij gewoon zit te wachten op mijn volgende zet. Maar ik ben voorlopig niks meer van plan. Ik heb me de voorbije dagen voortdurend afgevraagd wanneer de politie aan mijn deur zou staan om me te ondervragen... of om me op te pakken.... Maar de kans dat ze mij nu nog gaan linken aan die moord wordt met de dag kleiner... hoop ik althans...’

Hij maakte een vaag gebaar naar een stapel kranten die op de rand van zijn bureau lagen.

‘Met dank aan Dokkie.’ vervolgde hij. ‘De man kon zich zelfs het merk van mijn auto niet meer herinneren, laat staan de nummerplaat...’

‘Verdoot kan je toch verlinken, Paul.’ zei Tresje bezorgd. ‘Hij zou dat toch best anoniem kunnen doen... En dan vinden ze je alsnog...’

Damen zei geruime tijd niks meer. Hij scheen hierover na te denken.

‘Weet je wat ik eigenlijk hoop – en eerlijk gezegd vermoed?’ zo begon hij tenslotte. ‘Ik hoop dat ze niet in de gaten hebben dat die vermoorde man en

ik twee verschillende personen zijn. En waarom durf ik dat te hopen? Ze hebben mij maar één keer ontmoet, namelijk toen ik hen opzocht in hun kantoor. Mijn auto – dat blijkt nu duidelijk uit dit laatste geluidsfragment – hebben ze toen niet opgemerkt. Ze zijn die auto pas op het spoor gekomen toen ik dat pand heb onderzocht, waarschijnlijk via die kraanman, die me mogelijk weer heeft zien vertrekken. Ik stond daar namelijk in een zijstraat geparkeerd, en ik weet dat hij achteraan in dat steegje nog wat moest komen leveren, later op de dag - dat heeft hij me zelf verteld.

Bij dat tweede bezoek heeft alleen die kraanman me gezien ; ze waren er immers zelf niet bij. Hij zal me allicht vrij nauwkeurig beschreven hebben, zodat ze weten dat ik, en de man die hen is komen opzoeken op kantoor, één en dezelfde zijn. Van het slachtoffer, die cafébaas uit Doelvenne, zijn geen foto's in de kranten verschenen, en laat ons hopen dat het zo blijft...en dat ze bij Verdoot de wekelijkse sensatiebladen links laten liggen, want daarin verschijnen wel degelijk foto's van misdaadslachtoffers.

Ik heb gezien dat de moordenaar de kap van zijn slachtoffer wilde rukken, nadat hij hem had neergeslagen. Hij heeft dat willen doen om er zeker van te zijn dat die man dezelfde was als degene die hen op kantoor is komen opzoeken. Maar gelukkig is hij, dankzij jouw geroep, meteen op de loop geslagen, en heeft hij de kans niet gehad om te zien wie er onder die kap zat...

En dus zit de kans erin dat ze denken dat ze definitief van me verlost zijn... En dat wijst er dan weer op dat ze van mening zijn dat ik alleen heb gehandeld ; dat ze niet langer geloven dat ik een cliënt heb voor wie ik werk... Geloofden ze dat nog wel, dan zouden ze het niet gewaagd hebben om deze misdaad te plegen...

Blijft de vraag natuurlijk wie die dreigbrief heeft verstuurd. Ik had Marcel gevraagd om zich afzijdig te houden, maar blijkbaar heeft hij niet aan de verleiding kunnen weerstaan...'

Damen zweeg. Zijn bezoekster, die aandachtig had zitten luisteren, vroeg: 'En heb je al nagedacht over je volgende stap?'

Damen schudde ontkennend het hoofd.

'Er zal wat mij betreft geen volgende stap zijn.' zuchtte hij. 'Ik ben pas op het nippertje aan de dood ontsnapt, en ik heb geen zin om nu al te gaan liggen rotten in een kist, zoals Verdoot het zo plastisch omschrijft...

Ik ga alle inlichtingen waarover ik beschik overdragen aan mijn cliënt, en dan moet hij maar verder zien wat hij er mee aanvangt. Misschien gaat hij er mee door op eigen houtje, wat ik hem ten stelligste zal afraden, maar misschien schrikt deze moord ook hem af, en geeft hij er de brui aan... Er zijn nu eenmaal dingen waar je geen verweer tegen hebt, en waar je beter niet aan kunt beginnen...'

'Vergeet je niks belangrijk?' vroeg Tresje, en ze stak een waarschuwende vinger op: 'Ze hebben namelijk de plaat van je auto.'

'Ze hebben de nummerplaat van de Mondeo.' beaamde Damen hoofdknikkend. 'En als ze enige moeite doen kunnen ze achterhalen op wiens naam ze staat ingeschreven, dat wel. Maar ze komen dan bij mijn vriendin terecht, en die zit voor haar werk een jaar in Amerika. Wat dat betreft hoef ik mij geen zorgen te maken ; de plaat zal hen niet naar mij toe leiden...

Als Marcel er natuurlijk mee doorgaat en in hun netten verstrikt raakt, wordt het een ander verhaal... dan zullen ze mij alsnog weten te vinden...'

'Dat ben ik van jou niet gewoon.' zei Tresje, er ze haalde minachtend haar neus op. 'Dat je de handdoek in de ring gooit, bedoel ik.'

'Mijn leven is me meer waard dan wat geld.' zuchtte Damen, en hij wierp tersluiks een blik op een briefomslag, die op de rand van zijn schrijftafel lag.

Hij had nog maar een uur tevoren, net voor Miss Marple was aangekomen, kennis genomen van de inhoud van die brief. De brief was afkomstig van een notariskantoor uit de buurt. Er werd hem medegedeeld dat hij van zijn overleden peettante – die kinderloos was gebleven - geld zou gaan erven...

'Ja, da 's natuurlijk waar.' besloot Miss Marple, terwijl ze overeind kwam en aanstalten maakte om te vertrekken. ' Je leven is inderdaad meer waard dan wat geld... Maar toch vind ik dat je die aardige man, die ik hier één keer heb ontmoet op de trap, niet aan zijn lot mag overlaten... Het zag me er zo'n rechtschapen kerel uit... Doe dat niet Paul, doe dat niet... Als hem wat overkomt, zal je daar de rest van je leven spijt van hebben...'

Nog nimmer had Verdoot senior in zijn zaak zoveel kilometer heen en weer geklepperd als de laatste dagen, zodanig veel zelfs, dat de zolen van zijn schoenen oververhit dreigden te geraken. En nog nimmer was hij zo goed geluimd geweest als de laatste dagen. Zelfs zijn halve trouwboek werd door hem op een fatsoenlijke wijze toegesproken en behandeld, en zijn jongste verkoper, die nooit iets goeds kon doen, kreeg het deksel maar half zo dikwijls op zijn neus als voorheen. Het leek wel alsof Verdoot een smak geld met de lotto had gewonnen, ook al deed hij uit principiële overwegingen nooit mee met dat verderfelijke spel...

Dat klepperen had veel, zo niet alles, te maken met de komst van zijn (zoveelste) nieuwe hersteller. De man was al twaalf jaar als hersteller aan de slag geweest, en kon vrijwel alles aan wat Verdoot hem voor de neus schoof. Hij was uiterst beleefd en gediensig, werkte snel en efficiënt, en hij zette de afgewerkte herstellingen keurig in één rechte lijn in het uitgaande rek, zonder dat Verdoot daar verder nog aan te pas kwam. Maar toch vond Verdoot dat hij de nieuweling niet zomaar aan zijn lot mocht overlaten, en hij klepperde dan ook minstens tweehonderd keer per dag naar het atelier om te kijken of alles wel naar wens verliep. Om te kijken ook, of er niet teveel tin en koperlint verkwist werd, en of de temperatuur van het soldeerstation geen vijf graden te hoog stond ingesteld. En al snel was gebleken dat zijn aanwezigheid aldaar bij tijd en wijle onontbeerlijk was, want al drie keer was hij erop uitgekomen dat de man, een paar minuten nadat hij het testen van een videorecorder had afgerond, de monitor had laten aanstaan...

Het goede humeur van Verdoot kon al wat moeilijker verklaard worden. In feite had hij niet zoveel om zich over te verheugen. En eigenlijk, op de keper beschouwd, had hij eerder slecht gezind moeten zijn. Daar waren een aantal redenen voor. Bouwbedrijf Zeedijk had achterstand opgelopen in de planning, en had de start van de afbraakwerken nog maar eens uitgesteld. Bovendien was zijn poetsvrouw een vaste relatie begonnen met een jonge snoeshaan, en ze moest niet langer door Verdoot naar huis worden gebracht - die jonge snoeshaan kwam haar voortaan zelf ophalen om haar te troosten. Daarbij kwam nog dat zijn vrouw haast onophoudelijk aan zijn hoofd zeurde, en dat zijn dochter niet langer van plan was om in de zaak te blijven werken, en met de idee speelde om haar aandelen te gaan verkopen en

elders te gaan wonen... Voorwaar, een mens zou van minder depressief worden.

Maar toch was Verdoot opgewekt en vrolijk...

Ook de jonge Verdoot, Heintje met de hamer, leek langzaam te ontwaken uit zijn nukkige winterslaap. Men kon niet zeggen dat hij zijn goede humeur bewaard of herwonnen had, gezien het begrip goedgehumeurdheid iets was wat hij totaal niet kende, en zelfs nooit gekend had. Men kon evenmin zeggen dat hij zijn zwijgzaamheid had ingeruild voor een zekere mate van spraakzaamheid, want met de woorden die dagelijks aan zijn dunne, strakke lippen ontsproten kon men nog steeds geen halve pagina vullen. Maar toch leek er een zekere dooi te zijn opgetreden in zijn manier van handelen. Of dat ontdooien veel te maken had met het prachtige zomerweer viel te betwijfelen. Immers, van dat mooie weer zag Heintje net zoveel als een ganse kolonie blinde mollen, want hij kroop pas uit zijn pijp als de nacht over de stad was neergedaald, en overdag barricadeerde hij zich tussen de beide schuifdeuren van zijn kantoor, alwaar een zonnestraaltje net zoveel kans maakte als een vrolijke lach van Heintje zelf.

Was er dan werkelijk niks waaraan men kon merken dat Heintje's humeur verbeterd was? Toch wel. Zo had hij soms momenten dat hij geluiden produceerde die felle gelijkenis vertoonden met het hinniken van een jong veulen, wat bij hem betekende dat hij vervuld was van binnenpretjes. Hij deed dat lang niet uitbundig, zeer zeker niet, eerder zuinig, en terwijl hij dat deed trok hij zijn hoofd meestal tussen zijn schouders en wendde zijn blik neerwaarts, net alsof hij besepte dat zo'n uitbundige uitspattingen absoluut niet pasten bij zijn persoonlijkheid.

Wat er op zulke momenten in zijn hoofd omging valt niet met zekerheid te zeggen, maar mogelijk vertoefden zijn gedachten bij de gebeurtenissen die zich enige dagen tevoren tijdens een hevig onweer hadden afgespeeld in Runkelshoven, alwaar zijn hamer ervoor gezorgd had dat de afperser uit Doelvenne voorgoed de mond werd gesnoerd.

Zijn vader en hij hadden het er die ochtend nog uitvoerig over gehad. Uiteraard achter zorgvuldig gesloten schuifdeuren. En ze waren na analyse van de feiten nogmaals tot de conclusie gekomen dat het gevaar nu definitief was afgewend. De redenering die ze daarbij al enige tijd volgden kwam kortweg hierop neer:

Cafébazen, en zeker ex-militairen, zijn niet te vertrouwen. Ze hielden zich in de regel bezig met louche zaakjes. De dreigbrief die ze hadden ontvangen, met daarin de verontrustende details, kon de man evenwel nooit zelf hebben bedacht. Die konden enkel afkomstig zijn van een ingewijde. En zo was er maar één : Walter Leunis. Deze verbraste zijn tijd meestal in cafés en goktenten, en hij moet in de cafébaas uit Doelvenne een luisterend oor – en een bondgenoot - hebben gevonden voor zijn plannen. Die plannen hadden alles te maken met geld, of beter : met gebrek aan geld. Ondanks het feit dat Walter Leunis schijnbaar in goede doen was, moet hij gedacht hebben dat hij zijn oude kompanen gemakkelijk kon oplichten. Mogelijk had hij plannen die meer middelen vereisten dan hijzelf kon opbrengen, en kon hij bijgevolg hun zwijggeld goed gebruiken. De cafébaas, met wie hij de buit zou gaan delen, diende als dekmantel. Leunis kon zich achter hem verschuilen, en hoefde bijgevolg zelf niet op de voorgrond te treden. Nu hij echter had ondervonden dat er met de Verdoots niet te spotten viel, en dat hem wel eens hetzelfde kon overkomen als zijn kompaan uit Doelvenne, zou hij zich wel twee keer bedenken alvorens nog verdere pogingen te ondernemen om hen op te lichten, althans, daar was hun hoop op gevestigd...

En terwijl de beide Verdoots zich optrokken aan de wetenschap dat bovenstaande redenering steek hield, en langzaam maar zeker weer vaste grond onder hun voeten voelden terugkeren, kampte de dochter des huizes met geheel andere zorgen. Want Walter Leunis had zijn plannen om zich in Bastogne te gaan bezighouden als pooier van een bordeel nog lang niet opgeborgen. Hij werd integendeel met de minuut ongeduldiger.

Maar tot zijn grote frustratie kwam er maar geen schot in de zaak. Want de vrouw waarvan hij hoopte dat ze medefinancier van zijn plannen zou worden hield de boot nu al een ganse tijd af. Hij bezocht haar geregeld, en hij kon niet ontkennen dat deze ontmoetingen steeds een uiterst aangenaam karakter hadden, maar ook al werd er tijdens die intieme rendez-vous' heel wat vuurwerk afgestoken, schot in zijn zaak – de zaak Bastogne - kwam er voorlopig niet...

Christine had haar vader inmiddels al een paar keer gepolst in verband met de verkoop van haar aandelen, maar nog voor deze er ook maar aan dacht zijn toestemming te verlenen, zou ze eerst van naaldje tot draadje moeten vertellen wat ze dan wel concreet van plan was te gaan doen, en daar wrong nu net het schoentje. Want het feit dat ze Walter Leunis ontmoette had ze

steeds voor iedereen zorgvuldig verborgen gehouden. Om begrijpelijke redenen lag een mogelijke onthulling van deze macabere relatie bij de familie Verdoot nogal gevoelig...

Toch zou ze weldra de knoop moeten doorhakken. Of ze bleef cirkels draaien in haar kleine, bekrompen wereldje, met weinig uitzicht op verbetering, of ze zocht het avontuur en het onbekende op, en wierp het juk van de familie Verdoot resoluut van haar schouders. Als ze voor dit laatste koos zou het een hevig en pijnlijk proces kunnen worden, want nog meer dan de reactie van haar ouders, vreesde ze voor de reactie van haar broer. Die had al meermaals zijn afkeer voor de wispelturige Walter Leunis laten blijken...

En terwijl het warmbloedige meisje worstelde met dit dilemma, en het al een poosje voor zich uitschoof, angstig en onzeker, was ze zich geheel onbewust van het feit dat tien kilometer verderop een man achter zijn schrijftafel zat, en die man was bezig om het probleem in haar plaats op te lossen...

De man had zopas een handgeschreven brief beëindigd, en overlas hem thans aandachtig.

Er stond te lezen:

“Vuil stuk onbenul,

Heb je het geld in gereedheid gebracht, gore hond? Wil je mijn stilzwijgen afkopen, rotzak?

Je hebt ruim één jaar gratis vrijheid gekregen van mij, maar die promotie loopt weldra ten einde. Wil je nog langer van je vrijheid genieten, stop dan tienduizend euro in een plastic zakje. Rol er eerst krantenpapier omheen, zodat het niet opvalt. Stuur aanstaande woensdagvoormiddag dat bevallige zusterijtje van je, met dit zakje in de hand, naar de jaarmarkt in Goorzele. Het zal daar over de koppen lopen zijn, zoals ieder jaar. Zeg haar dat ze zich mengt onder het publiek en voortdurend in beweging blijft. Ik zal er ook zijn. Op een bepaald moment zal ik het zakje van haar overnemen. Als ik merk dat ze gevolgd wordt gaat de ruil niet door. Als het aanstaande woensdag slecht weer is, zodat er weinig volk op de been is, wordt de ruil uitgesteld.

Zeg haar dat ze zich normaal gedraagt als ze voelt dat het zakje haar wordt ontnomen. Je hebt er alle belang bij, vuile smeerlap, dat ze niet begint te

roepen of te gillen. Bedenk dit : als ik word opgepakt, betekent dit meteen dat ook jij je vrijheid verliest. En dat bovendien dat hele handeltje van jouw en je vader op de fles zal gaan. Want wie zal er nog iets willen kopen van een paar moordenaars?... En al verdien je niet beter dan achter de tralies te belanden, ik heb liever je geld. Ik zal van iedere cent genieten, omdat ik weet dat hij van jou afkomstig is ; omdat ik tevens weet dat het je ontzettend veel moeite heeft gekost om er afstand van te doen...

Misschien denk je dat ik bluff, en dat ik ook de vorige keer blufte, toen ik schreef dat ik mij die hatelijke woorden van jou nog woord voor woord kon herinneren. Lees dan wat hieronder staat, smeerlap, en wat ik iedere nacht opnieuw hoor in mijn ergste dromen:

“Maanden heb ik gewacht op dit moment... moeten wachten... noodgedwongen... Er ging geen nacht voorbij of ik kwam kijken... naar... haar daar!... de zottin!... Talloze keren heb ik naast haar bed gestaan, terwijl ze vredig lag te slapen... En steeds weer moest ik mezelf intomen... Dat het nog te vroeg was... Dat het moment nog niet gekomen was...”

Nadat hij de brief drie maal had overlezen knorde de man voldaan en stopte hem in een envelop...

‘Het spijt me,’ zei Damen, ‘dat ik je niet langer meer van dienst kan zijn. Ik heb gedaan wat ik kon, en ik had er graag nog wat langer mee doorgegaan, maar ik ga mijn leven niet langer op het spel zetten als ik ook op andere manieren – manieren die veel minder risico’s inhouden - aan de bak kan komen. Ik heb mijn nek nu al te ver voor je uitgestoken. Het heeft geen haar gescheeld of dit gesprek had nooit kunnen plaatsvinden. En het hoeft niet eens zo’n vaart te lopen. Zelfs als ik kerngezond uit dit avontuur tevoorschijn kom loop ik risico’s. Stel dat de recherche me op het spoor komt, dan kunnen ze me aanklagen voor schuldig verzuim, of op zijn minst voor belemmering van de rechtsgang. Ik weet immers vrijwel zeker wie die moord heeft gepleegd, maar ik heb met die wetenschap niks gedaan. En dat zou dan nog het beste zijn wat me kon overkomen : ik zou immers voor hetzelfde geld zelf beschuldigd kunnen worden van die moord...’

Voor hem zat een beteuterde Marcel Dumont de afrekening in te kijken. Het viel wel mee, die afrekening : de privé-detective had beduidend meer kunnen vragen. Tenslotte hadden ze daarover vooraf geen duidelijke afspraken gemaakt. Maar dit plotse terugkrabbelen van de detective viel hem ietwat tegen. Damen had er tenslotte zelf op aangedrongen om het onderzoek verder te zetten, en de detective had zich tot nu toe gemanifesteerd als een onverschrokken man ; een man die geen risico’s schuwde.

‘Ik zal dit bedrag meteen overschrijven naar je rekening.’ sprak Marcel terwijl hij de onkostennota samenvouwde en op zak stak. ‘Het is doodjammer dat je ermee stopt, maar ik begrijp je standpunt... al kan je niet ontkennen dat ik je niet gewaarschuwd heb voor die smerige bende.’

Hij had zopas van Paul Damen een beknopte samenvatting gekregen van wat er zich in en om café Halverwege had afgespeeld, en hij was er behoorlijk van onder de indruk geweest. Hij had weliswaar zelf geen schuld aan hetgeen er gebeurd was, maar hij had Damen belast om een onderzoek in te stellen, en als hij dat niet had gedaan, dan had de cafébaas uit Doelvenne thans nog geleefd. En derhalve voelde hij zich toch een beetje schuldig...

‘Het resultaat is nu dat er nog een moord meer op het conto van die jonge gek staat,’ sprak hij teleurgesteld, ‘en dat ik nog even ver van mijn doel

verwijderd ben als toen ik je voor het eerst contacteerde... Het is allemaal voor niks geweest...'

'Ben ik niet helemaal met je eens,' sprak Damen, die zijn handen achter zijn hoofd in elkaar had gestrengeld, en die in zijn stoel een ontspannen houding had aangenomen. 'We zijn heel wat wijzer geworden. We weten nu vrij aardig hoe ze te werk zijn gegaan, Leunis en Verdoot.

Verdoot heeft de gokverslaving van de jonge Harry Teugels opgemerkt, en hij heeft een ingenieus plan bedacht om daar misbruik van te maken. Hij heeft de jongen vervolgens in de handen van zijn kompaan Leunis gespeeld. Leunis, die in Assesse schijnt te wonen, heeft ervoor gezorgd dat de jongen met een hoop speelschulden opgezadeld werd.

Hoe de zwendel van dat gokken juist in zijn werk is gegaan, weet ik niet ; ik weet alleen dat er sprake is geweest van een fake lottotrekking, al kan ik mij daar weinig bij voorstellen. Om zijn speelschuldenput te dempen heeft de jongen een lening moeten aangaan, en omdat hij die lening niet kon terugbetalen, werd hij genoodzaakt het geld te gaan stelen. Hij heeft dit gedaan op de enige plaats waarvan hij wist dat er geld te vinden was. En dat wist hij dan weer van de lepe Verdoot, die het hem in een eerder stadium moet verteld hebben...

Leunis heeft zijn medewerking verleend aan Verdoots walgelijk en mensonterend plan omdat hij wellicht op droog zaad zat. Omdat hij tevens, zo vermoed ik toch, een slechte band had met zijn stiefmoeder. En Verdoot tenslotte, heeft zijn slag thuisgehaald, met name het verwerven van de door hem zo fel begeerde woning...

Maar naast deze zekerheden,' vervolgde Damen, 'zijn er jammer genoeg nog een aantal losse eindjes. Dingen waarvan we de betekenis niet hebben kunnen doorgronden. Zo is er tijdens dat laatste gesprek in Halverwege sprake van een dreigbrief die belangrijke details over de moorden zou bevatten. Jij hebt me verzekerd dat je hem niet hebt geschreven, maar wie heeft hem dan wel geschreven? Walter Leunis misschien?... Daar lijkt het inderdaad op. Hij was in de buurt toen de moordenaar aan de slag was. Hij kan best dingen gehoord hebben waarvan hij beweert dat hij ze níét heeft gehoord.

Maar waarom zou hij dat doen, dreigbrieven schrijven? Heeft hij misschien geld nodig? Heeft hij plannen waarvan hij het bestaan voor Verdoot

verborgen houdt ; plannen die meer middelen vergen dan hij voorhanden heeft? Of is hij gewoon inhalig, en probeert hij Verdoot op te lichten?

Een ander los eindje is die gsm waarnaar Verdoot zich het pleuris heeft gezocht. Hij ligt hier nog in mijn schuif. Voor de zekerheid heb ik het nummer doorgegeven aan een goede bekende van mij, een computerspecialist, die bij de provider werkt waar dat nummer deel van uitmaakt ; hij ging eens nagaan of er bij het netwerk nog gegevens van opgeslagen lagen. Ze zijn daar verplicht om alle telefoonverkeer een jaar lang bij te houden. Uiteraard niet de gesprekken zelf, dat zou ondoenlijk zijn - en het is trouwens bij wet verboden - maar de nummers van de binnen- en de buitengaande oproepen.

Maar we weten dat het toestel met de zaak geen rechtstreeks verband houdt ; dat het afkomstig is van een dakwerker die vijf maand eerder de dakgoot heeft hersteld. Dus is het wellicht niet de gsm waar Verdoot naar op zoek was. Maar was hij dan op zoek naar een ander toestel? En zo ja, waar is dat andere toestel dan wel gebleven? Waarom was hij er naar op zoek?... Allemaal vragen... maar geen antwoorden...'

Hij monsterde Marcel een tijdlang zwijgend.

'Wat ga je nu doen?' vroeg hij tenslotte. 'Wat zijn je verdere plannen in deze zaak?'

Marcel haalde zijn schouders op en keek Damen mistroostig aan.

'Ik vind het doodjammer dat je onderzoek hier moet eindigen.' zei hij. 'Je hebt me ooit gezegd, heel in het begin, toen je de zaak aannam, dat je het liefst van al harde bewijzen zou vinden, zodat we die kerels voor het gerecht ter verantwoording konden roepen... die hoop kan ik nu wel definitief opbergen...'

'Ik weet het.' zuchtte Damen. 'Ik weet het... dat ik dat gezegd heb... Jij wilde alleen maar bevestiging van je vermoedens, da 's waar... Maar ik vrees dat ik mezelf wat vergaloppeerd heb met die uitspraak... Het zal verdomd moeilijk zijn om nu nog echte bewijzen te vinden. En ik raad je ten stelligste af om met die geluidsopnamen naar buiten te komen. De mensen van de gerechtelijke politie zullen je allerlei vervelende vragen gaan stellen. Je zal ze echt niet om de tuin kunnen leiden hoor. Je zult ze alles moeten vertellen, ook je vooringenomenheid tegen de familie Verdoot, en de woede die je tegen hen koestert, omdat ze je ontslagen hebben destijds.

Je zal uiteraard mijn aandeel in je speurtocht niet kunnen verzwijgen. Ze zullen vroeg of laat bij mij terechtkomen... En ze zullen al snel ontdekken dat ik na mijn militaire loopbaan een tijdje in een opnamestudio heb gewerkt, hoofdzakelijk voor de filmindustrie, en dat ik aldaar voortdurend geluidjes doorheen elkaar heb gemixt, en trucage-effecten in elkaar heb geknutseld... Je weet echt niet waaraan je begint hoor...

En dat alles zou nog allemaal het ergste niet zijn... Maar de Verdoots zullen gewaarschuwd worden. Dat is nog het ergste van al. Uiteraard zullen ze alle beschuldigingen weglachen en afdoen als verzinsels. Maar de kans zit er dik in dat die geslepen ouwe vos de speurders kan ontlokken wie er klacht tegen hem heeft ingediend... En dat is toch zeker wel het laatste wat je zou willen...'

'Ik zal je aanbevelingen niet in de wind slaan.' zei Marcel kalm. 'Ik zal mezelf niet in gevaar brengen, dat beloof ik. Maar alles zomaar blauwblauw laten kan ik al evenmin... Ik heb nu eenmaal aan het graf van die onschuldige jongen, daar op dat kerkhof van Nevelkerke, een plechtige belofte gedaan, en ik ga me aan die belofte houden. Het minste wat ik kan doen is proberen hem postuum in ere te herstellen. Ik zeg wel degelijk proberen. Hij is op een schandelijke wijze misbruikt geworden, en hij heeft niet eens een eenvoudige grafsteen gekregen...

Wat ik ga doen is wat ik al altijd heb willen doen : ik ga die rotzakken bestoken met anonieme brieven. Ik ga ze geen moment rust meer gunnen. Ik ga ze beetje bij beetje confronteren met hun wandaden. Ik ga ze telkens wat meer details geven; details, die ik inmiddels aan de weet ben gekomen.

En ik zal een pamflet in elkaar knutselen ; een pamflet dat ik ze per post bezorg. Ik zal ermee dreigen om dit pamflet in iedere brievenbus van de straat te stoppen, zodat althans hun naaste burens aan de weet komen hoe de vork aan de steel zit, en dat ze een onschuldige jongen hebben laten opdraaien voor een moord die ze zelf hebben gepleegd.

Ik zal ze behoorlijk zenuwachtig maken, reken maar, zo zenuwachtig, dat ze zich geen raad meer weten, en uiteindelijk zelf naar de politie stappen om deze onophoudelijke stroom van aantijgingen te doen ophouden... En dat alles zal ik anoniem doen. Geloof me vrij : ze zullen nooit te weten komen dat ik achter heel deze affaire zit... Maar ze zullen boeten voor hun misdaden ; ze komen hier niet mee weg!...

Ik heb hier lang over nagedacht, Damen, en niemand zal mij kunnen beletten te doen wat ik moet doen... wat ik als mijn morele plicht beschouw... Ik lijk misschien uiterlijk kalm op dit moment, maar ik kan je verzekeren dat ik inwendig alweer kook van woede...'

Van die uiterlijke kalmte viel thans niet veel meer te bespeuren, zo stelde Damen met enige bezorgdheid vast. Het hoofd van de gewezen verkoper was rood aangelopen, en diens handen en lippen trilden hevig.

Hij stond op en begeleidde zijn opgewonden gast tot beneden aan de voordeur. Hij klopte hem ten afscheid bemoedigend op de schouders en zei, alvorens zich weer om te keren en naar boven te gaan:

'Wees toch maar voorzichtig, Marcel. Het zijn gehaaide jongens... Desalniettemin wens ik je veel succes...'

Henri Verdoot had zich al drie dagen niet meer laten zien in zijn zaak. Dit was nog nimmer gebeurd. De mogelijkheid dat de man ziek was geworden werd echter door zijn personeel eensgezind en met klem verworpen. Op een man wiens lichaamstemperatuur tot ver onder het nulpunt was gezakt, zo werd geredeneerd, hadden zelfs de meest hardnekkige ziektes geen vat meer. Neen, onder zijn personeel circuleerde het hardnekkige gerucht dat één van zijn vijanden erin geslaagd was om ongemerkt de kist waarin hij sliep te benaderen, het deksel had dichtgeklapt, en vervolgens de kist met lange spijkers had dicht genageld...

Ook vader Verdoot leek niet meer in zijn normale doen. Het klepperen doorheen zijn uitgebreide bunker was zo goed als volledig stilgefallen, en hij zat vrijwel de ganse dag lusteloos in zijn bureaustoel te piekeren, alwaar hij een verstrooide indruk maakte, en vaak geschrokken opkeek als er een schuifdeur van het kantoor werd opengeschoven. Het leek erop dat iets hem hinderde, iets waarop hij geen vat had...

Dat zijn zoon, zijn oogappel, die voor hem al dikwijls de hete kastanjes uit het vuur had gehaald, nu werkloos thuis zat, en alle symptomen van een op handen zijnde depressie vertoonde, viel hem bijzonder zwaar. Zijn grote vrees was bovendien dat de zaken nog slechter gingen evolueren, en dan zat de kans erin dat Heintje Verdoot voor de tweede keer in een jaar diende opgenomen te worden in een instelling voor geestelijke gezondheidszorg. Als dat gebeurde zou hij voor een lange tijd buiten strijd zijn. En wat erger was : hij zou dan weer ten prooi vallen aan allerhande zielenknijpers en hulpverleners, en hen mogelijk dingen vertellen die hij maar beter kon verzwijgen...

Hij had zijn zoon de laatste dagen al meermaals bezocht in zijn huis, dat vlak in de buurt op een woonwijk was gelegen, en hij had er nu niet bepaald een goed oog in. Heintje's weerstand leek gebroken. Hij, die mentaal steeds met kop en schouders boven zijn omgeving had uitgestoken, en die altoos onverschrokken, brutaal en met harde hand zijn zaken had behartigd, uitgerekend hij, dreigde nu te verglijden in een toestand van machteloosheid en geestelijke instabiliteit.

Op de avond van de derde dag van zijn afwezigheid, na sluitingstijd, richtte de oude Verdoot nogmaals zijn schreden naar de woning van zijn zoon. Hij had de ganse dag met tussenpozen nagedacht over het probleem. En hij was

ook nu steeds weer tot dezelfde conclusie gekomen ; een conclusie waarmee hij het humeur van zijn zoon enigszins hoopte op te krikken, ook al had hij zelf twijfels of hij de juiste analyse had gemaakt...

Het hete zomerweer van de voorbije dagen was in de loop van de dag gaan kantelen, en had plaats geruimd voor een verkoelende druilregen. Het was haast negen uur, en op straat viel nog nauwelijks een levende ziel te bespeuren.

Hij liet zichzelf binnen, want hij had een sleutel van de achterdeur, en in de woonkamer keek hij andermaal met afgrijzen om zich heen. Rondslingerende kleren, vuil eetgerei, allerhande rommel en lege verpakkingen, dit alles lag in grote wanorde over de ganse woonkamer verspreid. En hij, de grote meneer Verdoot, die alles zo nauwgezet op orde hield, was hier duidelijk niet mee opgezet...

‘Wanneer ga je hier eens opruimen?’ vroeg hij kregelig, terwijl hij zijn neus optrok en een hoopje vuile kleren dat op een zitbank lag opzij schoof en ging zitten. ‘Het lijkt hier wel een vuilnisbelt.’

‘Dat is het minste van mijn zorgen.’ repliceerde zijn zoon snibbig. Hij lag languit op een sofa naar het plafond te staren, de handen in elkaar verstrengeld achter het hoofd. ‘Waarom zou ik mij in hemelsnaam om zo’n onnozelheden nog druk maken?’ vervolgde hij. ‘Binnenkort moet dit huis immers toch verkocht worden...’

‘Zet dat dwaze idee nu eens eindelijk uit je hoofd.’ sprak Verdoot, zo mogelijk nog wreveliger. ‘Er wordt hier helemaal niks verkocht. We gaan ervoor zorgen, wij samen, dat het zover niet komt... Maar je moet wel zelf willen meewerken aan een oplossing... En door op deze stinkende sofa te blijven liggen, ga je geen doorbraak forceren...’

‘Dan moet jij me maar eens uitleggen hoe ik aan die doorbraak moet beginnen.’ repliceerde Heintje Verdoot op de meest hatelijke wijze. ‘Het was verdomme jouw idee om dat huis van die oude zottin te gaan inpalmen... Jij moest zo nodig een nieuwe media-afdeling kunnen opstarten... Probeer jij het probleem nu maar op te lossen!...’

‘Dat doe ik.’ zei Verdoot. ‘Dat doe ik, jongen, wees maar niet ongerust... Daar ben ik de ganse dag volop mee bezig geweest...’

‘Ik luister.’ was het korte antwoord van zijn zoon.

Verdoot streek een paar keer met zijn vingers door zijn grijzende haarbos en zweeg enige tijd. Hij wist blijkbaar niet goed hoe hij aan zijn betoog moest

beginnen. Hij had het nochtans goed voorbereid. Maar de botte, snauwende reacties van zijn zoon hadden hem geheel uit concentratie gebracht.

‘Luister,’ sprak hij tenslotte, ‘ik blijf erbij dat Leunis hierachter zit. Hij is de enige die weet heeft – die weet kan hebben – van hetgeen er daarboven is verteld. We hebben tot op heden twee dreigbrieven ontvangen. Het handschrift kunnen we niet vergelijken – het waren geprinte velletjes. Maar aangaande stijl en inhoud kan er geen twijfel bestaan : ze zijn van dezelfde schrijver afkomstig : van Leunis. Hij wil ons misleiden. Hij laat het zo voorkomen dat we zullen denken dat ze van iemand anders afkomstig zijn...

Hij heeft geld nodig, Henri... Neem gerust van mij aan : om de één of andere reden heeft hij dringend geld nodig...

Stel nu dat iemand anders, een vreemde, iemand waarvan we het bestaan nooit hebben afgeweten, getuige is geweest van hetgeen er is gebeurd daarboven. Ik zeg wel degelijk stél, want het is te gek voor woorden. Maar laat ons desalniettemin toch maar eens de oefening maken. Goed, die denkbeeldige wildvreemde hoort en ziet alles wat er daar gezegd en gebeurd is. Maar buiten de twee slachtoffers heeft hij alleen jou gezien. Hij moet er bijgevolg van uitgaan dat je alleen hebt gehandeld. Hij kan toch niet weten dat ik, je zuster en je moeder eveneens op de hoogte zijn van de... ontruiming. Strikt genomen moet hij de vraag om zwijggeld dan ook aan jouw richten...’

‘Dat doet hij ook!’ onderbrak de zoon zijn vader snauwend, en hij richtte zich halvelings op in zijn sofa, steunend op een elleboog. ‘Hij vraagt het verdomme toch ook aan mij!’

‘Juist, hij vraagt het aan jou... Maar hij wil het geld wel van Christine in ontvangst nemen... Als hij ook maar even hierover heeft nagedacht, dan moet hij toch weten dat hij hierin geen onwetende buitenstaanders mag betrekken. Ze zal zich toch vragen stellen bij de taak die hij haar oplegt. Ze zal zich toch niet zomaar klakkeloos een pakketje laten afpakken door een wildvreemde ; een pakketje waarvan ze de inhoud vooraf stellig zal controleren... Want vergeet niet : zij, noch je moeder, weten iets af van heel die afpersingsaffaire... Stel dat ze naar de politie gaat om de afpersing te melden... Neen , het risico om hier een buitenstaander in te betrekken is te groot voor hem; dat risico zal hij nooit durven nemen...

Tenzij,' vervolgde Verdoot raadselachtig, 'tenzij hij natuurlijk weet dat die buitenstaander eigenlijk geen buitenstaander is...'

'Wat wil je nu eigenlijk duidelijk maken?' vroeg de jonge Verdoot op korzelige toon.

'Dat er maar één iemand weet heeft van het feit dat ook Christine weet wat er hier is gebeurd destijds. Vergeet niet, ze is hem gaan schminken toen hij zogezegd klappen op zijn smoel had gekregen van die zogenaamde schuldeiser van hem...'

'Je denkt dat hij het met haar op een akkoordje heeft gegoooid?... Dat ze het geld nadien gaan delen?'

'Dat weet ik niet!' weersprak de oude Verdoot wrevelig. 'Verdomme, ik weet het niet... Het is allemaal best mogelijk! Ik heb haar de laatste dagen nauwlettend geobserveerd, maar niets in haar gedrag wijst erop dat ze ons zal afvallen... Ze heeft hem wellicht nooit meer ontmoet na die schminkpartij verleden jaar...'

'En hoe past die idioot, die al twee keer hier is geweest, dan in het geheel?'

'Ik heb daar lang over nagedacht.' zei Verdoot. 'En eigenlijk is de verklaring simpel : Leunis heeft het eerst met hem op een akkoordje gegoooid, maar dat is helaas verkeerd uitgepakt. We hadden gedacht dat Leunis zijn lesje wel geleerd zou hebben, na wat er met zijn kompaan is gebeurd... Maar we hebben ons vergist in Leunis ; hij heeft meer lef dan we dachten... En waarschijnlijk heeft hij Christine opgezocht, en het met haar op een akkoordje gegoooid...'

Ze zwegen een tijdje, ieder vervuld van de eigen gedachten...

'Er is eigenlijk maar één manier om aan de weet te komen of ze nog contact heeft met Leunis.' sprak de vader tenslotte. 'En dat is het haar op de man af gaan vragen. We hoeven nog niet onmiddellijk te zeggen wat er aan de hand is ; waarom we dat willen weten. Haar reactie zal ons wijzer maken. En als blijkt dat ze erbij betrokken is, dat ze samen iets hebben bekokstoofd, dan hoeven we niks te vrezen ; dan maken we ons zorgen om niks. Hij zal immers nooit naar de politie stappen, want hij zit er zelf tot aan zijn nek in. Als ze door de mand valt, en we weten dat ze mee in het complot zit, dan zijn we van die knagende, zenuwslopende onzekerheid af, en dan kunnen we ons normale leven weer oppakken en verderzetten...

Er blijft natuurlijk de vraag waar die verdomde gsm is gebleven...'

‘Verdomme vader!’ riep de jonge Verdoot geprikkeld uit, en hij smeed het vuile oorkussen dat onder zijn hoofd stak naar zijn vaders kop. ‘Zwijg daar nu eens eindelijk over! Ik wil er niks meer over horen. Je hebt je wat ingebeeld die avond, dat is alles!’

‘Ja jongen,’ zuchtte de oude Verdoot, en hij kwam weer overeind. ‘misschien heb je wel gelijk. Misschien heb ik het mij maar ingebeeld... Maar naar je zusters reactie gaan peilen kunnen we echt niet langer meer uitstellen. Overmorgen moet ze met dat geld op stap... Laat ons hopen dat ze door de mand valt zo dadelijk, en dat we het geld in onze zakken kunnen houden... Tienduizend euro is een smak geld... Laat mij maar het woord voeren ; dit moet tactisch aangepakt worden...’

Ze maakten zich klaar voor vertrek, en Verdoot senior zag tot zijn verbazing dat in de binnenzak van het jasje van zijn zoon de klauwhamer stak die deze onlangs had gebruikt in Runkelshoven ; er kleefde zelfs nog wat bloed aan...

‘Lieve hemel!’ riep hij geschrokken uit. ‘Je gaat haar toch niks aandoen!?’ Maar zijn nurkse zoon antwoordde niet. Hij gaf met een kort hoofdknikje in de richting van de deur te kennen dat hij klaar was om op te stappen...

‘Niet later dan morgen, Walter.’ zei Christine. ‘Echt waar, je mag erop rekenen. Als je de volgende keer langskomt weet ik je meer te vertellen. Ik heb al een paar keer laten doorschemeren dat ik wat anders op het oog heb, maar eerlijk gezegd : hij leek me telkens nogal geschrokken... Ik heb er sedert een paar dagen niet meer over gesproken, maar nu hij tijd heeft gehad om erover na te denken, en hopelijk tot het inzicht is gekomen dat hij me niet eeuwig aan zich kan binden, zal hij hopelijk wel bijdraaien... en die aandelen weer van me overnemen... Ik beloof het je : de volgende keer dat je langskomt weet ik er meer van...’

‘Ik hoop het.’ zei Walter, die langzaam zijn leeg whiskyglas op tafel neerzette. ‘Ik hoop het oprecht, want zo’n buitenkans krijg ik... krijgen we... wellicht nooit meer.’

Ze zaten beiden aan tafel. Ze hadden zopas hun vrijpartij beëindigd in dat grote, comfortabele bed van haar, en hij kon de strepen die ze met haar scherpe nagels op zijn rug had getrokken nog duidelijk voelen branden. Ze had meteen na afloop haar slipje weer aangetrokken, alsook een luchtig nachtkleed. Hij had na afloop eens uitgebreid gegeeuwd en een bezorgde blik op zijn polshorloge geworpen. Hij kon niet ontkennen dat ze goed was in bed, maar hij had al betere partners gehad.

Het viel hem wat tegen van haar dat ze, na zijn herhaaldelijke aandringen om met de verkoop van haar aandelen komaf te maken, nog steeds de knoop niet had doorgehakt. De vrees dat ze hem aan het lijntje bleef houden, alleen maar om zo nu en dan door hem seksueel bevredigd te worden ; die vrees, kon hij al een paar dagen niet van zich afzetten. Misschien zou hij haar de volgende keer als hij langskwam op haar honger laten zitten, al zou dat niet evident zijn ; ze had ook vandaag weer de kleren letterlijk van zijn lijf getrokken...

‘Je gaat niet weten wat je ziet.’ zei hij, en hij maakte een afwerend gebaar toen ze zijn glas weer wilde volschenken. ‘Je gaat niet weten wat je ziet, daar in Bastogne... Ik zal je de volgende keer eens een paar foto’s laten zien... van het roodfluwelen interieur... en van de aardige lampions die er voor de ramen hangen...’

Hij keek nogmaals op zijn polshorloge en zei:

‘Ik moet nu dringend weg, want ik heb nog een afspraak met een nieuwe lottoklant... Regent het nog steeds?’

Ze liep naar het raam, trok het gordijn opzij en wierp een blik naar beneden op het marktplaatsje. In het donker lag het plein er troosteloos verlaten bij, en in het licht van de straatlampen zag ze fijne druppeltjes naar beneden dwarrelen.

‘Nog steeds.’ zei ze, terwijl ze het gordijn weer dichttrok. ‘Waar heb je je wagen ergens geparkeerd?’

‘In dat donkere steegje achter de kerk.’ zei hij, terwijl hij zijn vest aantrok.

‘Wil je een paraplu?’

‘Nee, dank je.’ zei hij. ‘Het is hooguit een paar minuten stappen.’

Ze namen afscheid bij de deur. Hij gaf haar een vluchtige kus op haar wang, en ze vroeg:

‘Wanneer kom je terug?’

‘Snel.’ zei hij. ‘Misschien volgende week al...’

Ze hoorde hem met vinnige tred de trap afdalen. Hij meed hij de lift, want alleen langs de trap kon hij de achteruitgang bereiken zonder zich in het halletje vooraan te vertonen. Sinds ze hem verteld had dat Henri haar flat soms in de gaten hield, was ook hij extra voorzichtig geworden.

Ze besloot om nog even op te blijven en schakelde de tv aan. Ze begaf zich naar de slaapkamer, en ze kwam weldra terug in een roze peignoir, die ze om haar middel had dichtgeknoopt. Ze zat nog maar nauwelijks een paar minuten ongeïnteresseerd naar een praatprogramma te kijken, of de bel ging.

‘Hij is wat vergeten.’ dacht ze meteen, en ze duwde onbedacht op de knop van de deuropener en zette de deur op een kier. Nog geen tien seconden later verscheen haar vader in het deurgat.

‘Vader, jij hier!?’ riep ze ontzet uit.

‘Ja kind,’ zei Verdoot, terwijl hij naar binnen kwam en de deur weer dicht duwde. ‘ik ben het inderdaad. Ik had je willen verwittigen dat ik eraan kwam, maar ik vond je gsm nummer niet zo onmiddellijk, en het is tenslotte toch maar tien minuten wandelen...’

‘Maar met dit slechte weer, vader...’ Haar ogen flitsen nerveus heen en weer, en bleven heel even rusten op het leeg whiskyglas op tafel.

‘Zo erg is het niet, meisje.’ zei hij, terwijl hij zich ontdoed van zijn overjas. ‘Er zijn me al ergere dingen overkomen.’

‘En waar heb ik je bezoek aan te danken?’ vroeg ze, en ze trachtte haar stem zo natuurlijk mogelijk te laten klinken. Ze nam de jas van haar vader aan en hing hem aan een haakje. Ze moest daarbij even langsheen de tafel lopen, en ze graaide in één snelle beweging het lege glas en de whiskyfles van tafel, en verdween ermee in het naastgelegen keukentje.

Verdoot deed alsof hij het niet had gezien. Maar hij wist dat zijn dochter absoluut niet van whisky hield, en zijn gelaat, dat de ganse dag al somber had gestaan, klaarde meteen wat op. Want hij kende maar één iemand die wél van whisky hield... Zou zijn zoon dan toch gelijk hebben gehad, zo vroeg hij zich af...

Ze waren nog geen twee minuten geleden doorheen het steegje gelopen dat grensde aan de achterzijde van het appartementsblok waar zijn dochter woonde, en een eind verderop, langsheen de smeedijzeren afrastering die omheen de Sint Pieterskerk was geplaatst, hadden ze een man zien lopen ; een man die inderdaad wat op Leunis had geleken. Heintje was plots als bevroren blijven stilstaan, en hij had vervolgens onwillekeurig naar de hamer in zijn binnenzak gegrepen. Toen had hij aanstalten gemaakt om achter de man aan te gaan, en Verdoot had bijzonder weinig moeite gedaan om zijn zoon tegen te houden. Hij had hem slechts even bij de mouw gevat en haastig toegefluisterd om voorzichtig tewerk te gaan, en om vooral geen sporen na te laten als er moest “ingegrepen” worden. En hij had er nog aan toegevoegd dat hij wel alleen naar zijn dochter zou gaan om aldaar poolshoogte te gaan nemen...

‘Waar ik voor kom, meisje,’ sprak Verdoot, die in een fractie van een seconde besloot om zijn ondervragingstactiek aan te passen aan deze onverwachte ontwikkeling, ‘waar ik voor kom, is het volgende : ik maak me ernstig zorgen over je broer. Hij is al in drie dagen niet meer komen opdagen, dat weet jij ook...Ik heb er geen goed oog in... Er zit hem iets dwars... Maar je kent hem ; hij wil er met mij niet over praten...’

‘En wat kan ik daaraan verhelpen?’ vroeg ze, terwijl ze weer verscheen met een thermoskan en een paar tassen. ‘Je weet dat het een keikop is ; dat hij alleen maar praat als hij daar zelf zin in heeft.’

Ze schonk koffie in, haalde melk en suiker, en nam tegenover haar vader plaats aan tafel. Een tijdlang dronk ze zwijgend haar koffie, terwijl haar vader de ganse tijd bedenkelijk langs haar heen keek en zijn tas nauwelijks

beroerde. Hij maakte de indruk dat hij diep over iets nadacht. Ze merkte zijn bezorgdheid en vroeg:

‘Scheelt er nog wat anders?’

‘Had hij geld nodig?’ vroeg haar vader plots, en hij vestigde zijn blik weer op haar.

Ze schrok niet weinig, maar ze wist zich al snel weer te beheersen, en ze keek hem met gefronste wenkbrauwen aan.

‘Misschien is hij wel van plan om ergens een nieuw handeltje te gaan opzetten.’ zei Verdoot, en hij merkte tot zijn grote tevredenheid dat ze opnieuw erg schrok. ‘Maar je weet hoe hij is,’ vervolgde hij, ‘hij is een gesloten boek voor mij... Maar misschien heeft hij jou in vertrouwen genomen. Nogmaals, had hij geld nodig? Hij heeft misschien lucht gekregen van het feit dat je van plan bent om je aandelen weer aan mij te verkopen, en als het zover is wil hij misschien geld van je lenen... Ik zag jullie onlangs staan praten... aan de tv afdeling...Heeft hij jou misschien wat verteld over mogelijke plannen die hij koestert?’

Ze beseftte plots dat hij het over Henri had, en niet over Leunis.

‘Helemaal niet.’ zei Christine, en ze liet de opgespaarde lucht langzaam uit haar longen ontsnappen.

‘Hij wilde van me weten,’ zo vervolgde ze, nadat ze haar kalmte weer volledig had herwonnen, ‘of ik de laatste dagen iemand in de buurt van de bouwkraan had opgemerkt. Er was wat raars aan de hand met die kraan, zo zei hij. De nieuwe kraanman van Zeedijk wilde de kraan komen testen, maar kreeg er geen beweging in, en die kale monteur met zijn ziekenfondsbrilletje is alweer moeten langskomen om de zaak in orde te brengen... Hij zou nadien beweerd hebben dat iemand met het controlebord had geknoeid...’

‘Maar hij heeft je niks verteld over wat hem dwarszat?... Henri, bedoel ik.’

‘Neen...’

‘En toch is er iets raars aan de hand.’ zei Verdoot raadselachtig. ‘Ik weet dat hij onlangs een paar brieven heeft ontvangen die hem behoorlijk overstuur hebben gemaakt... Maar hij heeft ze meteen verscheurd, en hij wilde er niks over kwijt... Wat denk je dat hier achter zou kunnen zitten?’

Het antwoord kwam meteen, en klonk oprecht: ‘Vader, hoe moet ik dat nu in godsnaam weten?’

Hij begon weer te twijfelen aan haar. Speelde ze nu zo goed toneel dat hij dat niet in gaten had, of was ze gewoon oprecht geweest in haar antwoord? Maar hij had nog een belangrijke troefkaart in handen, en hij besloot om die nu meteen te gaan uitspelen.

‘Overmorgen wordt hier de jaarmarkt gehouden.’ zei hij. ‘Er is dan veel volk op de been. Zodanig veel zelfs, dat je over de koppen kunt lopen. In de winkel is het dan minder druk, en we kunnen je dan eigenlijk wel een dagje missen. Dus als je er graag naartoe wil, geen probleem hoor...’

Zijn dochter reageerde niet meteen op dit aanbod, en Verdoot vervolgde, terwijl hij haar nauwlettend gadesloeg:

‘Maar nu wil het toeval dat ik enige dagen geleden een uitnodiging heb gekregen om overmorgen, net op jaarmarktdag, een verkoper op een ééndaagse bijscholingscursus te sturen. Het betreft een cursus die zal handelen over algemene verkooptechnieken... Misschien doe je dat liever dan naar de jaarmarkt te gaan?... Ik zou je er eventueel naartoe kunnen brengen...’

‘O ja, vader.’ riep ze meteen enthousiast uit. ‘Heel graag zelfs... Zeg maar hoe laat ik moet klaarstaan... Een beetje afwisseling zal me goed doen, en die jaarmarkt interesseert me eerlijk gezegd geen snars.’

‘Dan zal ik kijken, kind,’ zo sprak Verdoot, in een staat van opperste verwarring, ‘of ik de reservatie nog tijdig geregeld krijg.’

Hij kwam overeind en nam zijn jas van het haakje. ‘Ik hoop dat het nog lukt.’ zo vervolgde hij. ‘Ik zal het je morgen met zekerheid weten te zeggen...’

‘Drink eerst nog een kop koffie.’ zei ze. ‘Ik zal je wat verse inschenken ; je hebt hem koud laten worden.’

Maar Verdoot reageerde niet ; hij was al de gang op. Een paar tellen later hoorde ze hem in grote haast de trap afdalen...

In zijn caravan in de buurt van La Roche zat Marcel Dumont over een leeg blad papier gebogen. Zijn pen hing werkeloos boven het blad, klaar om te beginnen, maar ze hing daar al geruime tijd, en een aandachtige toeschouwer zou hebben opgemerkt dat er naast hem in de prullenmand een aantal verfrommelde vellen lagen, blijkbaar eerdere briefontwerpen die hij niet goed genoeg had bevonden...

Het regende, en er stond tamelijk wat wind, doch zijn vrouw had dat geen beletsel gevonden om erop uit te trekken met een paar vriendinnen. Erg vond hij dat allerm minst. Als ze te lang en te dicht op elkaars lippen zaten, dan leidde dat toch alleen maar tot spanningen, en nu kon hij rustig aan zijn brief werken, zonder dat ze haar bazige neusje daarover kwam steken.

Hij had haar gisteren op de hoogte gebracht van zijn plan om de Verdoots met anonieme brieven te gaan bestoken, en ze had dat geen goed idee gevonden. Hij zou ze doen sidderen en beven, had hij gezegd, want zijn verontwaardiging over hetgeen er gebeurd was, was nog steeds torenhoog. Maar ze had hem uitgelachen ; ze had hem niet in staat geacht om zulke brieven te schrijven, daarvoor was hij te mak, te week, te braaf...

Dat hij sinds zijn ontslag bij Verdoot rondliep met een trauma dat hij nooit had weten te verwerken, daar had ze zich al lang geleden bij neergelegd. Al heel wat bedenkelijker had ze het gevonden dat hij sinds kort een detective had ingehuurd ; een detective, die de verdenkingen die hij al geruime tijd koesterde tegen de Verdoots moest gaan bevestigen. Ze was dan ook erg opgetogen geweest toen hij haar enige dagen geleden had verteld dat die detective het niet meer had zien zitten, en dat deze zijn onderzoek had stopgezet. Maar hij vermoedde thans dat haar opgewektheid meer te maken had gehad met het wegvallen van de extra onderzoekskosten – dat wat nog zo'n heikel punt waarover ze al menigmaal geredetwist hadden...

Dat hij nu nog, met alles wat hij te weten was gekomen, en nadat er opnieuw een slachtoffer was gevallen, op eigen houtje aan de slag wilde gaan als anonieme briefschrijver, en zichzelf hierdoor mogelijk in gevaar zou brengen, daar had zijn vrouw zich vierkant tegen verzet. Als ook maar de helft waar was van hetgeen hij haar over Verdoot en zijn zoon had verteld, zo had ze hem gezegd, dan zou hij wel gek moeten zijn om in dat wespennest te gaan wroeten...

Maar hij wilde wel eens meer niet luisteren naar de goede raad van zijn vrouw, en hij had het zich nu eenmaal voorgenomen, daar aan het voeteinde van dat verwilderde graf in Nevelkerke...

Nadat hij voor de zoveelste keer een ganse tijd boven dat leeg blad had staan dubben, bijtend op zijn balpen, loosde hij tenslotte een diepe zucht en legde zijn pen weer neer. Als de woorden zo snel uit zijn pen vloeiden als de woede in zijn gemoed opwelde, dan had hij wellicht al een gans schrift volgeschreven, maar daar wrong nu net het schoentje. Hij was van mening dat er gewoonweg geen woorden bestonden die uitdrukking konden geven aan zijn onmacht, woede en frustratie. Hij had er nu al een ganse tijd naar gezocht, maar hij kon ze niet vinden.

Hij besloot om het de dag nadien nog maar eens te proberen, en ruimde alles weer van tafel, zodat zijn vrouw niet zou merken waarmee hij bezig was geweest.

Ze zouden morgen, gezien het slechte weer, hun boeltje inpakken en weer naar hun huis in Nevelbeke vertrekken, en hij begon alvast wat dingen die ze niet meer nodig hadden in een grote reistas te stoppen. Hij was daar nog maar net mee bezig toen zijn gsm begon te rinkelen. Het bleek Paul Damen te zijn.

‘Zie je kans om vandaag of morgen nog eens langs te komen?’ vroeg de detective. ‘...Ik heb namelijk nog wat aanvullende informatie die je ongetwijfeld zal interesseren... Twee dingen eigenlijk... Ik vertel het liever niet over de telefoon...’

‘Geen probleem.’ zei Marcel. ‘Maar je maakt mij wel erg nieuwsgierig. Past morgenmiddag twee uur?’

‘Okido.’ zei Damen, en hij verbrak meteen de verbinding...

De volgende dag, stipt om twee uur in de namiddag, belde Marcel aan, en een minuut later zat hij alweer tegenover de man van wie hij had vermoed dat hij hem nooit meer zou ontmoeten.

‘Heb je de krant van gisteren gelezen?’ vroeg Damen. ‘Nee?... Hier, lees eerst dit artikel maar eens...’

Hij schoof Marcel een gedeelte van een krant toe waarvan hij een artikel met een rode balpen had omlijnd. Marcel diepte zijn leesbrilletje op en begon te lezen:

“Lijk gevonden in koffer van auto.

In Goorzele heeft de lokale politie dinsdagavond op het terrein van een sleepdienst een auto aangetroffen met daarin het lijk van een man. De wagen behoorde toe aan de levenloze man die in de koffer lag. Het gaat om W.L. , een veertiger uit het Naamse Assesse. De omstandigheden van zijn dood worden nog volop onderzocht, maar volgens de wetsdokter werd de man daags tevoren vermoord, en nadien in de koffer van zijn eigen wagen gelegd. Het slachtoffer bleek een gapende hoofdwonde te hebben.

Het lijk werd per toeval ontdekt, omdat de honden die het terrein van de takeldienst bewaakten erg nerveus reageerden, en niet van de achterkant van de auto (een BMW) wilden wijken. Hierop verwittigde de uitbater de politie, die er even later in slaagde om de koffer te openen.

De wagen stond aanvankelijk geparkeerd in een steegje achter de kerk van Goorzele. Maar omdat aldaar de dag nadien de grote jaarlijkse markt werd georganiseerd, gold er in de wijde omgeving een totaal parkeerverbod, en werden er een vijftal wagens, waarvan de eigenaars onbereikbaar waren, weggesleept...”

Marcel schoof de krant terzijde.

‘Zo zo,’ zei hij, ‘ze zijn begonnen met elkaar uit te moorden. Mooi zo, als ze zo verder doen hoef ik zelfs geen brieven meer te schrijven...’

Damen keek zijn gast onderzoekend aan.

‘Jij hebt hen toch echt nog niet aangeschreven?’ vroeg hij.

‘Nogmaals, op mijn woord van eer : ik heb dat gespuis nog nooit een letter geschreven.’ verzekerde Marcel hem, en hij zweeg wijselijk over zijn mislukte pogingen eerder die dag.

‘Dan moeten ze vermoed hebben dat Leunis achter die dreigbrief zat.’ zei Damen. ‘Als dat inderdaad het geval is, dan blijft de vraag waarom hij die avond in Goorzele in de buurt van de markt geparkeerd stond.’

‘Misschien hadden ze daar afgesproken.’ opperde Marcel. ‘Misschien hebben ze hem in een hinderlaag gelokt en vermoord, nadat ze hem eerst aan de tand hebben gevoeld...’

Damen keek sceptisch en haalde zijn neus op.

‘Dat geloof ik eerlijk gezegd niet.’ zei hij. ‘De politie gaat ongetwijfeld een buurtonderzoek starten. Ze zullen met name graag willen weten met wie

Leunis aldaar net voor zijn dood nog contact heeft gezocht...en de Verdoots, die in Goorzele algemeen gekend zijn, zullen zeker niet graag met de vermoorde Leunis in verband worden gebracht... De kans dat ze daar zouden opgemerkt worden is veel te groot...

Maar wat er ook van zij,' vervolgde hij, 'het is voor jou een reden te meer om erg voorzichtig met dat volkje om te gaan. Ik wil je nogmaals met klem adviseren om die brievenschrijverij achterwege te laten... Jij zou anders wel eens hun volgende slachtoffer kunnen worden...'

'Je had ook nog ander nieuws?' vroeg Marcel, die deze wijze woorden straal negeerde.

Damen keek zijn gast een tijdlang zwijgend aan, hoofdschuddend ook. Toen trok hij naast zich een la open en legde een gsm die hij te voorschijn haalde voor zich op tafel neer.

'Ik weet eigenlijk niet of ik er goed aan doe om je nog veel meer te vertellen,' zei hij. 'Je bent klaarblijkelijk een stijfkop ; iemand die niet voor redelijke argumenten vatbaar is... Maar nu ik je nieuwsgierigheid heb gewekt, zal je me toch niet met rust laten voor je alles weet...'

Hij maakte een vaag gebaar in de richting van het toestelletje dat voor zijn neus lag en vervolgde:

'Je weet misschien nog dat ik je tijdens ons laatste gesprek verteld heb dat ik het simkaartje uit dit toestel aan een goede kennis van mij heb meegegeven. Laat ik hem gemakshalve meneer X. noemen. Het is iemand die bij net netwerk Base werkt, en die daar toegang heeft tot alle data die er liggen opgeslagen ... Ze zijn daar namelijk verplicht om alle gsm verkeer een tijdlang te bewaren, net als iedere provider trouwens. Dat wordt hen door de overheid opgelegd, en dit omwille van lopende gerechtelijke onderzoeken, waarbij dat telefoonverkeer een doorslaggevende rol kan spelen...

Welnu, dit simkaartje is afkomstig van Carrefour. Carrefour maakt gebruik van het Base netwerk, zodoende kon die meneer X. uitzoeken of daar nog gegevens van opgeslagen lagen... Ik ga je de technische details besparen, want normaal gezien waren de gegevens van dit kaartje al lang gewist geweest, maar mijn vriend is niet voor niks een expert op computergebied, en hij is erin geslaagd om een aantal dingen weer te voorschijn te toveren... De gesprekken zelf zijn natuurlijk nooit geregistreerd geweest, maar wel de nummers waarheen er met dit toestel is gebeld, en ook de nummers van de

oproepen die ermee werden ontvangen ; dat heb ik je vorige keer al duidelijk gemaakt...

Ik heb ze echter niet gekregen, die gegevens, ook niet de allerlaatste – dat vond onze meneer X. nét iets te verregaand, en ik had de indruk dat hij vreesde dat we hem met die informatie vroeg of laat in de problemen konden brengen...’

Marcel, die geduldig had zitten luisteren, vroeg:

‘Kom er nog een clou aan je verhaal?’

‘Jazeker... want één klein dingetje dat voor ons belangrijk was, ben ik wél te weten gekomen. Dat is namelijk het moment waarop er met dit toestel voor het laatst een oproep is verstuurd... En dat was...’ Damen trok de lade opnieuw open en raadpleegde een papiertje. ‘...dat was op 26 juni verleden jaar, precies om 20:45 uur... Toen is dus de laatste oproep vanaf dit toestel vertrokken, en tot op dat moment is de gsm regelmatig – zeg maar dagelijks – gebruikt geweest...’

‘Juni vorig jaar.’ mompelde Marcel. ‘Dat is ruim vijf maand later dan de factuurdatum van de herstelling van de dakgoot... Dat was toch in januari, meen ik mij te herinneren?’

‘Juist... Maar zegt die 26-ste juni je niks meer?... De kranten die destijds bericht hebben over de moord op die weduwe dateren van maandag 29 juni, en ze hadden het over een moord die op vrijdagnacht de week voordien werd gepleegd... die bewuste vrijdag viel dus op 26 juni... Met andere woorden : de allerlaatste oproep die vanuit dit toestel werd verzonden gebeurde nauwelijks zes uur voordat de moord op die weduwe werd gepleegd...’

Marcel liet dit even bezinken.

‘Wat zou dit kunnen betekenen?’ vroeg hij tenslotte.

‘Het hoeft niet noodzakelijk wat te betekenen,’ zei Damen. ‘Toch niks wat voor jou van belang kan zijn. Alleen moeten we het moment waarop die loodgieter zijn toestel verloor in die dakgoot gaan bijstellen. Het gebeurde niet in januari, maar in juni... vijf maand later.’

‘Maar nauwelijks zes uur voordat de moord plaatsgreep...’ mompelde Marcel, terwijl hij bedenkelijk over zijn stoppelbaard wreef. ‘Dat kan toch geen toeval meer zijn...of wel?’

Damen loosde een zucht en haalde zijn schouders op.

‘Weet je,’ ze hij, ‘ik heb de kranten uit die periode nog eens nagekeken, en wat blijkt : op 18 juni vorig jaar is er een flinke storm over het land getrokken ; een storm die heel wat schade heeft aangericht. Het zou best kunnen dat er op het dak van die weduwe een paar dakpannen zijn gaan vliegen, en dat ze dezelfde loodgieter heeft gebeld om die pannen weer te komen terugplaatsen. Maar gezien de drukte van het moment, kan het best zijn dat ze enkele dagen heeft moeten wachten, en dat de dakwerker pas die 26-ste juni is kunnen langskomen. Ik heb daar evenwel geen factuur van gevonden toen ik haar woning doorzocht – alleen de factuur van de dakgootherstelling in januari...’

‘Je hebt er geen factuur van gevonden...’

‘Neen Marcel, maar voor zo’n kleine ingrepen maken zelfstandigen meestal geen factuur. Ze ontvangen die kosten – die weinig voorstellen - meestal cash in het handje... Wat betekent het tenslotte voor hen : een ladder tegen de gevel plaatsen en paar pannen terugleggen?... Vijf minuten werk? Tien minuten?...’

Ze zwegen beiden een poosje, ieder in beslag genomen door de eigen gedachten.

‘Maar stel nu eens,’ zei Marcel, ‘dat het níét zo is verlopen, en dat er op die 26-ste juni géén tweede tussenkomst is geweest van die loodgieter, wat kan er dan mogelijk gebeurd zijn?...’

‘Dan, mijn beste vriend,’ zei Damen, terwijl hij in zijn stoel achterover leunde en Marcel ernstig, en met opgetrokken wenkbrauwen, aankeek, ‘dan hebben we te maken met een torenhoog mysterie... Dan is er waarschijnlijk geheel wat anders aan de hand... De vraag is dan nog alleen maar : wat?...’

‘Je hebt geen idee?’

Andermaal loosde Damen een diepe zucht.

‘Ik heb zo’n ideetje over heel die telefoonkwestie... en over al dat zoekwerk van Verdoot naar die “mysterieuze” gsm... Maar het is nog veel te vroeg om het daarover nu te hebben... We moeten eerst zekerheid hebben dat er op 26 juni geen tweede interventie is geweest van die loodgieter. Pas daarna zien we wel verder...’

‘We?’ zei Marcel, en zijn gelaat klaarde enigszins op. ‘Zei je “we”?... Bedoel je dat je je hebt bedacht, en dat je toch nog doorgaat met je onderzoek...’

‘Inderdaad’ zuchtte Damen, terwijl hij stiekem een blik op zijn leeg orderboekje wierp. ‘Mits jij het goedvindt, wil ik er nog wel even mee doorgaan...’

En hij bedacht met enige bitterheid dat de erfenis van zijn peettante – de meevaller, waarop hij zich zo verheugd had - helemaal niet zoveel bleek voor te stellen. Het mens had de laatste jaren van haar leven royaal geleefd, en ze had ervoor gezorgd dat er niet teveel meer overbleef voor haar enig petekind...

Het had heel wat voeten in de aarde gehad, maar de afbraakwerken van het verkrotte pand van Verdoot waren dan toch eindelijk van start gegaan. En de bouwfirma had er meteen flink wat middelen en mankracht tegenaan gegooit. Het had slechts één enkele werkdag gekost om de volledige dakconstructie te verwijderen. Naar huidige normen gemeten is dat misschien niet zoveel, maar men dient hierbij te bedenken dat alles zeer secuur, en met de nodige voorzichtigheid, diende opgeruimd te worden. Zo mochten de voetgangers niet in gevaar worden gebracht, terwijl ook het voorbijrijdende verkeer zo min mogelijk gehinderd mocht worden. Als het een vrijstaand pand was geweest dat ergens op de buiten had gestaan, dan was de opruiming wellicht in één dag voltooid geweest, en dan zouden er wellicht zwaardere middelen zijn ingezet, maar in een drukke stad gaat zulks uiteraard aanzienlijk trager, en heel wat afbraakmateriaal moest met de torenkraan voorzichtig naar beneden worden getransporteerd.

Op het einde van die eerste werkdag, nadat het personeel van Zeedijk was verdwenen, stond Verdoot aan de overzijde der straat te glunderen als een pas opgepoetste fluitketel. De avondzon bescheen het pand en gaf de voorgevel een roodachtige, fluwelen gloed, zodat het erop leek dat het onthoofde pand zich stond op te winden, omdat het nu pas besepte dat het gedoemd was om te verdwijnen.

Verdoot gniffelde, en ook zijn illustere zoon, die geruisloos achter hem uit het niets was opgedoken, toverde op zijn immer strakke gelaat zowaar iets te voorschijn dat nogal wat gelijkenis vertoonde met een zuinig glimlachje...

‘Aanschouw het nog een laatste keer, Henri,’ zo sprak de vader, terwijl hij zich omkeerde naar zijn zoon, ‘want morgen gaat de rest tegen de vlakte. Geen steen zal overeind blijven staan, en niets zal ons dan nog herinneren aan het onheil dat dit vervloekte bouwsel het laatste jaar over ons heeft gebracht...’

Na deze wijze, profetische woorden, richtte Verdoot zijn schreden naar de Sint Barbarastraat, op de voet gevolgd door zijn zwijgzame zoon. Ze verdwenen in het achterliggende steegje, en een minuut later werden ze beiden zichtbaar op de dakloze zolderverdieping van het afbraakpand, alwaar Verdoot voor het eerst in zijn leven een prachtig uitzicht verkreeg over de stad en zijn omgeving. Hij genoot een tijdje van de wijde

panorama's, en toen hij in westelijke richting keek, en de zon hem dreigde te verblinden, hield hij zijn hand beschermend boven de ogen.

Al dit moois was aan zijn zoon niet besteed. De jonge Verdoot schopte een paar halfvergane dozen omver, keek achteloos een paar oude tijdschriften in, en daalde al snel weer de zoldertrap af. Die zoldertrap gaf uit op de slaapkamer van de weduwe ; dezelfde slaapkamer, waar hij in het halfdonker zo vaak met tintelende vingers had staan toekijken, terwijl zij op dat bed rustig had liggen slapen. Hij keek een tijdlang met onverschillige blik om zich heen, en hij wist dat hij hier nooit meer zou weerkeren om zichzelf te bevredigen op dat grote bed van haar, en dat zijn sperma nooit meer dat onderlaken zou bevleken. Maar ze konden dan wel de woning slopen, zijn gedachten konden ze hem niet ontnemen, en hij kon haar beeld – het beeld van het opgetrokken nachtkleed en de gespreide benen - evengoed elders in zijn geest oproepen ; het hoefde niet noodzakelijk hier te gebeuren...

Hij liet zijn blik tenslotte afdalen naar de losse vloerplank die onder het bed lag. Het was dezelfde vloerplank waaronder de weduwe haar geld verborgen had gehouden, en waarvoor de jonge Harry Teugels op zijn beide knieën had plaatsgenomen, nadat hij hem had bevolen om zijn zakken te vullen met het geld dat eronder zat. Aan de jammerkreten van zijn jonge slachtoffer dacht hij allang niet meer, maar hij vond het nog steeds jammer dat hij dat geld niet had kunnen recupereren...

Hij keek naar omhoog en zag tot zijn stomme verbazing een stukje van de wolkeloze hemel. Hij had dit nooit eerder opgemerkt, maar nu het dak van de woning het daglicht niet langer tegenhield, merkte hij een brede kier op tussen de planken van de zoldering. Hij klom weer naar boven, alwaar de oude Verdoot nog steeds van het uitzicht stond te genieten, en ging op zijn knieën voor de kier zitten. Hij spiedde door de spleet naar beneden en kon een groot gedeelte van de slaapkamer overzien. Hij vroeg zich af of die kier er altijd al geweest was, of dat ze integendeel vandaag was ontstaan, tijdens het wegnemen van de dakconstructie. Als dat laatste het geval was, stonden ze hier mogelijk niet veilig, want dan was het gebouw onstabiel geworden...

Ze daalden met z'n beiden weer naar beneden, en op het gelijkvloers liet de oude Verdoot zijn blik nogmaals doorheen de woonkamer glijden.

‘Waar zou ze dat verdomde ding toch in godsnaam verstopt hebben.’ mompelde hij, halvelings tot zichzelf. Zijn zoon, die met zijn schouder tegen de deurpost aanleunde, zei:

‘Je moet het je ingebeeld hebben. Je hebt er uren naar gezocht. Je hebt alles binnenste buiten gekeerd... Het is er gewoon niet. Het is er nooit geweest... Of misschien was het wel dat toestel dat in de dakgoot lag, en dat aldaar aan ’t rinkelen was gegaan...’

‘Neen,’ zei Verdoot, en hij schudde beslist het hoofd. ‘Dat toestel was het zeker niet. Daar ben ik vrij zeker van. Het geluid dat ik gehoord heb toen ik hier onderaan de trap stond kwam van dichtbij, zeker niet van op het dak... Maar misschien heb je gelijk ; misschien hebben mijn zenuwen mij op dat moment parten gespeeld, en heb ik het me allemaal ingebeeld...’

Ze gingen weer naar buiten en Verdoot sloot de omheining zorgvuldig af. In het steegje viel zoals gewoonlijk geen kat te bespeuren, en Verdoot hield zijn zoon staande door hem bij de mouw te vatten. Hij zei met gedempte stem:

‘Het feit dat onze afperser niks meer van zich heeft laten horen, bewijst dat het Leunis is geweest, Henri. Hij had dat geld een week geleden moeten krijgen van je zuster. Vermits zij van niks wist, was hij wellicht van plan om het haar afhandig te maken op een zodanige wijze dat ze hem niet zou herkend hebben. Je weet dat er op die jaarmarkt veel verklede charlatans rondhangen : goochelaars, clowns en diens meer. Hij was ongetwijfeld van plan om zich ook te verkleden. Als hij het niet was geweest, maar iemand anders, dan hadden we dat inmiddels al vernomen... Je weet toch nog wat we hebben afgesproken... als de politie naar Leunis komt vragen?’

‘Jij hebt hem voor het laatst gezien verleden jaar, toen de akte werd verleden.’ zei zijn zoon prompt. ‘En ik heb hem in ’t geheel niet gezien, niet hier, en niet ergens anders.’

‘Zo is het.’ zei Verdoot, en hij vervolgde, haast fezelend: ‘Ik heb Christine aan het verstand kunnen brengen dat ze haar mond moet houden. Ze heeft zopas toegegeven dat Leunis geld nodig had... Hij wilde haar trouwens meenemen naar Bastogne, om haar daar te gaan gebruiken als uitbaatster van een bordeel...’

‘De feeks.’ gromde de jonge Verdoot, terwijl zijn gelaat wit wegtrok. ‘Dat vuile, achterbakse ding!... En ze heeft ons er nooit wat van verteld!... Ik zal ze godverdomme...’

‘Neen.’ fluisterde Verdoot met aandrang, terwijl hij zijn zoon weerhield om verder te gaan. ‘Je zult haar helemaal niks. Je laat haar met rust, begrepen?... Nu de rust is weergekeerd, moeten we dat vooral zo houden... Ze ziet trouwens in dat ze fout is geweest; dat Leunis haar heeft willen gebruiken, en dat het hem alleen maar om het geld te doen was... We weten nu wie het waren, en we hebben ze allebei uitgeschakeld : Leunis, en zijn illustere kompaan uit Doelvenne, die ons hier is komen bang maken, en waarmee alles is begonnen. Laat de zaak nu maar verder koelen zonder blazen, en concentreer je weer op de interieurinrichting van de nieuwe media afdeling... Als alles meezit kunnen ze volgende week al beginnen met het uitgraven van de funderingen...’

Die nacht werd Verdoot uit zijn slaap opgeschrikt door een luide knal. Hij richtte zich in zijn bed op, kreunend en slaapdronken, en wierp een blik op het gesloten overgordijn. Doorheen de dikke stof zag hij hoog aan de hemel een paar vurige flitsen verschijnen.

‘Het moest er van komen.’ mompelde hij. ‘’t Was ook veel te warm de laatste dagen...’

‘Wadde zegde?’ vroeg zijn teerbeminde, die naast hem had liggen snurken.

‘Onweer.’ zei Verdoot. ‘Het moest er van komen...’

‘Sluip es vuts metteko, en hot a muile toe.’ adviseerde mevrouw Verdoot met enige aandrang, waarna ze zich omkeerde, een scheet liet, en verder snurkte.

De volgende ochtend werd al snel duidelijk wat er werkelijk was gebeurd. De kraanmachinist van Zeedijk was naar boven geklommen om weer aan de slag te gaan, maar in de bestuurderscabine had hij meteen een vreemde geur opgesnoven. Bij nader toezien aldaar bleek dat een kortsluiting de voorbije nacht een ware ravage had aangericht. Zowel de elektriciteitskast als het controlebord waren grotendeels door brand vernield.

Omdat de toegang tot de cabine zowel onderaan als bovenaan op slot waren geweest, en er geen braaksporen ontdekt konden worden, werd al snel de conclusie getrokken dat er geen kwaad opzet in het spel was, en dat het ging om een ongelukkige samenloop van omstandigheden...

Wie via de provinciale weg van Goorzele naar Nevelkerke rijdt, zal halverwege het traject aan zijn rechterzijde een geasfalteerd zijstraatje opmerken ; een straatje, dat zich langs een flauwe helling naar boven slingert, en waarlangs een paar oude boerderijen staan, die alle door nostalgische meidoornhagen zijn omringd. De zeldzame huizen die er staan, en die er in lang vervlogen tijden werden opgetrokken, zijn er op één hand te tellen, en omdat heel het gebied sinds mensenheugenis op de kadasters staat ingekleurd als agrarisch gebied, valt er ook geen enkele woning van recente makelij te bespeuren.

Het straatje zelf is te smal om verkeer in beide richtingen toe te laten, en wie er met de wagen gebruik van maakt moet rekening houden met het feit dat er een paar onoverzichtelijke bochten in liggen, en dat er bovendien weinig plaatsten voorhanden zijn om elkaar op een veilige wijze te kruisen. Toch is het geen éénrichtingstraat, en enkel een bord met de waarschuwing “opgepast voor tegenliggers” maant de bestuurders die er gebruik van maken aan tot voorzichtigheid. De straat zelf maakt een grote lus en geeft via een tiental bochten weer aansluiting op dezelfde provinciale weg, die reeds hierboven werd vernoemd.

Ongeveer halverwege de straat staat een afgelegen woonhuis dat via een scheefgezakte smeedijzeren poort en een lange, gekasseide inrit bereikbaar is. Deze inrit mondt uit op een binnenplaats van royale afmetingen, eveneens van kasseien voorzien, en deze binnenplaats wordt geheel omringd door gebouwen en stallingen. Het woonhuis zelf staat aan de linkerzijde, terwijl aan de rechterzijde, onder een overkapping van metalen golfplaten, een aantal afgebakende plaatsen tussen betonplaten werden ingericht, waartussen diverse soorten steenkolen liggen. Een groot bord naast de deur van het woonhuis maakt de bezoekers opmerkzaam op het feit dat hier niet enkel steenkool te verkrijgen is, maar tevens gas in flessen, stookolie en allerhande meststoffen...

Het was op deze binnenplaats dat Paul Damen op zekere ochtend zijn wagen tot stilstand bracht en, nadat hij was uitgestapt, uitkeek naar één van de bewoners. Hij zag evenwel niemand, maar aan de muur van een stalling hing een ouderwetse, zwartgelakte bel met een trekkoord, en hij besloot om er gebruik van te maken ; de heldere klank droeg tot ver in de omgeving. In

een afgelegen hoek van de binnenplaats zag hij een roestige bestelwagen staan, wit van kleur, met een paar ladders op het dak.

Weldra zwenkte de deur van het woonhuis open en verscheen er een slonzige vrouw van middelbare leeftijd. Ze droeg rubberlaarzen, en haar onverzorgde haren hingen in slierten langs haar hoofd. Terwijl ze met een merkwaardige waggelgang op Damen toe stapte, veegde ze haar handen schoon aan een vuil short dat ze had voorgebonden, en ze keek hem vragend aan. In haar blik lag ook een dosis argwaan verscholen, en Damen realiseerde zich dat zijn nette voorkomen (hij had voor de gelegenheid een deftig kostuum aangetrokken) niet in overeenstemming was met het soort mannen dat hier meestal langskwam. Mogelijk hield zij hem voor een ambtenaar die één of andere controle kwam verrichten, en hij kon zich best inbeelden dat ze het hier niet zo nauw namen met allerlei regels en voorschriften. Maar hij stelde haar meteen gerust door te zeggen:

‘Mijn excuses, mevrouw, maar ik denk dat ik aan het verkeerde adres ben. Ik zag namelijk geen huisnummer aan je brievenbus hangen... Ik ben eigenlijk op zoek naar een loodgieter... Zijn naam is Johnny Pelgrims...’

‘Dat is mijn zoon,’ zei de vrouw. ‘Hij zit thuis met een verzwikte enkel, en hij is momenteel niet in staat om te werken... Als het voor een dringende herstelling is, raad ik je aan om iemand anders te zoeken...’

‘Zou ik hem even kunnen spreken?’ vroeg Damen, en hij zag dat het gelaat van de vrouw meteen verstrakte. Niettemin gaf ze met een kort hoofdknikje te kennen dat hij haar moest volgen, en hij volgde haar het woonhuis in.

‘Johnny!’ riep de moeder, terwijl ze doorheen de gang naar de woonkamer waggelde. ‘Er is iemand die je wil spreken!’

Ze keerde zich om naar Damen en zei enigszins wrevelig:

‘Hij is van zijn ladder getuimeld, en hij had geen verzekering tegen arbeidsongeschiktheid... Ik heb hem wel honderd keer gezegd dat hij dat in orde moest brengen, maar je weet hoe jonge mannen zijn : ze denken er niet aan dat het hen kan overkomen... het gebeurt altijd bij iemand anders... Hij heeft één geluk : dat hij nog bij ons inwoont...’

Ze keerde zich halvelings om en vervolgde op luide toon: ‘Hij is namelijk veel te lui om een vriendin of een vrouw te zoeken die voor hem kan zorgen...’

Wacht hier maar even,’ vervolgde ze, zich weer tot Damen richtend, ‘hij komt zo dadelijk wel te voorschijn...’ Waarna ze zonder verdere

commentaar met dezelfde eigenaardige eendengang langs een zijdeur verdween, en Damen aan zijn lot overliet.

Deze hoorde weldra het onmiskenbare getokkel van krukken op vloertegels, en even later werd er een deur geopend en een slungelachtige jongeman van omstreeks vijftientig jaar met opvallend kinderlijke gelaatstrekken stak zijn hoofd omheen de deurpost en keek hem vragend aan.

‘Karel is de naam,’ zei Damen, terwijl hij zijn hand uitstak om de jongeman te begroeten. ‘Karel Leunis...Je kent me waarschijnlijk niet... Mijn beroep is makelaar in onroerende goederen. Maar ik ben hier niet uit professioneel oogmerk... Is het mogelijk om je even een paar vragen te stellen?’

‘Vragen over wat?’ vroeg de slungelachtige jongeman, terwijl hij Damen onderzoekend opnam.

‘Kunnen we misschien even rustig praten?’ vroeg Damen vriendelijk. ‘Zou dat binnen niet gemakkelijker zijn?’

Pelgrims keerde zich om en pikkelde naar binnen, op de voet gevolgd door Damen. Binnen bleef de jongen staan, leunend op zijn krukken, en beduidde Damen met de nors hoofdknikje dat hij plaats kon nemen op één van de stoelen die aan tafel stonden.

De woonkamer maakte, net als de vrouw, een verwaarloosde indruk. Te oordelen naar het stof dat overal ophing, leek het erop dat hier in geen jaren meer was gepoetst. In een hoek van het vertrek stond een stokoude staande klok (met gewichten aan kettingen en een slinger) lusteloos te tiktakken, en het afgeschoten bloemetjesbehang, dat er ongetwijfeld al meer dan een halve eeuw stond, was op diverse plaatsen van de muur aan ‘t loskomen.

Pelgrims liet zich langzaam neerzijgen in een lange canapé ; een antiek model, waarvan de armsteunen tot op de draad waren versleten, en die onder zijn lichaamsgewicht hoorbaar kreunde. Hij legde zijn krukken zorgvuldig naast zich neer op de vloer, strekte zich uit op zijn zij, steunend op een elleboog, en zei:

‘Wat wilde je van me weten?’

‘Het gaat over een nogal delicate zaak.’ zei Damen, nadat hij was gaan zitten. ‘Ik weet niet of je de kranten leest, of het regionale nieuws volgt, maar een aantal dagen geleden is er op de markt van Goorzele een man uit de buurt van Namen vermoord.’

Pelgrims schudde ontkennend het hoofd ; hij wist van niks, zoveel was duidelijk.

‘Dat was mijn broer.’ zei Damen. ‘Hij hield zich jammer genoeg bezig met allerhande louches zaken. De politie heeft tot op heden nog geen sporen gevonden die naar een mogelijke dader kunnen leiden ; ze tasten nog volop in het duister...

Bij mijn broer thuis – hij woonde alleen – heb ik echter aanwijzingen gevonden die aantonen dat hij... dat hij... nu ja, dat hij eigenlijk een oplichter was ; dat hij mogelijk meerdere personen ernstig nadeel heeft berokkend. En nu is mijn vraag : ben jij ooit door hem benaderd en benadeeld? Als dat het geval is, dan zal ik je alsnog schadeloos stellen, ook al heb ik er zelf niks mee te maken. Je moet weten dat wij nauwelijks contacten met elkaar onderhielden. Hij ging zijn gang , ik de mijne...’

Pelgrims fronste een tijdlang het voorhoofd. Damen kon hem haast horen denken: “Wat wil die kerel nu eigenlijk van me?...”

‘Niemand heeft mij ooit benadeeld.’ zei Pelgrims. ‘Hoe kom je erbij dat ik ooit door iemand benadeeld zou zijn?’

‘Tussen de papieren die ik bij hem thuis heb gevonden zat een factuur die door jou werd opgemaakt.’ zei Damen. ‘ Ze dateert van januari vorig jaar, en mijn broer had er in potlood op geschreven – en schrik nu alsjeblieft niet, want ik citeer hem letterlijk : “Met die bedrieger reken ik later nog wel af.”... Dus vermoed ik dat hij je inmiddels heeft benaderd, en mogelijk heeft opgelicht... om welke reden dan ook...’

‘Over welke factuur heb je het?’ vroeg Pelgrims, die nu toch tekenen van ongerustheid begon te vertonen. ‘Ik heb in januari vorig jaar misschien wel honderd facturen uitgeschreven... En geen van mijn klanten heeft ooit geklaagd over de gebrekkige kwaliteit van mijn werk, of over een te hoge factuur... Ze hebben ook allemaal keurig betaald... de één natuurlijk al wat sneller dan de ander...’

‘De factuur waarover ik het heb,’ zei Damen, ‘is eigenlijk afkomstig uit onze ouderlijke woning, waar we na de dood van mijn moeder alles hebben opgeruimd... Het gaat om een woonhuis in de Hoogstraat in Goorzele, naast de winkel van Verdoot...’

Als Pelgrims al geschrokken was, dan wist hij dat vrij aardig te verbergen, zo stelde Damen vast. De man had zich thans op zijn rug gekeerd, trok

rimpels in zijn voorhoofd en staarde naar het plafond, als stond daarop te lezen wat hij zo dadelijk zou gaan antwoorden.

‘Ik herinner me dat huis.’ sprak hij tenslotte. ‘Ik heb daar inderdaad de zinken daggoot hersteld... en dat kan best in januari vorig jaar gebeurd zijn... Maar wat je broer bedoelde met die opmerking op die factuur is me eerlijk gezegd een raadsel... een groot raadsel... De vrouw – jullie moeder, bedoel ik – was tevreden over mijn werk en heeft me keurig betaald... Ik heb haar trouwens nadien nooit meer gezien ; het was de eerste en de enige keer dat ik voor haar heb gewerkt ...’

‘Dan is er nog iets.’ sprak Damen. ‘Verleden jaar in juni, vlak na de dood van mijn moeder, was ik bij haar de zolder aan het opruimen, en ik hoorde in de buurt een gsm signaal afgaan. Het was mij niet meteen duidelijk waar dat vandaan was gekomen, maar toen ik door het dakraam keek, zag ik een toestel in de dakgoot liggen... Dit is het toestel waarover ik het heb...’

Pelgrims vertrok geen spier van zijn gelaat toen Damen de verloren gsm van de man te voorschijn haalde en deze voor zich op tafel neerlegde.

‘Zo zo,’ zei hij, terwijl hij zijn hoofd langzaam omwendde en zijn schijnbaar ongeïnteresseerde blik op de tafel vestigde, ‘dan is het mysterie van die verloren gsm nu eindelijk opgelost... Ik had nooit kunnen denken dat ik hem net daar had verloren ... Ik heb altijd gedacht dat ik hem ergens anders verloren had ; ik wist zelfs niet zeker of ik het ding op zak had toen ik die ochtend vertrok om te gaan werken...’

‘Ik heb lang niet geweten dat hij van jou afkomstig was.’ vervolgde Damen. ‘Toen ik het geheugen van de telefoon wilde uitlezen hield de batterij het voor bekeken. Uiteraard kende ik de pincode niet om het ding terug op te starten. Ik moet je bekennen dat ik een leek ben in dat soort zaken, en nog maar zeer recent heeft een kennis van mij me verteld dat het nummer op het simkaartje gedrukt staat. Pas met het vinden van die merkwaardige factuur bij mijn broer, is er bij mij een belletje gaan rinkelen, en heb ik gezien dat het nummer op jouw factuur overeenkomt met het nummer op de simkaart... Het is dus wel degelijk jouw telefoon, die ik heb gevonden... en die ik je thans terugbreng...’

‘Gooi hem maar weg.’ sprak Pelgrims onverschillig. ‘Ik heb destijds meteen een nieuwe gekocht... Zo’n ding kost haast niks meer tegenwoordig.’

‘Maar één ding begrijp ik niet zo goed.’ zei Damen, die de aanbeveling om het ding weg te gooien negeerde, en die tevens verwondering voorwendde. ‘Als je de telefoon reeds in januari hebt verloren, hoe is het dan mogelijk dat hij nog een belsignaal geeft na zes maanden?... Geen enkele batterij houdt het immers zolang uit...’

Pelgrims leek te verstarren op zijn sofa. Hij zweeg geruime tijd, en Damen kon de radertjes van zijn hersenen bijna op volle toeren horen draaien...

‘Nu je het zegt,’ sprak hij tenslotte, ‘Ik ben bij je moeder ook nog een tweede keer langs geweest... Ja, juist... nu herinner ik het me weer : het was na die felle storm van juni vorig jaar. Er waren een paar dakpannen op de wandel gegaan, en ze belde me de dag nadien... Ik had het toen ontzettend druk vanwege die stormschade, maar omdat ik in de buurt was, ben ik nog dezelfde dag naar haar toe gegaan om die pannen weer goed te gaan leggen... Het was al erg laat toen, bijna donker... Eigenlijk verwondert het me geen snars dat die telefoon me in het duister niet is opgevallen in die dakgoot... Zo zie je maar weer : haast en spoed is zelden goed...’

‘Da ’s wel erg raar, wat je me nu vertelt.’ zei Damen, nogmaals verbazing veinzend. ‘Ik ben namelijk de dag na die storm, ’s middags was dat, bij mijn moeder langs geweest, speciaal om te kijken of ze schade had... En ze zei me van niet... Ze verzekerde mij dat alles op het dak nog in orde was...’

De heer Pelgrims verviel in een pijnlijk stilzwijgen. Hij was zich er van bewust dat hij een belabberd figuur sloeg, en zijn brein zocht koortsachtig naar een uitweg.

‘Ja, je hebt gelijk,’ zei hij tenslotte, ‘ik ben in de war met een andere klant, iets verderop... Bij je moeder was ik ’s ochtends vroeg. Het was zo’n hectische dag, die dag na dat stormweer, dat ik me lang niet alles precies meer kan herinneren...

Maar ik weet het nu weer. Ik zal je zeggen hoe het werkelijk is gegaan. Ik rijd die ochtend in alle vroegte de Hoogstraat in, en ik zie bij haar een dakpan over de goot heen hangen, klaar om op het voetpad te gaan vallen. Erg gevaarlijk was dat. Ik ben meteen gestopt, heb mijn ladder losgemaakt, en ben naar boven geklommen. Het was in minder dan twee minuten beklonken, want het was maar één enkele pan, en ik vond het de moeite niet om haar voor zo’n bagatel te storen... ze moet op dat moment voorzeker

nog geslapen hebben... Ze heeft waarschijnlijk nooit geweten dat ik haar uit de nood heb geholpen... volledig gratis bovendien...'

'Dat was dan heel nobel van je.' zei Damen, en hij trachtte iedere ironie te weren uit zijn stem. Hij stond op van zijn stoel, net op het moment dat de moeder van Pelgrims

naar binnen kwam geschuifeld met een overvolle wasmand met strijkgoed, welke ze op de tafel neerkwakte. Ze negeerde Damen, wendde zich meteen tot haar zoon, en vroeg:

'Zal ik die brief die op je nachtkastje staat straks met je vader meegeven om te posten... hij moet toch nog in de stad zijn... Je moet je eigen adres er nog wel opschrijven achteraan...'

'Laten staan, die brief!' gebood haar zoon op barse toon, met een schuine, half gegeneerde blik op Damen. 'Dat zijn zaken waar jij je niks moet van aantrekken!'

De slonzige vrouw haalde haar schouders op en begon de wasmand uit te laden.

'Komt Willy vandaag nog langs?' informeerde ze.

'Als hij komt is hij welkom.' was het botte antwoord van haar zoon.

'Zo, dan stap ik maar weer eens op.' zei Damen. Hij kon de vijandige sfeer tussen dat tweetal duidelijk voelen, en hij wilde niet betrokken raken in een discussie die hem niet aanging.

'Je telefoon ligt op tafel, en het simkaartje zit er weer in.' zei hij. 'Hij zal wel niet meer werken, vermoed ik... Ik ben blij dat ik gekomen ben... nu weet ik tenminste dat mijn broer je geen last heeft berokkend ... Nu hij er niet meer is, hoef je ook niks meer te vrezen van hem...'

'Waarom zou hij wat te vrezen hebben!?' vroeg de vrouw, met plotse stemverheffing, terwijl ze Damen een vuile blik toewierp. 'Hij heeft zijn straf uitgezeten en zijn leven gebeterd... Waarom zou hij dan nog wat te vrezen hebben... van wie dan ook?...'

'Zo is het.' zei Damen, en hij maakte een afwerend gebaar, ten teken dat hij hier absoluut geen punt van discussie wilde van maken. Hij stond op en nam afscheid met een paar afgemeten hoofdknikjes

Toen hij even later weer op de smalle kronkelweg reed, moest hij plots inhouden en uitwijken om een tegenligger te laten passeren. De wagen - een oude Nissan Sunny - schoof langzaam langs hem heen. De bestuurder ervan

concentreerde zich ten volle op de smalle doorgang en gunde Damen geen blik.

‘Wat verduiveld heb jij hier te zoeken?’ mompelde Damen, die de bestuurder duidelijk herkend had. Hij bleef nog ruim een minuut in gedachten verzonken achter zijn stuur zitten. Toen keerde hij zijn wagen en reed weer langzaam in de richting vanwaar hij was gekomen. Hij passeerde de inrit van Pelgrims’ woning, en zag tot zijn stomme verbazing dat de oude Sunny aldaar op de binnenplaats stond. Maar van enige activiteit op het erf viel niks te merken ; de bestuurder was allicht de woning binnengegaan...

‘Dat kan nu toch echt geen toeval meer zijn.’ mompelde Damen, terwijl hij weer gas gaf en verder reed. ‘Zo zo, de man heet dus Willy...’

Na een korte onderbreking was de zomer weer in al zijn glorie weergekeerd, ook in Goorzele. De verzengende hitte maakte dat er op straat nauwelijks een mens te bespeuren viel.

Ondanks dat stralende zomerweer stond Verdoots gelaat op stormachtig. Hij was woedend. Woedend, op alles en op iedereen. Hij vond dat de ganse wereld zich tegen hem gekeerd had, en hij begreep maar niet waarom een rechtschapen man zoals hij in zo'n korte tijd zoveel beproevingen te verduren had gekregen.

Het was die ochtend al erg vroeg begonnen. En eigenlijk met een onbenullig detail. Zijn lieftallige echtgenote had per ongeluk zijn tas met gloeiend hete koffie omver gestoten, en een deel van de koffie was over zijn broekspijp naar beneden gestroomd. Hierop was er een hoogoplopende ruzie ontstaan. Verdoot beweerde dat ze dat met opzet had gedaan, omdat hij die nacht niet was ingegaan op haar krolse avances in bed, iets wat mevrouw Verdoot in alle toonaarden ontkende. Want, zo had ze er in haar eigenste brabbeltaaltje aan toegevoegd : als ze iets met opzet deed, dan deed ze dat van de eerste keer meteen goed, en dan zou hij de ganse koffiepote over zijn "klute" hebben gekregen, in plaats van alleen maar die éne tas...

Dat was alvast een goed begin geweest om Verdoots humeur op de proef te stellen.

Toen hij in de loop van de ochtend te horen kreeg dat Zeedijk voorlopig ging stoppen met de afbraak van het oude huis, was het hek helemaal van de dam. De bouwvakkers die die ochtend de werken zouden hervatten - en waar Verdoot reikhalzend had zitten naar uitkijken - waren niet komen opdagen. Ze waren namelijk met z'n allen overgeplaatst naar een andere bouwwerf. En dit omdat aldaar de termijn van oplevering nakend was, en Zeedijk een serieuze boete boven het hoofd hing als die termijn werd overschreden. Het oponthoud ging waarschijnlijk veertien dagen duren...

Verdoot was in alle staten. Want hoewel het strikt genomen niet tot zijn bevoegdheid behoorde, had hij de afgelopen week minstens vijftientig keer telefonisch contact opgenomen met de servicedienst van de kraanimporteur. Om de monteurs tot spoed aan te manen met het herstellen van de uitgebrande besturingsapparatuur. Zijn inspanningen waren niet zonder succes gebleven. Hij had gisteravond de verheugende mededeling ontvangen dat de kraan weer volledig in orde was. Hans, de man met het

kleine ziekenfondsbrilletje, die dagen in de weer was geweest, samen met een paar andere monteurs, was het hem persoonlijk komen vertellen, net voor sluitingstijd. Het heuglijke nieuws had hem dusdanig vrolijk gestemd, dat hij de afgelopen nacht nauwelijks had geslapen. Net als kinderen die verlangend uitkijken naar het aanbreken van een nieuwe dag om met hun nieuwste speelgoed aan de slag te gaan, net zo verlangend had Verdoot liggen hunkeren naar het moment waarop de eerste zonnestralen zouden doorbreken, en die reusachtige torenkraan weer in werking zou treden, zodat dat oude gedrocht van een huis nu eindelijk voor eens en voor altijd met de grond gelijk werd gemaakt...

Verdoots humeur zakte alsmaar verder weg die dag. Hij klepperde haast zonder onderbreking doorheen zijn paleis, alsof hij zijn onmacht en frustratie trachtte af te reageren op zijn schoenzolen, en wie ook maar aanstalten maakte om hem aan te spreken werd ongenadig afgebluft.

Hij vond dat hij bijzonder onheus behandeld werd door Zeedijk. Hadden die zaakvoerders daar dan geen greintje begrip voor zijn situatie. Hij werd nu verdomme al weken geconfronteerd met het ene uitstel na het andere, en dit hoofdzakelijk omdat die rotkraan daarbuiten, waar ze tenslotte zelf verantwoordelijk voor waren, constant voor problemen had gezorgd. Het mocht dan wel het allernieuwste model zijn van een geheel nieuwe generatie, had het ding gedaan wat het behoorde te doen, namelijk op een normale wijze en zonder onderbreking functioneren, dan zou de bouw van de nieuwe media-afdeling inmiddels al ver gevorderd zijn geweest.

Ook de jonge Verdoot, Heintje met de Hamer, had zijn beste dagje niet. Hij was die ochtend al vroeg in de weer geweest met de telefoon. Hij had niet minder dan zeven verhitte telefoongesprekken gevoerd, met steeds weer een andere medewerker van dezelfde leverancier, teneinde te achterhalen welke idioot het tweede cijfer na de komma van zijn korting had afgerond naar beneden, in plaats van naar boven, zoals dat bij het cijfer vijf gebruikelijk was. Het was hem niet gelukt ; ze hadden hem van het kastje naar de muur gestuurd, en de verbolgenheid hierover droop van zijn stuurse gelaat af. De verkopers hadden al snel in de mot dat ze vandaag van Heintje niet al teveel toegeeflijkheid mochten verwachten, en ze waren dan ook bijzonder op hun hoede. De schuifdeuren van het kantoor werden met veel omzichtigheid open - en dichtgeschoven, en de tocht naar het achtergelegen magazijn verliep haast geruisloos, op de toppen van de tenen...

En het leek erop dat humeurigheid bij Verdoot vandaag besmettelijk was, want ook de dochter des huizes was slecht gezind. Zij was tot de pijnlijke vaststelling gekomen dat de hersteller in het atelier totaal immuun bleek te zijn voor haar vrouwelijke charmes. Nu ze al een tijdje verstoken bleef van de geneugten die Leunis haar placht te verschaffen, was ze dringend op zoek naar een nieuwe partner, en die nieuwe hersteller leek haar wel wat als tussendoortje. De man zag weliswaar scheel, en had een paar grote, afstaande oren, maar dat vond ze geen probleem, want tijdens het vrijen sloot ze toch altijd de ogen. Maar voorlopig ving ze bot. Wat ze tot nu toe ook geprobeerd had om de man te charmeren en tot handtastelijkheden te bewegen, het was allemaal vergeefse moeite geweest. Hij deed of hij haar krolse toenaderingspogingen niet eens opmerkte. Als ze verscheen in haar korte rokje en haar openstaande bloesje – het bloesje dat zo'n heerlijke inkijk gaf op haar jonge borstjes - dan nam hij niet eens notie van haar, en dat vond ze toch eigenlijk beneden alle peil. Ze had het nog maar zelden meegemaakt dat mannen niet meteen vielen voor haar charmes, en ze begon zich vertwijfeld af te vragen of ze met haar negentien jaar niet een tikkeltje te oud was geworden...

Toch was het binnen de familie Verdoot niet allemaal kommer en kwel. Er waren best wel zaken die goed waren gelopen de afgelopen dagen ; zaken, waarop vader en zoon Verdoot met grote tevredenheid konden terugblikken. De belangrijkste meevaller was toch wel het feit dat Heintje met de Hamer er weer helemaal bovenop was geraakt, en dat het dreigende gevaar van een opname in de psychiatrie voorlopig was afgewend. Uit de laatste hamerklop die hij had toegebracht had hij mentale kracht weten te putten, en hij was weer helemaal de oude geworden, met andere woorden, zijn nurkse buien en zijn stuurse zwijgzaamheid hadden opnieuw de bovenhand gehaald op zijn neerslachtigheid...

Naar aanleiding van de dood van Leunis waren er een paar inspecteurs van de gerechtelijke politie langs geweest om vragen te stellen. Of ze Leunis nog gezien hadden? Of ze hem nog hadden opgemerkt in de buurt van zijn ouderlijke woning? Of ze sinds de aankoop van dat woonhuis nog contact met elkaar hadden gehad?... Maar al dat gevraag had hoegenaamd niks voorgesteld. Want vermits ze deze vragen hadden verwacht, hadden ze zich er ook kunnen op voorbereiden, en de inspecteurs waren al snel weer verdwenen. Die onnozele speurneuzen hadden zich zelfs uitgebreid

geëxcuseerd, omdat ze de kostbare tijd van de heren Verdoot in beslag hadden genomen...

Inmiddels wist Verdoot maar al te goed dat hij een weloverwogen risico had genomen door zijn dochter niet op pad te sturen met het zwijggeld. Maar de afzetter had niks meer van zich laten horen. Bijgevolg, zo had Verdoot al vrij snel geoordeeld, was die laatste hamerklop op het juiste moment én op het juiste hoofd terecht gekomen, en had zijn zoon nu ook het brein achter heel deze affaire “geneutraliseerd”. De beide afzetters lagen nu veilig en wel opgeborgen tussen een aantal planken, twee meter onder de grond, en daar mochten ze wat hem betreft tot het einde der dagen liggen rotten. Punt was dat ze geen brieven meer zouden schrijven om hem zijn geld af te troggelen. En dus was er alle reden tot tevredenheid bij meneer Verdoot.

Van die tevredenheid viel echter niet veel meer te bespeuren. Woede en frustratie voerden vandaag de boventoon. Daar had Zeedijk voor gezorgd. Slechts één telefoontje, dat amper een minuut in beslag had genomen, was voldoende geweest om de sfeer te doen kantelen.

In de vroege namiddag liet Verdoot zich kreunend in zijn bureaustoel zakken, teneinde zijn verhitte schoenzolen een weinig rust en verkoeling te gunnen. Hij was tot het inzicht gekomen dat het geen zin had om zich te blijven ergeren aan dingen waar hij toch geen vat op had. Als Zeedijk had besloten om de afbraakwerken stil te leggen, dan deden ze dat gewoon, en of hij nu hoog zong of laag zong, ze zouden op dat besluit niet terugkomen...

‘Hebben je interventies wat opgeleverd, Henri?’ vroeg Verdoot, zich tot zijn zoon richtend, die druk in de weer was met zijn rekenmachientje.

‘Hoegenaamd niks.’ zei de jonge Verdoot. ‘Ze beweren dat hun computer de schuldige is... Maar ze hebben beloofd om het probleem op de agenda te zetten, en om het te bespreken op de eerstvolgende directievergadering.’

‘Hoeveel lopen we mis op jaarbasis?’ vroeg Verdoot.

‘Teveel om te laten liggen.’ mompelde Heintje verstrooid.

Dit antwoord bevredigde Verdoot senior maar half. Teveel om laten te liggen betekende bij hem immers ieder bedrag dat groter was dan een halve eurocent...

‘Maak eens een voorzichtige schatting.’ zei hij.

Nog voor de jonge Verdoot hierop kon antwoorden, werd de schuifdeur langs de winkelzijde een klein stukje geopend, en de jonge verkoper stak zijn beteuterde kop naar binnen. Hij wist al hikkend te vertellen dat er twee heren in de winkel stonden die graag met juffrouw Verdoot hadden gesproken.

‘Ontevreden klanten?’ vroeg Verdoot, enigszins wrevelig.

‘Neen, politiemensen.’ was het antwoord van de jonge verkoper, en hij zag hoe het gelaat van zijn beide bazen meteen verstarde...

Vijf minuten later zat Verdoot op zijn appartement naast zijn dochter, met tegenover zich de twee politie-inspecteurs die hij al kende van een eerder bezoek. Van mevrouw Verdoot, noch van haar zoon, viel een spoor te bekennen. Verdoot werd gedoogd, op voorwaarde dat hij zijn mond hield, en alleen maar luisterde tijdens de ondervraging van zijn dochter.

De ondervragers wilden weten of het Walter Leunis was geweest, die op 23 juli omstreeks 23:15 uur haar appartement had verlaten. Een bewoner van het appartementsblok had omstreeks dat tijdstip een man bij haar zien vertrekken, en die man had verdacht veel gelijkenis vertoond met de foto van Leunis, die enige dagen later in een weekblad was verschenen...

Neen, het was Leunis niet geweest. Ze kende Leunis wel, maar ze had hem in geen jaren meer gezien. Wie het dan wél was geweest? Dat kon ze helaas niet vertellen, want de man had zich niet kenbaar gemaakt. Ze wist alleen dat hij Serge heette, en dat hij slecht Nederlands praatte. Ze had hem beneden in de winkel ontmoet, toen hij een paar batterijen was komen kopen. Ze had hem sexy gevonden, en hij klaarblijkelijk haar, en ze had een afspraak met hem gemaakt. Het was een bevestiging geweest ; niet meer dan een losse flodder. Neen, ze had hem nadien niet meer gezien, maar als hij weer opdook, en de heren speurders lieten een kaartje met hun gegevens achter, dan zou hij stellig contact opnemen om haar verhaal te bevestigen...

De antwoorden die ze had gegeven waren zo spontaan over haar lippen gerold, dat geen van haar beide ondervragers twijfelde aan het waarheidsgehalte ervan, en de ondervraging had nauwelijks vijf minuten geduurd.

Toen de beide inspecteurs de zaak weer hadden verlaten, keerde Verdoot zich met een gelaat dat glunderde van tevredenheid naar zijn dochter, en sprak de waarderende woorden:

‘Mooi zo meisje, je loog alsof het gedrukt stond... Ik ben echt fier op je...
Je hebt je woord voor woord aan de afspraak gehouden...’

Drie dagen na de ondervraging van zijn zuster ontving Hein Beton een brief die de grond onder zijn voeten weer compleet wegsloeg.

De brief luidde als volgt:

“Verdoot,

Je zal merken dat de toon die ik in deze brief bezig anders is dan de toon die ik bezigde in mijn twee vorige brieven. Dat komt omdat ik mijn boodschap duidelijk wil maken, en omdat het gebruik van vulgaire taal en scheldwoorden dat fel bemoeilijkt. Ik wil dat mijn boodschap duidelijk overkomt, want het zal de laatste brief zijn die ik je ooit van mij zult ontvangen.

Maar vergis je niet. Het is niet omdat ik mijn agressieve toon laat varen, dat ik ook mijn plannen met jou vaarwel zeg. Binnenkort zal ik een smak geld van je krijgen, of jij zal in de gevangenis zitten. Zo simpel is het. Een middenweg is er niet. En de keuze is geheel aan jou, Verdoot.

Je herinnert je mijn laatste brief nog wel, en mijn oproep om je zuster op pad te sturen met een som geld in een tas. Ik was er niet om de tas in ontvangst te nemen. Omstandigheden waaraan ik niks kon verhelpen hebben ervoor gezorgd dat ik niet aanwezig kon zijn op die afspraak. Mijn excuses daarvoor.

Ik heb inmiddels nog eens goed nagedacht over de hoogte van het bedrag dat ik je vroeg. Je weet nog wel : die tienduizend euro. Ik ben gaan beseffen dat het belachelijk weinig was. Als ik de inlichtingen waarover ik beschik doorspeel aan het gerecht, dan kijk je op zijn minst tegen een gevangenisstraf aan van twintig jaar. Hoeveel denk je dat een periode van twintig jaar van een mensenleven waard is, Verdoot? Ik weet dat je een schraapzuchtig man bent, en dat je veel geld verdient. Daarom stel ik voor dat we samen even een kleine rekensom maken. Als je vijftigduizend euro per jaar verdient, dan vind ik dat een voorzichtige schatting. Ik ben niet schrokkerig Verdoot. Ik vind niet dat ik daarvan de helft moet hebben. De helft is teveel Verdoot. Ik stel me al tevreden met een schamele tien procent. Geef toe, dat is een erg schappelijk percentage. Tien procent over twintig jaar maakt honderdduizend euro. Honderdduizend euro om mijn mond te houden, en je twintig jaar uit de gevangenis te houden.

Teveel zeg je? Kom nu Verdoot, dat is zeker niet overdreven. Toch niet als je bedenkt dat het maar een eenmalige kost zal zijn. Ik ben namelijk niet van plan om je nadien nog lastig te vallen. Ik heb mijn buik inmiddels vol van heel die onverkwikkelijke affaire, en ik wil met dat geld een geheel nieuwe zaak gaan opstarten, ergens ver van hier, waar jij geen last meer van mij zult hebben.

Hoe gaan we de overdracht tot stand brengen? Wel Verdoot, ik hou wel van een beetje spanning ; het leven is al saai genoeg. Ik had zo gedacht om het geld te komen ophalen in het hol van de leeuw, waar jij die twee gruwelijke moorden hebt gepleegd.

Niet mogelijk, zeg je? Toch wel Verdoot. Ik weet uit goede bron dat de afbraak van het huis werd stilgelegd, en dat het nog minstens tien dagen duurt voor de werken weer worden hervat. Een simpel telefoontje naar bouwonderneming Zeedijk, onder een vals voorwendsel, heeft me dat geleerd.

Hoe gaan we het praktisch regelen. Heel eenvoudig. Jij zorgt dat er onder dat bed waarop die weduwe lag toen je haar strot dichtkneep vanaf morgenavond een koffertje klaarligt. In dat koffertje stop je keurig tweeduizend biljetten van vijftig euro. Het koffertje wordt daar opgehaald, maar ik weet nog niet wanneer. Het kan overmorgen zijn, het kan de dag nadien zijn, maar het kan net zo goed pas volgende week zijn. Jij zorgt er in ieder geval voor dat het huis niet verder wordt afgebroken, en dit zolang dat koffertje daar staat. Je mag de aanwezigheid van dat koffertje voor mijn part zo vaak gaan controleren als je maar wilt, maar doe dit alleen overdag.

Tevens tref je nog een paar voorzorgsmaatregelen. Dit om er voor te zorgen dat ik in een mum van tijd veilig weg kan komen. Je verwijdt iedere avond achteraan dat pand het slot van de omheining, zodat ik daar geen tijd hoeft te verknoeien om naar binnen te komen, en je zorgt ervoor dat de poort van jullie zaak, even verderop in dat steegje, met niet minder dan vier stevige hangsloten en bijbehorende kettingen op slot zit. Ook zorg je voor een vrije doorgang in dat huis. Er mag dus geen enkel obstakel in de weg staan. De bedoeling van dit alles zal je wel duidelijk zijn : het moet mogelijk zijn om in een recordtijd van vijftien seconden naar boven te spurten, dat koffertje te pakken, en weer langs dezelfde weg te verdwijnen...

Ik ken je inmiddels, Verdoot. Ik weet dat je dit niet zomaar zal laten gebeuren. En ik ben niet naïef. Een tikkeltje roekeloos misschien, maar zeker niet naïef. Ik weet dat je er alles zal aan doen om me te pakken te krijgen en te vermoorden. Ik vermoed – ja, ik weet haast zeker - dat je een valstrik zult opzetten, en dat je dat afbraakpand nauwgezet in de gaten zult houden.

Maar ik raad je dat ten stelligste af, Verdoot. Het zal je niks opleveren. Want er is iets wat jij niet weet ; iets wat héél belangrijk is : ik werk namelijk niet langer alleen ; ik werk voortaan met een kompaan. En we zullen je geld eerlijk onder elkaar verdelen, dat beloof ik je. In ruil voor die deal hebben we afgesproken dat mijn kompaan het geld zal komen ophalen. En als hij niet binnen een redelijke termijn weerkeert met dat koffertje, of er zit geen geld in dat koffertje, of er zit onvoldoende geld in dat koffertje, dan hang je sowieso, want dat worden al je gruwelijke misdaden, die ik me tot in het kleinste detail kan herinneren, medegedeeld aan de autoriteiten. Het kan me niet schelen dat ik dan gestraft word voor het achterhouden van belangrijke informatie. Het kan me niet schelen dat ik voor een korte tijd achter de tralies beland. Maar hoe dan ook, ik zal in ieder geval niet tegen twintig jaar of meer aankijken, zoals jij. Besef dus terdege dat je jezelf nog verder in de nesten werkt als je mijn kompaan wat aandoet...

Zo Verdoot, ik ben klaar met hetgeen ik je te vertellen had. Zorg jij er nu maar voor dat koffertje, zodat je je vrijheid niet verliest..."

Nauwelijks een uur nadat de brief was toegekomen werd er door vader en zoon Verdoot crisisberaad gehouden op het appartement van Verdoot. De verkopers, zijn dochter en zijn vrouw, die geen van allen van iets afwisten, hadden de opdracht gekregen om hen onder geen beding daarboven te komen storen.

Het was inmiddels pijnlijk duidelijk geworden dat ze zich schromelijk in hun vijand vergist hadden. En tevens dat Leunis met heel die afzetteraffaire waarschijnlijk niks te maken had, net zomin als de man die Heintje met zijn hamer in Runkelshoven om het leven had gebracht. Deze laatste had vermoedelijk in opdracht van de onbekende afzetter gewerkt, en hij was de enige geweest die hen in contact had kunnen brengen met die afzetter. Jammer genoeg was dat nu niet meer mogelijk...

Het bleef natuurlijk een torenhoog raadsel hoe de briefschrijver aan de inlichtingen was geraakt die hij op het einde van zijn tweede brief zo nauwkeurig had beschreven, net alsof hij er zelf bij was geweest. Het kon haast niet anders, of ze moesten hem verteld zijn geweest door Leunis, mogelijk toen deze in een dronken bui zijn mond voorbij had gepraat...

Maar deze mogelijkheid riep alweer een aantal andere vragen op. Om te beginnen : hoe paste de vermoorde cafébaas uit Doelvenne, de man waarmee alles was begonnen, en die hen was komen inlichten over zijn onbekende opdrachtgever, dan in het geheel? Had de onbekende afzetter hem ingeschakeld om te verifiëren of de inlichtingen van Leunis juist waren geweest? En hoe had de man dat in godsnaam kunnen verifiëren? Dat was toch gewoon onmogelijk. Hij was tijdens hun afwezigheid de oude woning komen doorsnuffelen, maar daar was niks meer te vinden geweest dat hen nog kon linken aan de dubbele moord. Had hij er desalniettemin toch iets gevonden wat belangrijk was? En wat dan wel?

Het was, zo vonden ze nu zelf, een jammere zaak dat ze die man op de parking van dat café in Runkelshoven voor eeuwig de mond hadden gesnoerd. Hadden ze hem de gelegenheid gegeven om te vertellen wat hij te vertellen had, dan hadden ze nu wellicht meer geweten, of alleszins toch voldoende om met meer kennis van zaken een beslissing te nemen. De man had op het punt gestaan de identiteit van zijn opdrachtgever – de briefschrijver - te onthullen, dat had hij tenminste langs de telefoon gesuggereerd. Wellicht zou hij dat ook werkelijk hebben gedaan als ze hem voldoende geld hadden aangeboden. Ze waren overhaastig en paniekerig te werk gegaan door die man meteen te vermoorden, net zoals dat gebeurd was met Leunis, zoveel was nu wel duidelijk...

Radeloosheid stak de kop op, en de bedrukte, haast paniekerige uitdrukking op het gelaat van beide heren sprak boekdelen. Want ze hadden nu te maken met een ongrijpbare vijand ; een vijand, waarheen niet het minste spoor meer leidde, en het deed pijn te beseffen dat ze die sporen zelf hadden gewist...

Nadat ze ruim een uur op samenzweerderige toon hadden zitten praten, en zich suf hadden gepiekerd om een uitweg te zoeken, zaten ze thans zwijgend tegenover elkaar, ieder verdiept in de eigen sombere gedachten.

‘Of ze met z’n tweeën opereren of niet,’ zo verbrak de oude Verdoot de stilte, ‘is iets wat we onmogelijk kunnen weten. Persoonlijk denk ik dat hij

bluft ; dat hij alleen handelt. Maar hoe dan ook, we kunnen het risico niet lopen om deze mogelijkheid naast ons neer te leggen ; we moeten er rekening mee houden. Daarom is het ontzettend belangrijk dat hij niet wegstapt met dat koffertje. Hij moet gevat worden, zodat hij ons naar zijn kompaan kan leiden. Pas daar kunnen we...kan jij... tot actie overgaan...'

Verdoot neeg wat verder over tafel en keek zijn zoon strak aan.

'Dus het is ontzettend belangrijk, Henri,' zo vervolgde hij, de woorden nadrukkelijk uitsprekend, 'dat je hem niet meteen om zeep helpt. Laat het goed tot je doordringen : als je dat wél doet, dan riskeer je om daags nadien ingerekend te worden...'

Zijn zoon, wiens strakke gelaat geen spoor van emotie verried, reageerde niet. Heintje staarde met een paar doffe ogen langs zijn vader heen naar een onbestemd punt op de muur tegenover hem, zoals hij dat zo dikwijls deed als hij werd toegesproken. Het wekte de indruk dat het hem allemaal niet veel kon schelen...

'Je houdt hem onder bedwang tot ik er ben.' vervolgde Verdoot, nog steeds op een erg gebiedende toon. 'Je slaat hem niet, je schopt hem niet, je nijpt hem de strot niet dicht... je doet niets van dit alles. Je richt, zodra hij weer naar beneden komt met dat koffertje, alleen die revolver op zijn borstkas, en je wacht tot ik er ben... Begrepen?...'

'En als hij het op een lopen zet?'

'Dat zal hij niet.' zei Verdoot, terwijl hij nadrukkelijk het hoofd schudde. 'Niet als jij je in het midden van de gang posteert en die revolver op hem richt. Vooraan kan hij er niet uit, dus moet hij je voorbij... en dat zal hij heus niet riskeren als hij die revolver ziet...'

Je knipt dus, zodra je hem naar beneden hoort komen, het licht aan – ik zorg morgen wel voor de stroomvoorziening en een lamp – en pas als ik er ben leggen we hem op de rooster... niet eerder... En praten zal hij, o ja, we krijgen het er wel uit... we zullen snel weten of hij alleen handelt of niet, en waar zijn eventuele kompaan zich schuilhoudt...'

Verdoot zweeg, maar hield zijn blik gefixeerd op zijn zoon. Hij had tijdens het afgelopen uur met enige bezorgdheid geconstateerd dat zijn zoon zijn vechtlust alweer grotendeels had verloren, en dat deze dreigde te hervallen in lusteloosheid en berusting.

'We lossen dit op.' vervolgde Verdoot met kordate stem.. 'Geloof me maar, Henri, we raken ook hier uit. We hebben samen al zovele tegenslagen

overwonnen, ook dit zullen we overwinnen... Kop op jongen, de meet is in zicht... Dit is echt de laatste hindernis...

Morgen gooien we alle rommel uit die trapkast, en we plaatsen er een veldbed in, zoals afgesproken. En ook al slaap je als hij toekomt, je zal zeker wakker worden van het lawaai als hij de krakende treden van die oude trap opklimt...

Het is mogelijk dat hij niet meteen komt, maar ik vermoed dat hij niet langer dan een week zal wegblijven. Zolang moet jij 's nachts je plan zien te trekken in die kast, en er het beste van maken...

‘Ik slaap haast nooit ‘s nachts.’ was het ijzige antwoord van zijn zoon, en Heintje vervolgde, terwijl hij zijn vader met iets van wanhoop en ontredde in zijn blik aankeek: ‘Maar is het nu werkelijk nodig om honderdduizend euro in dat koffertje te stoppen?’

‘Toch wel.’ zei Verdoot. ‘De kans dat hij ons zal ontglippen is bijzonder klein, maar moest dat toch gebeuren, dan zijn we alleen maar ons geld kwijt... en jij behoudt je vrijheid...

‘Alleen maar ons geld kwijt.’ bracht de jonge Verdoot moeizaam uit. ‘Alsof dat al niet erg genoeg is.’ zo voegde hij er nog aan toe. Zijn lippen begonnen oncontroleerbaar te trillen, en heel even zag het ernaar uit dat hij in tranen zou uitbarsten, maar hij wist zich te beheersen.

‘Alleen maar ons geld.’ herhaalde hij slechts, met verstikte stem.

‘Maar wees gerust, hij zal er niet mee weggelopen.’ sprak zijn vader, en hij klopte zijn zoon bemoedigend op de schouder. ‘Ons geld zullen we niet kwijtraken, jongen... Hij mag dat koffertje slechts heel even vasthouden, meer niet...’

Mevrouw Verdoot stond achter de winkeletalage naar buiten te turen, met haar kwabbige neus haast tegen het glas aangedrukt. De machtige torenkraan van Zeedijk had andermaal haar aandacht getrokken, en haar blik rustte nu al enige tijd op de lastarm bovenaan, die ze vanuit haar positie nog net kon zien. Er zaten thans een paar meeuwen op, mogelijk om uit te rusten of van de omgeving te genieten. De zonnestralen weerkaatsen op de glazen wanden van de bestuurderscabine, en mevrouw Verdoot knipperde herhaaldelijk met de oogleden. Want ofschoon de dikke glazen van haar reusachtige bril behoorlijk vettig waren ten gevolge van het opspattende spekvet van die ochtend, ze zagen toch kans, die zonnestralen, er zich doorheen te wurmen en mevrouw Verdoot te verblinden.

Haar man was die ochtend al vroeg uit zijn bed gesprongen, veel vroeger dan zijn gewoonte was, en hij was na het ontbijt zonder een woord van commentaar meteen naar beneden gegaan. Ze miste zijn vertrouwde geklepper doorheen de winkel nu al een paar uur, en ze vroeg zich af waar hij in godsnaam toch naartoe was. Haar zoon had de rolluiken opgetrokken en de winkel geopend, maar die was ook al zo zuinig geweest met zijn commentaar. Hij had haar vragen genegeerd, en hij had zich teruggetrokken in zijn bureel, waar hij zich thans verdiept had in zijn papieren.

Ze wierp nogmaals een blik op de kraan van Zeedijk, die als een reus van staal hoog boven zijn omgeving uittorende, en ze had de indruk dat de draaibare lastarm niet meer in dezelfde positie stond als gisteren. Thans kon ze de hijskabel zien, en dat kon ze gisteren niet. Aan het uiteinde van die kabel hingen, afgetekend tegen een staalblauwe hemel, een paar aluminium ladders te fonkelen in het zonlicht. Die had ze al enige dagen zien hangen als ze zich naar buiten begaf, en ze vermoedde dat de kraanoperator van Zeedijk ze omhoog had gehesen om te vermijden dat ze op de werf zouden worden gestolen.

Ze richtte haar blik weer naar beneden en keek enige tijd naar de voet van de kraan, naar de metalen afrastering die er omheen was aangebracht, en naar het achterliggende leegstaande gebouw, waar tot voor kort de belastingdiensten van Goorzele in gehuisvest waren. Tussen de straat en dat drie verdiepingen tellende gebouw bevond zich een smalle strook met parkeerplaatsen voor een twintigtal voertuigen. Een gedeelte van dat plein werd thans in beslag genomen door de onderbouw van de kraan, en ze

vroeg zich af of Zeedijk wegens gebruiksderiving daarvoor een vergoeding aan de stad diende te betalen, en hoeveel dat dan wel zou kunnen zijn.

Ze werd uit haar overpeinzingen opgeschrikt door twee agenten van de lokale politie die de winkel binnenkwamen, en die meteen naar voren stapten, in de richting van de toog. Ze slofte op haar twee kromme staken rustig achter de twee wetsdienaars aan, want ze vermoedde dat ze hier waren om een verklaring van een incident op te nemen ; een incident, dat daags tevoren in de winkel had plaatsgevonden, en waarin ze zelf een belangrijke rol had gespeeld. Ze had namelijk een klant die zich verdacht had gedragen de weg naar buiten versperd, door zich in spreidstand in de deur te posteren, en de man in kwestie te dwingen zijn zakken leeg te maken. Daar waren geen gestolen goederen uit te voorschijn gekomen, en de man – hij had een licht getinte huidskleur gehad - was hierover zo verbolgen geweest dat hij haar een “vies, achterlijk wijf” had genoemd. Nog geen anderhalve tel later had de brutale kerel languit in het midden van de Hoogstraat gelegen, kermend van de pijn, en toen hij weer overeind was gekrabbeld en aarzelend zijn roemloze aftocht had ingezet, had mevrouw Verdoot tot haar grote tevredenheid vastgesteld dat de snoodaard hevig over zijn staartbeen had zitten wrijven...

Daar ze vermoedde dat er een klacht tegen haar was ingediend slofte ze thans achter het tweetal aan, zich onderwijl afvragend hoe ze zich hieruit het beste zou kunnen redden. Haar dochter viel nergens te bekennen, en de twee verkopers waren beiden aan de slag. Derhalve ruilde ze haar afgesleten pantoffels voor haar stoute schoenen en stapte ze zelf resoluut op de twee wetsdienaars af. Die stonden inmiddels rustig voor de toog te wachten tot het hun beurt was.

‘Es ’t veur dienen zwette sakossepakker die hie gistre zen tessen peisde kome te vulle?’ vroeg ze, zonder enige inleiding.

‘Ah, mevrouw Verdoot.’ zei de agent, die het dichtst in haar buurt stond. ‘Is je man of je zoon er niet?... We vrezen dat jij ons niet verder zal kunnen helpen...’

Mevrouw Verdoot, die al blij was dat ze zich omtrent de reden van het bezoek had vergist, slofte tot achter de toog en trok de schuifdeur een eind open.

‘’t Es veur de zeun of de poepa!’ riep ze. ‘Twie flikke in tenu!’ Waarna ze zich omkeerde en met gekruiste armen weer naar haar vertrouwde plaatsje

achter de etalage slofte, zonder de twee agenten nog een blik te gunnen.

Weldra verscheen Hein Verdoot ten tonele. Ofschoon hij de agenten met de meest ijzige blik aankeek, kon zijn krijtwit gelaat zijn schrikreactie nauwelijks verbergen.

‘Meneer Verdoot,’ sprak de kleinste van de twee agenten, ‘we zijn hier in verband met een geval van inbraak ; een inbraak, die zich hier aan de overzijde van de straat heeft voorgedaan... in dat leegstaande gebouw, waar tot voor kort de belastingdienst in gehuisvest was... We werden aangesteld om een buurtonderzoek te doen, en we wilden weten of jij hier soms meer van af weet... of je mogelijk iets abnormaals gezien of gehoord hebt, bedoel ik...’

De jonge Verdoot keek enigszins verdwaasd en haalde zijn schouders op.

De agent vervolgde:

‘De stad Goorzele, die het pand in eigendom heeft, heeft een klacht tegen onbekenden ingediend. Zoals u wellicht al heeft opgemerkt, wordt dat gebouw omringd door een metershoge omheining en een afgesloten poort. Aan de achterzijde van die omheining werd een groot gat geknipt. Vervolgens werd er achteraan een deur aan de brandtrap geforceerd, en de inbrekers hebben zich op die wijze toegang tot het gebouw verschaft. Dat moet zeer recent gebeurd zijn ; drie dagen geleden was er nog niks aan de hand, want toen is een werknemer van de stad nog in het gebouw geweest om de roofing van het plat dak te controleren op lekkage. Het gebouw zelf staat leeg, maar we hebben van de verantwoordelijke van de belastingdienst vernomen dat er nog een aantal dozen met vertrouwelijke documenten in stonden, die nog niet waren verhuisd... Men is er bij de belastingdienst niet zeker van of er iets werd meegenomen, maar men wil op zeker spelen, en men vermoedt – enfin, wij vermoeden dat eveneens - dat de dieven op zoek waren naar bepaalde vertrouwelijke documenten... met het oogmerk deze te laten verdwijnen... Mogelijk in een zaak van belastingontduiking... waarschijnlijk ten gevolge van een frauduleuze boekhouding...’

De jonge Verdoot, die geduldig had geluisterd, de armen gekruist voor de borst, trok een verongelijkt gezicht.

‘Als jullie denken dat ik er wat mee te maken heb,’ zo schamperde hij, ‘dan denken jullie verkeerd. Hier worden geen belastingen ontdoken, en onze boekhouding klopt.’

Wat dit laatste betrof had Heintje gelijk : zijn witte boekhouding klopte, net zoals zijn hamer dat af en toe deed...

‘O, neen, meneer Verdoot.’ zo mengde zich de langste agent in het gesprek. ‘Er is voorlopig geen sprake van dat we iemand – wie dan ook – zouden verdenken. We verzamelen momenteel alleen maar verklaringen van mensen uit deze omgeving ; mensen die eventueel dingen gezien zouden hebben die het onderzoek verder kunnen helpen... Maar ik meen te begrijpen dat jij niks abnormaals hebt gezien in en rondom dat leegstaande pand... Of heb ik het mis?’

‘Ik heb wel andere dingen te doen dan me bezig te houden met zaken die me niet aangaan.’ zei de jonge Verdoot op hatelijke toon.

‘En je vader heeft ook niks gezien?’ vroeg de kleinste agent.

‘Hij heeft er me alleszins niks over gezegd.’ antwoordde Heintje.

‘Hij is er niet?’ vroeg de agent, benieuwd om zich heen kijkend. ‘Kunnen we het hem misschien zelf vragen?’

De onverhoopte vraag bracht de jonge Verdoot heel even in vertwijfeling. Zijn vader was in het slooppand bezig voorbereidingen te treffen om hun afzetter in een hinderlaag te laten lopen. Hij was wellicht op dit eigenste ogenblik bezig met de installatie van de verlichting in de gang beneden, en pottenkijkers – zeker dit tweetal – kon hij daarbij missen als kiespijn.

Hij kon zeggen dat zijn vader afwezig was, dat deze bijvoorbeeld een vergadering was gaan voorzitten van de keten Perfection, waar Verdoots winkel deel van uitmaakte, maar dat was eigenlijk riskant : zijn vader kon immers ieder ogenblik weer binnenkomen, en dan sloeg hij, Heintje, een belabberd figuur...

Hij loste het probleem al snel op door te zeggen:

‘Als hier iemand is die iets gezien kan hebben, dan is het mijn moeder wel. Ze staat vrijwel constant achter de etalage naar buiten te kijken... Daarginds staat ze, vraag het haar zelf maar...’ En hij wachtte de reactie van de agenten niet af, keerde zich kwiek een halve slag om en verdween weer in de kantoorruimte.

De twee agenten keken elkaar een ogenblik perplex aan, maar lieten de norse Verdoot verder ongemoeid. Ze keerden op hun stappen terug en hielden nog even halt bij mevrouw Verdoot.

Maar deze omvangrijke dame kon hen al evenmin verder helpen. Ze had niks gezien of gehoord, niet overdag en ook niet tijdens de nacht. Maar ze vermoedde sterk dat de inbrekers “sjokkelatte geitefretters mé lange vingers en lamme pute” waren geweest die zich van magazijn “getrompeerd” hadden...

De beide agenten verlieten Verdoots zaak, en toen ze even later geheel uit het zicht van de vrouw waren verdwenen, barstten ze allebei los in een aanstekelijke schaterlach...

Damen was een kalm man. Hij wond zich zelden op. Hij vond het meeste werk dat hij verrichtte zelfs de moeite niet waard om zich druk over te maken. Het waren nu eenmaal zo goed als allemaal routineklussen die hij voor de kiezende geschoven kreeg. Meestal werkte hij in opdracht van verzekeringsmaatschappijen, en veelal moest hij onderzoek verrichten naar klanten waarvan vermoed werd dat ze de maatschappij hadden opgelicht. Ook werd hij nogal eens gecontacteerd door verontruste familieleden om verdwenen personen op te sporen. Die muisden er meestal vandoor omdat ze teveel schulden hadden opgestapeld, of omdat ze elders een nieuwe relatie waren begonnen. Spannend was dat allerm minst. Maar hij kon er meestal van leven, ook al kwamen er momenten dat er bijzonder weinig te doen viel.

Slechts heel sporadisch kreeg hij te maken met een echt opwindende opdracht, een zaak waarop hij zich kon uitleven, en een zaak die zijn opperste concentratie vergde. Dan werd de doorzetter in hem wakker. Want als hij zich had vastgebeten in een zaak, dan zette hij zich voor de volle honderd procent in, en dan gebeurde het maar uiterst zelden dat hij een nederlaag moest incasseren, of dat hij geen oplossing wist te forceren.

Dat de methoden die hij daarbij gebruikte bij zijn tegenstanders soms ethische bedenkingen opriepen, stoorde hem in het geheel niet. Want teneinde succes te boeken en zijn doel te bereiken, balanceerde hij vaak op het randje van de wettelijkheid, en hij schuwde al evenmin het gebruik van geweld, als hij dat echt nodig achtte.

Dat laatste – het niet schuwen van geweld – had veel te maken met zijn verleden. Hij was verschillende jaren als paracommando actief geweest, en in die hoedanigheid was hij vaak betrokken geweest bij buitenlandse interventies ; interventies, waarbij zijn eigen hachje een paar keer aan een zijden draadje had gehangen. Die waaghalzerij zat er bij hem ingebakken. Terugkrabbelen was een woord dat niet voorkwam in zijn dictionaire. Hij had geleerd bij de para's om zijn fysieke conditie op peil te houden, en hij trainde nog regelmatig in een fitnesscentrum om zijn gespierde lichaam in topconditie te houden.

Maar dat was inmiddels al heel lang geleden, die paracommandotoestanden, en in vergelijking met die woelige periode uit zijn leven viel zijn huidige beroep eerder te vergelijken met een rustig kabbelend beekje. De zaken

waarmee hij zich bezig hield vereisten nu eenmaal geen grote fysieke inspanningen, en veel gevaar was er al evenmin mee gemoeid.

Maar de zaak waarin zijn tanden thans had gezet, met name de ontmaskering van winkelier Verdoot en diens zoon, was alles behalve een afstompende routineklus. Hier kwam wel degelijk gevaar bij kijken. Het was een zaak die zijn nekhaartjes bijwijlen ten berge deed rijzen, zoals hij dat zo graag had ; een zaak, die de inzet van al zijn zintuigen vergde, en die bij momenten zijn opperste concentratie vereiste.

Maar de moord op die onschuldige cafébaas uit Doelvenne, die de klap - die voor hem bestemd was geweest - had opgevangen, had hem aan het twijfelen gebracht. Was het wel verstandig om hiermee door te gaan, zo had hij zich afgevraagd. Want hij had inmiddels een vaste vriendin. En ook al zat deze voor een lange periode voor haar werk in het buitenland, ze zou op zekere dag terugkeren, zoveel was zeker, en hij vond het echt de moeite waard om op haar te wachten, en vooral : om in leven te blijven...

De zaak Verdoot was hem evenwel blijven intrigeren. Maar zijn besluit stond vast ; hij zou ermee stoppen. Zijn relatie en zijn toekomst waren te belangrijk om op het spel te zetten. Toen waren de onderzoeksresultaten van die gevonden gsm binnengekomen, en die hadden hem het zetje gegeven dat hij nodig had gehad om weer in actie te schieten.

Thans zat hij alweer in zijn kantoor tegenover zijn opdrachtgever, Marcel Dumont, die zonet was aangekomen, en de voldoening en het optimisme straalde van zijn energieke gelaat af.

‘Zo zo,’ zei Marcel, ‘die fameuze loodgieter heeft dus een strafblad.’

‘Voor diefstal met inbraak.’ zei Damen. ‘Hij heeft wat men noemt “gezetten”... En het interessante van de zaak is : drie maanden nadat hij die herstelling bij de weduwe Leunis is gaan uitvoeren – die waarvan hij die factuur heeft gemaakt - is hij achter de tralies verdwenen, en hij is er drie maanden later pas weer uitgekomen... en wil je weten wanneer dat precies was, het moment van die vrijlating?’

Zijn toehoorder keek hem geboeid aan en Damen vervolgde:

‘Twee dagen voor de moord op weduwe Leunis, en vijf dagen na dat fameuze stormweer... Mij heeft hij wijsgemaakt dat hij daags na die storm een weggewaaid dakpan is gaan terugplaatsen - gratis, nota bene, en zonder haar medeweten trouwens! - en dat hij toen zijn gsm in haar dakgoot heeft verloren ... dat klopt dus niet. Het is gewoon onmogelijk, vermits

onze barmhartige Samaritaan toen nog in de cel zat... Maar dat hij me blaasjes wijsmaakte had ik al snel in de gaten. Toen ik hem vast pinde op een tegenstrijdigheid in verband met die telefoon, heeft hij zijn verklaring aangepast... Hij had daar even tijd voor nodig, en ik kon hem bijna hardop horen nadenken hoe hij zich eruit zou kunnen kletsen...'

'Het is dus een leugenaar.' zei Marcel. 'En bovendien een inbreker en een dief ... Denk je dat hij bij haar is gaan inbreken, en dat hij dat via het dak heeft willen doen?'

Damen trok zijn wenkbrauwen op en keek een poosje bedenkelijk voor zich uit.

'Dat lijkt me niet waarschijnlijk.' sprak hij tenslotte. 'Als hij het op die manier heeft willen doen, dan heeft hij dat nooit gekund zonder een ladder te plaatsen... en dat zou toch wel erg riskant zijn geweest. Zo'n ladder kan op ieder moment door een buurtbewoner worden opgemerkt...'

Maar dat hij hier meer vanaf weet - van die moorden bedoel ik- staat voor mij als een paal boven water. En dat hij bezig is met Verdoot te chanteren, dat is voor mij eveneens een evidentie... Verdoot had het in dat gesprek met Leunis, in dat café in Runkelshoven, over zeer concrete informatie die in die dreigbrief stond...

En dan is er nog iets wat ik je nog niet verteld heb : ons loodgiertje heeft een kompaan... Toen ik hem ben gaan ondervragen, ben ik op de terugweg een auto tegengekomen, met daarin een man die me erg bekend voorkwam. Ik ben hem achterna gereden, en hij is bij Pelgrims het erf opgereden... Het was die werkman van Zeedijk, die ik achteraan in dat steegje bij Verdoot tegen het lijf ben gelopen, en die me die gsm heeft overhandigd... Waarschijnlijk heeft hij Pelgrims – te oordelen naar diens reactie - nog niks verteld over dat toestelletje... Allemaal erg raar, niet?... En toevallig ook...'

Marcel liet dit even inwerken en keek Damen onderwijl peinzend aan.

'En waarom denk je dat het een kompaan van Pelgrims is?' vroeg hij tenslotte. 'Ze kunnen elkaar toch toevallig kennen, en elkaar opzoeken om over geheel andere dingen te praten?'

'Ik heb niet stilgezeten.' zei Damen. 'Ik heb heel wat werk achter de schermen verricht. Werk waar jij niks van afweet... Zo ben ik te weten gekomen dat de man Willy Saevens heet, dat hij qua betrouwbaarheid geen al te beste reputatie heeft, en dat hij de functie van kraanoperator had bij Zeedijk...

Maar hij werd er onlangs ontslagen... Als je je oor te luister legt op de juiste plaats, en op het juiste moment, dan kom je heel wat te weten... Op vrijdagavond, als de werkweek ten einde is, komt er in dat café langs de werf van Zeedijk nogal wat personeel een pint pakken, en als je niet te beroerd bent om te trakteren, en het gesprek de juiste richting weet uit te sturen, dan komen de tongen al snel los...

Van Verdoots pand werd tot op heden enkel het dak verwijderd. Er was namelijk al eerder brand ontstaan in de cabine van de torenkraan, en de herstelling daarvan heeft dagen aangesleept... Maar nadat het dak werd verwijderd, werden de afbraakwerken al meteen opnieuw stilgelegd, omdat het personeel van Zeedijk elders aan de slag moest... Verdoot moet naar het schijnt in alle staten geweest zijn...

Dat ontslag van Saevels, daar heeft Verdoot voor gezorgd. Hij wilde Saevels niet meer dulden op zijn eigendom, omdat deze niet betrouwbaar zou zijn. Hij was erachter gekomen dat Saevels die gevonden gsm aan mij had gegeven, en hij zou daar erg furieus op gereageerd hebben... Wat nog maar eens bewijst dat Verdoot op zoek was naar een gsm... en dat dit mogelijk het toestel was dat hij zocht...

Het is dus niet verwonderlijk dat Saevels zich wil wreken op Verdoot. Maar hoe hij precies in contact is gekomen met onze barmhartige Samaritaan – ons loodgiertje - is me vooralsnog een raadsel. Hoe dan ook, ze schijnen elkaar gevonden te hebben, en de handen in elkaar te hebben geslagen... En als je het mij vraagt, staan ze op het punt om de familie Verdoot heel wat geld afhandig te maken...'

'Ze verdienen verdomme niet beter!' was het prompte antwoord van Marcel. 'Hoe meer geld ze die moordenaarsbende afhandig maken, hoe liever!'

'Ik kan je geen ongelijk geven,' zei Damen. 'Maar ze beseffen niet goed waarmee ze bezig zijn... Wij weten ondertussen dat die jonge gek van Verdoot zijn hand niet omdraait voor een paar moorden meer of minder, en dat hij Leunis en die cafébaas uit Doelvenne heeft omgebracht... Maar het zou me sterk verbazen als Saevels en Pelgrims dat ook weten... De politie en de kranten hebben de Verdoots tot op heden nog niet gelinkt aan die twee moorden... Die afpersers lopen een enorm risico op het moment dat ze de buit willen binnenhalen...'

‘Ben je van plan om hen te gaan waarschuwen?’ vroeg Marcel bezorgd, en hij voegde er meteen aan toe : ‘Dat zou ik eerlijk gezegd niet doen, Paul. Laat ze maar begaan, zou ik zeggen. Het zijn tenslotte grote mensen, en ze moeten de consequenties van hun daden maar onder ogen zien...’

Henri Verdoot lag op zijn rug op de smalle matras en staarde recht omhoog de duisternis in. Het was de derde nacht dat hij hier in die maffe trapkast verbleef, en hij hoopte maar dat het nu snel achter de rug zou zijn, want hij kon zich nauwelijks draaien of keren in die enge ruimte. Dat hij niet kon slapen vond hij niet zo erg ; dat kon hij sowieso toch al slecht. Maar het ergste was dat hij constant alert moest zijn, en dat hij voortdurend geluiden meende te horen; geluiden, die hem telkens weer voor een ganse tijd de adem benamen, en in een staat van opperste concentratie brachten. Niemand kan uren aan een stuk dezelfde graad van waakzaamheid aanhouden ; er komt een moment dat de aandacht onder invloed van de aanhoudende inactiviteit gaat verslappen, en het gevaar dat net op zulke momenten datgene gebeurt wat men poogt te verhinderen, is niet denkbeeldig. Hij was zich terdege van dit gevaar bewust.

Zijn vader had aanvankelijk een veldbed in de trapkast geïnstalleerd. Maar zodra hij daarop ging liggen en ook maar de minste beweging maakte, begon het onderstel hinderlijke geluiden te produceren. Daarom hadden ze al meteen besloten om het veldbed te vervangen door een smalle matras. Het laatste wat ze wilden was de afperser alarmeren en op de vlucht doen slaan. Zijn vader had een aantal keren de trap beklommen, zeer behoedzaam, terwijl hij in de kast had gelegen, maar de oude Verdoot had hem niet kunnen verschalken : de krakende treden hadden hem telkens weer verraden.

De matras waarop hij thans lag hadden ze van de zolder gehaald. Ze had daar op een smal eenpersoonsbed gelegen. Dat was waarschijnlijk het bed geweest waarop Walter Leunis in zijn jonge jaren had geslapen, en dat men nadien naar de zolder had verhuisd en aldaar opnieuw in elkaar had gezet. Het stond thans pal boven de slaapkamer van zijn vermoorde stiefmoeder, onder de blote sterrenhemel. Gelukkig had het niet meer geregend sinds het dak van het huis was verwijderd, en de matras was bijgevolg droog gebleven.

Wat de verdere voorbereidingen betreft, hadden ze zich strikt gehouden aan hetgeen de afperser in zijn laatste brief had voorgeschreven. Er zaten kettingen met sloten achteraan op de poort van hun zaak, en het slot aan de omheining van het afbraakpand was verwijderd. De achterdeur van het huis werd sinds lang niet meer afgesloten... Het zou de afzetter dus niet al teveel

tijd kosten om naar boven te snellen en dat koffertje te vatten. Het moest zeker lukken binnen een termijn van vijftien seconden...

De voorbije twee dagen had hij het koffertje overdag weer weggehaald, om het 's avonds, na valavond, weer terug te plaatsten. Het risico bestond dat het overdag door een toevallige bezoeker van het pand zou worden ontdekt en meegenomen. Hij had het een uur geleden, vlak voor het invallen van de duisternis, weer te voorschijn gehaald en onder het bed geplaatst. Het had achteraan in de winkel gestaan, goed verstopt in de buurt van de verwarmingsketel, en hij was het via het steegje achteraan gaan ophalen, zonder dat iemand hem gezien had. Want slechts hij en zijn vader mochten weten wat er momenteel gaande was. De fout om hierbij nog anderen te betrekken zouden ze geen tweede keer meer maken – ze hadden hun lesje wel geleerd nu.

De verleiding om het geld er uit te halen en te vervangen door krantenpapier was ook vanavond weer groot geweest. De afpersers zouden het geld immers nooit te zien krijgen, zo redeneerde hij. Want als de man die het kwam ophalen slim was, dan zou hij dat koffertje daarboven zeker niet gaan openmaken om te controleren wat er in zat. Hij zou zich integendeel zo snel mogelijk uit de voeten maken, en die controle pas later verrichten. En vermits hij die man beneden stond op te wachten, zou deze er hoogstens twintig meter ver mee geraken, alvorens op de loop van zijn revolver te botsen...

Maar hij had de raad van zijn vader opgevolgd en de inhoud ongemoeid gelaten. Zijn vader was tenslotte een halve dag druk in de weer geweest om de benodigde vijftig euro bankbiljetten bij elkaar te sprokkelen. Hij was hiervoor langs verschillende banken moeten passeren, en hij zou zeker verbolgen reageren, moest hij nadien tot de bevinding komen dat hij dat alles voor niks had gedaan... Bovendien hield zijn vaders redenering steek : er zat altijd, hoe miniem ook, een kans in dat de afperser ongehinderd weg kon komen, en als dat gebeurde kon er maar beter geld in het koffertje zitten...

Heintje Verdoot wierp een blik op de reflecterende wijzerplaat van zijn polshorloge : elf uur. Nog minstens zes uur zou hij in deze ellendige spelonk moeten doorbrengen. Het eerste daglicht verscheen omstreeks vijf uur, maar veiligheidshalve moest hij daar nog een uur bijtellen. Na zes uur morgenochtend verwachtte hij niemand meer. Ze zouden wel zo gek niet

zijn om zich in volle daglicht te vertonen. Dat maakte dat hij vanaf zes uur morgenochtend dat koffertje weer mocht gaan opbergen tot de volgende avond, en dat hij vervolgens nog een paar uur naar huis kon gaan om te slapen, nu ja, om proberen te slapen dan toch.

De ganse nacht lag nog voor hem, en deze beloofde weer eindeloos lang te worden. Hij was een slechte slaper, en het overkwam hem haast dagelijks dat hij de slaap niet kon vatten. Onder normale omstandigheden was hij nu al lang weer uit zijn bed gesprongen, om zijn huis te verlaten en op stap te gaan, de duistere nacht in. Maar dit nauwe, stinkende hok liet hem niet vertrekken. En de wetenschap dat hij zijn aandacht niet mocht laten verslappen, terwijl de tijd zo ontzettend langzaam verder kroop, maakte dat zijn zintuigen na enige tijd afgestompt raakten, en dat hij al snel vergleed in een toestand tussen waken en slapen, net zoals dat de twee voorbije nachten een paar keer was gebeurd.

Nadat hij ook nu weer heel even in deze toestand verzeild was geraakt, vermande hij zich, en ging op zijn zij liggen. Hij zocht zijn revolver, en klemde deze tussen de matras en zijn hoofd, zodat zijn kaak er tegenaan rustte. Hij hoopte dat het koude staal van het wapen hem wakker zou houden. Waar zijn vader die revolver zo snel vandaan had gehaald was hem een raadsel, maar mogelijk had hij het wapen al langer in zijn bezit...

Zijn gedachtestroom kwam weer op gang. Dat was goed. Zolang hij maar bleef nadenken, zo hield hij zichzelf voor, zou hij niet snel weer verglijden in die sluimertoestand.

Ze hadden de afgelopen uren nog uitgebreid van gedachten gewisseld over hetgeen hen te doen stond zodra ze de afperser in hun macht hadden. Het waren gesprekken met een zorgelijk karakter geweest. De allereerste bekommernis van hen beiden was zo snel mogelijk te weten komen of die afzetters met z'n tweeën waren of niet, en zo ja, waar die eventuele kompaan zich momenteel bevond.

Maar daar was al meteen een groot probleem gerezen : als de man die ze gingen vatten slim was en wist – of vermoedde – wat hem te wachten stond, met name een gewisse dood, dan zou hij allicht voor zichzelf tijd willen kopen, en zich uit zijn benarde situatie willen bluffen. En hij zou dit stellig doen door te beweren dat hij niet alleen had gehandeld ; dat hierbij nog iemand anders betrokken was... Zekerheid verkrijgen omtrent deze bewering was haast onmogelijk, al konden ze met een nijptang, een

scheermesje en een brandende sigaret wel wat proberen. Maar er bestond geen mirakeloplossing om de waarheid aan het licht brengen. Bovendien drong de tijd ; het was best mogelijk dat die kompaan – als die dan toch bleek te bestaan - alarm zou slaan als zijn makker te lang wegbleef...

Ze hadden lang over dit probleem nagedacht, maar ze waren er niet uitgeraakt, en het zou van de reactie van het moment afhangen welke strategie er zou gevolgd worden. Ook nu dacht hij geruime tijd over dit probleem na, evenwel zonder een millimeter op te schieten...

Hij zette zijn gedachten op andere dingen, en door zich herhaaldelijk op zijn andere zij te keren, en regelmatig met zijn handen over zijn gezicht te wrijven, slaagde hij er zonder al teveel problemen in om de volgende paar uur klaarwakker te blijven. Door geregeld in stilte te vloeken ook. Want hij vond het toch wel erg : iedere avond kampte hij met het probleem dat hij de slaap niet kon vatten, en nu hij absoluut wakker moest blijven, dreigde hij in slaap te sukkelen...

Na herhaaldelijk draaien en keren wierp hij een blik op zijn polsuurwerk : half twee... nog ruim vier en een half uur... Hij duwde de deur van de trapkast voorzichtig een eindje open, teneinde te beproeven of de scharnieren piepten. Dat bleek niet het geval te zijn, en hij trok de deur voorzichtig weer dicht.

De trapkast was gebruikt geweest als een soort opbergruimte, en ze hadden de houten rekken die er in stonden moeten uitbreken, teneinde ruimte te creëren voor zijn matras. De wanden van de kast bestonden uit verticale planken, in dezelfde kleur beschilderd als de treden van de trap erboven. Via een kier tussen die planken had hij uitzicht op de gang die naar de achterdeur leidde, tenminste, als er licht brandde in die gang. Maar momenteel was het er te donker. Hij wist dat er vage contouren zichtbaar werden zodra de achterdeur werd geopend, want toen hij de eerste keer in die kast was gaan zitten, hadden hij en zijn vader dat al meteen uitgeprobeerd. Het was echter ondoenlijk om de ganse tijd door die kier te gaan spieden, dus schoot hij daar niet veel mee op.

Hij keerde zich weer op zijn andere zij, en hij werd zich bewust van een vaag en ver verwijderd geluid, dat al enige tijd hoorbaar was. Hij had er tot nu toe geen aandacht aan geschonken, omdat het een geluid was dat hem wellicht niet aanbelangde. Hij luisterde aandachtig en trachtte te bepalen wat het precies was, dat zoemende geluid daarbuiten. Maar hij kon het niet

zo meteen thuisbrengen. Wellicht, zo concludeerde hij tenslotte, was het een vrachtvliegtuig dat hoog in de lucht passeerde.

Hij had hier de afgelopen nachten wel meer rare geluiden gehoord. De plankenvloer en de houten balken van zo'n oude woning leken wel een eigen leven te leiden. Ook had hij gisteren een paar ratten heen en weer horen lopen over de vloer van de bovenverdieping. Maar hij wist al langer dat die er zaten ; de uitwerpselen hadden hen verraden. Hij hoorde ze ook nu weer ritselen boven zijn hoofd. Ze waren talrijker en luidruchtiger dan gisternacht, zo vond hij. Het was net alsof de beestjes beseften dat hun rijk hier weldra ten einde liep, en dat ze van de resterende dagen nog ten volle moesten profiteren om herrie te schoppen.

Een luchttocht gleed doorheen de benedenverdieping, en hij voelde deze verzwakt doorheen de kieren van de kast. De wind is opgekomen, zo redeneerde hij, terwijl hij zijn oog voor de kier in het beschot bracht, en de gang poogde in te kijken. Maar niets wees erop dat de achterdeur open stond ; de duisternis in de gang was nog steeds even ondoordringbaar...

De ratten boven zijn hoofd werden plots actiever, en even overwoog hij om van zich te laten horen, zodat ze zouden opschrikken en wegrennen. Maar hij bedacht zich en keerde zich weer om op zijn matras. De ratten konden hem tenslotte niks schelen ; in tegenstelling tot heel wat van zijn soortgenoten, waaronder degene waarop hij lag te wachten, hadden de beestjes hem nooit wat in de weg gelegd.

Het werd weer wat rustiger boven zijn hoofd, en hij slaagde erin om ook de volgende uren te overbruggen zonder in slaap te dommelen. Omstreeks half zes, toen hij doorheen de kieren van zijn kooi het eerste daglicht de woning zag binnendringen, vond hij het welletjes, en kroop uit zijn schuilhok te voorschijn. Hij strekte zijn stramme ledematen en begaf zich naar de voet van de trap, alwaar hij neerhurkte om zijn veiligheidsvoorziening te controleren.

Want om er zeker van te zijn dat er niemand naar boven was geweest zonder dat hij dat in de gaten had gehad, had hij al van in den beginne een ragfijn zwart garendraadje boven de onderste trede van de trap gespannen. Het onzichtbare draadje, dat met behulp van twee roestige duimspijkers op zijn plaats werd gehouden, hing er nog steeds. Hij stapte er behoedzaam overheen en klom naar boven, met de revolver onder zijn broeksriem geklemd. Hij betrad de kamer waar het bed stond ; dat grote bed, waarop hij

voor het eerst in zijn leven een vrouw had gewurgd. Hij hurkte neer om het koffertje onder het bed uit te halen. Maar nadat hij met zijn rechterhand een paar graaiende bewegingen in het ijle had gemaakt, bracht hij zijn hoofd naar beneden om te kijken wat er aan de hand was. Toen zag hij dat zijn bange vermoeden bewaarheid werd, en hij braakte een verschrikkelijke vloek.

Het koffertje was verdwenen...

‘Verdwenen!?’ hijgde de oude Verdoot, terwijl hij zijn zoon ontzet en vol ongeloof aanstaarde. ‘Verdomme Henri, hoe kan dat nu!? Je zou er op toezien dat niemand naar boven ging!...

‘Ik begrijp het ook niet.’ sprak de jonge Verdoot verslagen. ‘Ik ben er zeker van dat er niemand naar boven is geweest... Het draadje hing er nog steeds...’

‘Het draadje!’ hoonde zijn vader, wiens ogen haast uit hun kassen puilden van ontzetting. ‘Het draadje!’ herhaalde hij. ‘Hoe kan je nu vertrouwen op een stom draadje!? Man toch!... Ze kunnen daar gewoon overheen zijn gestapt... terwijl jij rustig lag te ronken...’

Het gelaat van de jonge Verdoot verstarde, en zijn ogen schoten vuur.

‘Ik heb geen seconde geslapen vannacht.’ siste hij, terwijl hij zijn vader plots bij de keel greep. ‘Hoor je dat, ouwe zak!? Ik heb niét geslapen. Geen seconde!... Niet vandaag, niet gisteren, en ook niet eergisteren!’

Vader Verdoot duwde zijn zoon ruw van zich af.

‘Volg mij, idioot.’ zei hij, terwijl hij zich naar buiten haastte, en door de inmiddels ontsloten achterpoort het steegje inliep.

Een vroege merel in de omgeving floot een vrolijk deuntje, maar geen van beide mannen wist de melodie te appreciëren. Ze haastten zich langs de achterdeur van het oude huis weer naar binnen en klommen de trap op. In de slaapkamer keerde Verdoot zich naar zijn zoon en sprak:

‘Welnu, waar precies had je dat koffertje neergezet?’

De jonge Verdoot wees met een kort, nukkig hoofdgebaar de plaats aan. De oude Verdoot hurkte neer en keek onder het bed. Hij kwam teleurgesteld weer overeind, en keek een hele poos verslagen voor zich uit. Toen trok hij woedend de dekens en de lakens van het bed, en keerde de matras om...

‘Niks verdomme!’ kreunde hij. ‘Hoe is het toch in godsnaam mogelijk!? Wat hebben wij toch in hemelsnaam misdaan, dat we zo ongenadig gestraft worden de laatste tijd!?’

Hij plaatst zijn beide handen op de achterste bedsponde en zei langzaam, terwijl hij het hoofd boog, en vermeed om zijn zoon aan te kijken:

‘Als ik ooit te weten kom, Henri, dat jij achter heel deze affaire zit ; dat het een verdoken manier is om je zuster te benadelen ; om je, met andere

woorden, meer middelen toe te eigenen dan je strikt genomen toekomen, dan... dan...'

Hij zweeg plots en wendde het hoofd om naar zijn zoon. Die had de revolver te voorschijn gehaald en richtte het wapen thans op zijn vader.

'Dat neem je terug, ouwe.' siste Heintje, terwijl zijn vinger zich langzaam omheen de trekker kromde. 'Dat neem je onmiddellijk terug, of ik jaag je hier ter plaatse een kogel door je stomme kop!'

Hij strekte zijn arm voorwaarts om zijn bedreiging kracht bij te zetten.

'Je bent gek.' zei zijn vader, op de meest verachtelijke wijze. 'En ik meende wat ik zei daarnet... Ik neem er geen woord van terug...'

De luide knal die volgde liet de ramen van het oude huis rammelen. Verdoot senior leek niet in het minst geschrokken.

'Je dacht toch niet,' snauwde hij, terwijl hij nog steeds met zijn beide handen op de bedsponde steunde, en over zijn schouder heen naar zijn zoon keek, 'je dacht toch niet, idioot, dat ik een revolver met echte kogels erin zou toevertrouwen aan een halve gek zoals jij... Het waren slechts losse flodders...'

Het gelaat van de jonge Verdoot trok wit weg van woede, en hij keek zijn vader met een blik vol haat aan. Hij liet zijn arm weer zakken. De revolver ontglipte hem en viel op de planken vloer. Zijn neusvleugels trilden merkbaar toen hij zei:

'Dat zal je nog duur te staan komen, ouwe schurk! Je hebt me verdomme in groot gevaar gebracht op die manier. De man die ik hier moest opwachten had mogelijks wél een geladen revolver in zijn bezit...'

'Ach man, denk toch eens even na!' onderbrak zijn vader hem wrevelig. 'Ik wilde er alleen maar mee bereiken dat we die kerel levend in handen kregen... Hij zou heus geen revolver hebben meegebracht...'

Zijn zoon snoof schamper.

'Je bent aldoor te laf geweest om zelf de hete kastanjes uit het vuur te halen.' zo sprak hij, op hatelijke toon. 'Daar heb je mij steeds voor gebruikt...' Hij maakte een vaag gebaar naar het bed en vervolgde: 'Het is allemaal begonnen met die zottin hier... en met die onnozele hersteller van je... Ik was alleen maar goed om het vuile werk voor je op te knappen... Je hebt me gewoon gebruikt als een instrument... Omdat je goed genoeg wist dat ik voor een moord meer of minder mijn hand niet omdraai. Maar prent

dit goed in die sluwe kop van je : ik zou jou met evenveel gemak kunnen ombrengen als de meest wildvreemde persoon. Het zou me totaal niks uitmaken ; ik zou er evenveel plezier aan beleven...'

Hij wachtte niet op een wederwoord van zijn vader en verliet de kamer.

Verdoot senior hoorde zijn zoon de trap afdalen, en keek nog geruime tijd perplex naar het deurgat waardoor deze was verdwenen. Dan begon hij de bovenverdieping van het gebouw te doorzoeken, erg oppervlakkig en volkomen chaotisch. Maar hij kon er zijn hoofd niet bijhouden, en omdat hij niet verwachtte te vinden wat hij zocht, met name dat geldkoffertje, gaf hij er al snel de brui aan. Hij raapte de revolver op en ging weer naar beneden.

Een paar uur later zat hij achter zijn schrijftafel te tobben. De winkel had hij zopas zelf geopend ; zijn zoon had zich niet meer vertoond, en was blijkbaar na de woordenwisseling onmiddellijk naar huis vertrokken. Hij zou zich waarschijnlijk een ganse tijd niet meer vertonen ; dat was nogal gebeurd nadat ze ruzie hadden gemaakt. Meestal kwam hij na een paar dagen vanzelf weer opdagen.

Maar het verwijt dat zijn zoon hem deze keer naar het hoofd had geslingerd baarde hem toch wel grote zorgen. En het feit dat deze resoluut de trekker van de revolver had overgehaald, niet wetende dat deze met losse flodders was geladen, kon hij maar moeilijk bevatten. Of hij nu gericht had geschoten of niet, het was gebeurd in een onvoorspelbare impuls, met een al even onvoorspelbare uitkomst... Hij had nooit geweten dat de haat zo diep zat...

Verdoot schudde nadrukkelijk het hoofd, als wilde hij de wilde gedachtestroom die zijn brein doorkruiste van zich afschudden. Vandaag was hij in één klap honderdduizend euro armer geworden. Hij zou die klap wel te boven komen, en zelfs vrij snel, maar het had niet mogen gebeuren. Dat het toch was gebeurd hinderde hem mateloos. Bovendien wist hij niet – en zou hij wellicht nooit weten – op welke wijze het was gebeurd, en dat hinderde hem nog het meest van al. Dat hij de controle had verloren over een zaak die hij zo goed had voorbereid, dat vond hij nog het ergste.

Nu hij tijd had gehad om na te denken, om de zaken wat rationeler te beschouwen, kwam hij tot de slotsom dat zijn zoon er vrijwel zeker voor niks tussen zou zitten ; diens felle reactie had er niet om gelogen.

Hij loosde een langgerekte zucht, en bedacht dat er maar één pluspunt aan heel deze onverkwikkelijke affaire was : dat ze zijn geld nu hadden, die afpersers, en dat ze hem voorlopig wel met rust zouden laten. Voorlopig dan toch...

Terwijl hij met een bedrukt gemoed in zijn kantoor zat, zich nog steeds vertwijfeld afvragend waar het nu eigenlijk was misgelopen, stond zijn liefvallige echtgenote dertig meter verderop achter de winkeletalage naar buiten te spieden. Onderwijl krabde ze doorheen haar dikke rokken uitgebreid aan haar jeukende achterwerk, en terwijl ze daarmee bezig was viel haar blik toevallig op het leegstaande belastingkantoor aan de overzijde van de straat. Ze tuurde geruime tijd naar iets wat haar aandacht had getrokken, geheel bovenaan het gebouw, maar ze kon blijkbaar niet goed zien wat het was, en ze keerde haar machtige corpus een halve slag en waggelde rustig doorheen de winkel naar de trap van haar appartement. Ze klauterde moeizaam naar boven, onderwijl een paar scheten latend, en toen ze een minuut later weer verscheen, was ze gewapend met een verrekijker van reusachtige afmetingen.

Ze nam haar oorspronkelijke positie achter het raam weer in, en bracht de kijker voor haar grote uilenbril. Weldra liet ze het instrument weer zakken. Ze waggelde andermaal de winkel in, waar ze achter de toog kroop en de schuifdeur van het kantoor open schoof. Haar man keek verstoord op, zag haar verbouwereerd gezicht, en snauwde:

‘Wat is er nu weer!? Ge trekt een gezicht alsof ge een levend spook hebt gezien!’

‘Gen spuk,’ antwoordde zijn teerbeminde terwijl ze het hoofd schudde, ‘of ’t za mutte zen dat spuke bove up dake sloape... Kom es mee kieke butte...’

Verdoot verhief zich met enige tegenzin uit zijn armstoel en volgde haar. Achter de etalage reikte ze hem de kijker aan, en ze wees de plaats aan waarop hij moest richten. Verdoot zag de bovenzijde van het lege belastingkantoor in beeld verschijnen, maar merkte niet meteen wat abnormaals.

‘Ietekes huger.’ adviseerde zijn vrouw. ‘Up et dak.’

Hij richtte wat hoger nu, en al schuivend met de kijker zag hij plots wat zijn vrouw gezien had. Ruim dertig meter verderop, op het platte dak van het lege belastingkantoor, en dicht tegen de voorgevel aan, zag hij de vage

contouren van een vreemd voorwerp. Hij stelde de kijker wat scherper in, zodat hij een beter beeld kreeg, en keek nogmaals, wat aandachtiger nu.

Verdoot schrok niet weinig toen hij het object haarscherp in beeld kreeg. Hij bleef er minstens een kwart minuut naar kijken, en onderwijl begon de betekenis van hetgeen hij aanschouwde langzaam tot hem door te dringen.

Hij slaakte een vloek en duwde de kijker weer in de handen van zijn vrouw, waarna hij zich al klepperend verwijderde. Nog geen minuut later stond hij op de zolder van de afbraakwoning, en keek met ogen vol verbazing naar een paar aluminium ladders die daar voor zijn voeten op de planken vloer lagen, en die er daags tevoren nog niet hadden gelegen. Maar het bed dat er had gestaan ; het bed waar hij drie dagen geleden de matras vanaf had gehaald, was verdwenen. Datzelfde bed stond thans dertig meter verderop, hoog en droog op het dak van het lege belastingkantoor...

Verdoot richtte zijn blik thans op de haak van de hijskabel van de torenkraan, die boven het parkeerpleintje voor het belastingkantoor rustig hing te wiebelen in de ochtendbries. Aan die haak had hij gisteravond, bevestigd met een paar stevige riemen, nog twee ladders zien hangen. En diezelfde ladders lagen thans voor zijn voeten op de houten zoldervloer...

Verdoot plaatste zijn handen in zijn zij, en keek geruime tijd verslagen voor zich uit. Toen begon hij langdurig en hartgrondig te vloeken.

Hij wist thans op welke wijze zijn geld de benen had genomen...

Paul Damen lag lekker lui achterover in zijn gemakkelijke stoel, de benen uitgestrekt op het bovenblad van zijn bureau. Hij was rustig de krant van vandaag aan 't inkijken. De zaken zaten weer in een dipje, het zoveelste dipje in een lange rij, en dat maakte dat hij tijd in overvloed had om de krant wat nauwkeuriger uit te vlooien.

Zijn aandacht werd plots getrokken door een kort bericht over een ludieke actie die in Goorzele had plaatsgevonden. Sinds hij werkte aan de zaak Verdoot, volgde hij de berichtgeving uit dat stadje met meer dan gewone belangstelling. Hij las het korte bericht snel door.

“Ludieke actie tegen leegstand in Goorzele” , zo luidde de kop van het artikel.

Het artikel zelf ging als volgt:

“De lokale politie van Goorzele heeft het mysterie van de inbraak in een leegstaand gebouw van de stad opgelost. Zoals deze krant eerder berichtte, werd er ingebroken in een pand langs de Hoogstraat ; een pand dat tot voor kort door de belastingdiensten van Goorzele gebruikt werd. Achteraan op het terrein werd een stuk uit de omheining geknipt, en er werd een deur geforceerd. Inmiddels is bekend geworden dat een aantal dozen met documenten van belastingplichtigen, die nog klaar stonden voor verhuis, ongemoeid werden gelaten.

Thans is duidelijk geworden dat er meer dan waarschijnlijk geen kwaad opzet in het spel is. Op het platte dak van het gebouw werd namelijk de afgelopen nacht, goed zichtbaar van op straat, een bed geplaatst. Via de achterzijde van het gebouw konden de inbrekers het dak bereiken. De politie vermoedt dat actievoerders tegen leegstand dit hebben gedaan, om de leegstand van gebouwen, en de toenemende dakloosheid, aan te klagen. Het blijft een raadsel hoe ze het bed ongezien langs een smalle en zigzaggende brandtrap naar boven hebben kunnen brengen.

Het bed werd inmiddels door de stadsdiensten verwijderd. De politie heeft het onderzoek naar de daders stopgezet, vermits er niks werd ontvreemd uit het gebouw.”

Damen vouwde zijn krant weer dicht en legde hem terzijde. Hij verzonk geruime tijd in gedachten. Na een tijdje opende hij zijn laptop en ging op

het internet op zoek naar meer informatie betreffende de gebeurtenis die hij zonet had gelezen. Hij had geluk : al snel kreeg hij via de sociale media een foto van het bed in kwestie te pakken. Het stond blijkbaar nog op het dak toen het werd gefotografeerd. Ernaast stond een stadsarbeider, keurig rechtop, in een fiere houding, net alsof hij er prat op ging dat hij het bed persoonlijk naar boven had gebracht, en het aldaar in elkaar had geschroefd. Damen vergeleek het bed met het bed dat op één van de foto's stond die hij van de zolderruimte van het oude huis had genomen, toen hij er een tijdje geleden naar aanwijzingen op zoek was geweest.

‘Wel wel wel,’ mompelde hij, ‘dat kan nu toch geen toeval meer zijn... Een bed dat plots van het ene dak naar het andere verhuist... een torenkraan die er pal tussenin staat... en een rancuneuze kraanoperator... Zijn ze nu helemaal gek geworden, die twee?..’

Hij klapte zijn laptop weer dicht, graaide zijn vest van de kapstok en verliet in zeven haasten zijn kantoor. Hij vond dat hij geen tijd te verliezen had. Als hij de link tussen die drie zaken kon leggen, dan kon Verdoot dat eveneens. Dat de politie de link niet had gelegd was begrijpelijk : ze konden niet weten dat het bed in dat afbraakpand op zolder had gestaan, onder de blote sterrenhemel. Maar Verdoot wist dit maar al te goed.

Wellicht, zo redeneerde Damen, had het tweetal de nacht voordien hun slag geslagen, en hadden ze Verdoots geld met de kraan naar buiten gesmokkeld. Als dat het geval was, dan was dat ongetwijfeld een ingenieuze zet geweest. Maar die idiote Saevels had dat bed ongemoeid moeten laten ; hij had net zo goed zijn visitekaartje bij Verdoot kunnen achterlaten. Verdoot had ervoor gezorgd dat Saevels ontslagen werd. Als Verdoot ook maar even nadacht, dan zou hij weten wie hierachter zat... Er waren immers maar een paar operatoren die met de werking van zo'n hypermoderne torenkraan vertrouwd waren ; ze hadden daarvoor – het was hem nog maar pas door collega's van Saevels verteld geweest – een speciale opleiding gevolgd bij de kraanimporteur.

Een uur later rolde Damen het erf op waar de loodgieter verblijf hield. Hij kwam met slippende banden tot stilstand, en stelde vast dat de roestige bestelwagen met de ladders niet meer op het erf stond. Hij klom uit zijn wagen, haastte zich naar de deur en klopte aan.

De slonzige vrouw die hij de vorige keer had ontmoet opende de deur. Toen ze hem in de gaten kreeg posteerde ze zich meteen in het midden van de

deur, kruiste de armen, en stak haar kin in de hoogte ; ze was duidelijk niet van plan om hem binnen te laten.

‘Ik kom voor Johnny.’ zei hij, terwijl hij haar vriendelijk gedag toeknikte. ‘Ik moet hem dringend spreken.’

‘Johnny is er niet.’ zei ze, en haar toon was bepaald niet vriendelijk te noemen. ‘En als je gekomen bent om ons nogmaals blaasjes wijs te maken, dan kan je maar beter meteen opstappen, meneer Leunis... of moet ik meneer Camps zeggen?’

Hij keek verrast op. Ze gebruikte de naam die hij had gebruikt toen hij kraanman Saevels in dat steegje bij Verdoot had ontmoet ; het was duidelijk dat zij en Saevels met elkaar hadden gesproken, of dat ze op zijn minst bij de gesprekken die Saevels met haar zoon had gevoerd aanwezig was geweest.

‘Deze keer is het echt belangrijk wat ik te vertellen heb.’ zei hij. ‘En erg dringend bovendien.’

‘Johnny is er niet.’ snauwde ze. ‘En ik weet ook niet waar hij ergens uithangt.’

‘Zou het kunnen dat hij ergens met Willy Saevels zit te praten?’ vroeg hij, lukraak.

‘Dat zou me sterk verwonderen.’ zei ze, terwijl ze hem schamper aankeek. ‘Willy heeft momenteel bijzonder weinig te vertellen. Hij heeft namelijk vannacht een ongeval gehad.’

Ze zag hoe Damen geschrokken naar haar opkeek.

‘Hij ligt op intensieve zorgen.’ vervolgde ze. ‘In het ziekenhuis van Goorzele. Hij wordt in comateuze toestand gehouden... Ze hebben hem vanochtend op de stoep van zijn woning gevonden. In een plas met bloed... Hij is blijkbaar uit het raam van de bovenverdieping gevallen...’

Damen onderdrukte een vloek. Hij beseftte dat hij te laat kwam. Hij deed een paar stappen achteruit en wendde zich af van de vrouw. Toen deed hij iets wat de oude Verdoot hem een dag eerder had voorgedaan, toen deze zich op de zolder van het afbraakpand realiseerde wat er aan de hand was : hij plaatste zijn handen in zijn zij en keek verslagen voor zich uit.

Hij had zich zo gehaast. Hij had zo gehoopt dat hij nog op tijd zou zijn geweest...

‘Luister,’ zei hij, zich weer tot de vrouw wendend, ‘het is van ontzettend groot belang dat ik Johnny zo snel mogelijk te spreken krijg. Hij verkeert in groot gevaar. Wat Willy Saevels is overkomen mag dan wel op een ongeval lijken, maar dat is het helemaal niet... Iemand is hem gaan opzoeken... iemand met slechte bedoelingen... En als ik je zoon niet snel te pakken krijg om hem te waarschuwen, dan zal hem wellicht hetzelfde overkomen...’

De vrouw wist blijkbaar niet goed hoe ze hierop moest reageren. Maar hij zag haar houding langzaam veranderen, en ze begon hem weifelend aan te kijken.

‘Hij is weg met zijn camionette.’ zei ze tenslotte. ‘Ik zal je zijn gsm nummer geven... Wacht hier even.’

Ze stapte het huis in en keerde weldra terug met een papiertje in de hand. Haar gelaat zag er thans zorgelijk uit.

‘Hij heeft zijn krukken nog maar pas aan de kant gezet, en hij kan amper normaal stappen.’ zei ze bezorgd. ‘Hij is een half uur geleden in grote haast vertrokken... Waar hij naartoe is weet ik echt niet...’

‘Dank je.’ zei hij, en hij haastte zich naar zijn wagen.

Nog voor hij de oprit van het landhuis had verlaten, had hij het nummer ingetoetst, en hij kreeg vrijwel meteen verbinding. Hij verspeelde geen tijd met een verklarende inleiding, maar zei onmiddellijk:

‘Johnny, je verkeert in groot gevaar. Verdoot heeft je kompaan al te grazen genomen. Geloof maar niet dat het een ongeluk was. Via Willy weet hij ook dat jij de hoofdschuldige bent...’

Geruime tijd hoorde Damen alleen maar geruis uit het luidsprekertje komen.

‘Man, waar heb jij het eigenlijk over?’ hoorde hij plots een weifelende mannenstem zeggen. ‘En wie ben je eigenlijk?’

‘Doe nu niet onnozel, Johnny. ‘sprak Damen, duidelijk geïrriteerd. ‘Ik weet wat jullie hebben uitgespookt. Ik weet dat jullie Verdoot hebben opgelicht. En wat mij betreft hadden jullie hem nog veel meer geld afhandig mogen maken. Want ik koester niet in het minst sympathie voor hem en zijn moordzuchtige zoon. Maar die zoon van hem is een echte psychopaat, Johnny. Voor hem moet je uitkijken. Hij zal de inlichtingen die hij nodig had ongetwijfeld uit Willy hebben geperst, voor hij deze zogezegd liet

“verongelukken”... Hij zal je komen opzoeken en vermoorden, dat garandeer ik je. Je weet nog lang niet alles van wat hij heeft uitgespookt. Je weet wellicht een paar dingen, maar lang niet alles, echt niet...’

Aan de andere kant van de verbinding bleef het opvallend stil...

‘Luister, vertrouw me.’ vervolgde Damen. ‘Ik heb het goed met je voor. Ik ben een privé-onderzoeker. Ik werk in opdracht van een ex-werknemer van Verdoot, en ik poog al een ganse tijd hem en zijn zoon te ontmaskeren. Ik was onlangs bij je in verband met die verloren gsm ; je kent me dus. Zeg maar waar we kunnen afspreken om verder te praten. Het is erg belangrijk dat we dat doen, niet alleen voor mij, maar ook voor jou... Waar ben je momenteel?...’

‘Wat dacht je nu!?’ zei Johnny, en in zijn stem klonk hysterie door. ‘Ik sta op de parking van het ziekenhuis man!...Klaar om weer te vertrekken!... Ik moest met Willy praten... Ik moest weten wat hij er precies was gebeurd... waarom hij uit dat raam is gevallen... Willy was een evenwichtskunstenaar, en hij had hoegenaamd geen hoogtevrees ; anders zou hij die job van kraanman nooit hebben kunnen doen... Die vreselijke onzekerheid, na wat hem is overkomen, maakt me gek man!’

Hij snakte even naar lucht, en vervolgde, haast huilend:

‘Maar Willy is dood man!... Hij heeft zijn val niet overleefd... Hij is zopas in de operatiekamer overleden aan inwendige bloedingen...’

Damen hoorde een paar gesmoorde snikken.

‘Johnny,’ zei hij, ‘luister goed: ik bel je onmiddellijk terug om te zeggen waar je mij kan treffen. Ik zal je het adres doorgeven, en dan kom je onmiddellijk naar me toe, hoor je dat!? Wees niet bang dat ik de politie zal inschakelen, want dat doe ik in geen geval. In géén geval, Johnny... Maar zorg jij ervoor dat je door niemand gevolgd wordt!... Dat is echt wel belangrijk, Johnny : zorg ervoor dat je niet gevolgd wordt!...’

Marcel Dumont zat in zijn achtertuin in een gemakkelijke tuinstoel te genieten van een frisse pint bier. De zon stond hoog aan een wolkeloze hemel, maar er woei een aangenaam briesje uit oostelijke richting, en de temperatuur was best wel draaglijk, zo vond hij. De veelkleurige bermudabroek die hij droeg verschaftte hem een aangenaam vakantiegevoel, en het machtige zonnescherm boven zijn hoofd beschermde hem tegen de felle zonnestralen.

Hij had zopas verbaal in de clinch gelegen met zijn vrouw over de noodzakelijkheid om de muren van de bergruimte te schilderen (zij vond van wel, hij van niet) en ze had na zijn zoveelste bedenking aangaande de kleur die ze voorstelde woedend het strijdperk verlaten, zeggende dat hij een vadsigaard was die alleen maar goed was om het zitvlak van zijn broek te verslijten. Hij had haar kort nadien vooraan horen vertrekken met de auto, en hij wist uit ervaring dat ze de eerstvolgende uren niet zou komen opdagen. Wellicht was ze naar één van haar vele vriendinnen om zich aldaar, onder het nuttigen van een grote hoeveelheid koffie, uitgebreid te gaan beklagen over zijn luiheid, maar dat vond hij niet zo erg, zolang hij maar niet hoorde wat er gezegd werd...

Hij nam andermaal een paar flinke slokken van zijn bier en keek met innige tevredenheid om zich heen. Ze mocht hem dat wel een luiertik noemen, hij had er gisteren toch maar voor gezorgd dat het gazon was gemaaid, dat het onkruid tussen de rozenstruiken was gewied, en dat de stoelen en de tafel van de tuinset een flinke wasbeurt hadden gekregen. Bovendien, zo bedacht hij, had hij lang genoeg naar de pijpen van zijn bazen gedanst ; het werd tijd dat hij voor wat weerwerk zorgde, ook al ging dat weerwerk soms gepaard met enig vuurwerk.

Hij keek nogmaals met welbehagen om zich heen, en hij prees zich gelukkig dat hij zijn achtertuin zo mooi op orde had. De toppen van de coniferen die zijn tuin omringden stonden zachtjes te wiegen in de wind, en het tuinhuisje achteraan, dat hij pas drie dagen geleden van een nieuw laagje houtbeits had voorzien, stond te schitteren in het zonlicht dat het een plezier was om te zien. Neen, lui was hij zeker niet. Maar vandaag had hij zich voorgenomen om een snipperdag in te lassen, en die zou ze hem niet afnemen.

Ze waren al een tijdje niet meer naar de Ardennen geweest ; het veelvuldige verblijf in een enge stacaravan, zittend op elkanders lip, was niet alleen hem, maar ook haar op den duur de keel gaan uithangen. Hij had zelfs even overwogen of hij dat ding niet beter van de hand kon doen, nu het nog niet helemaal door elkaar zakte van de ouderdom, maar daar had zijn vrouw zich dan weer tegen verzet.

De gsm die naast zijn pint op tafel lag begon plots te rinkelen. Hij nam het toestel op en kreeg Paul Damen aan de lijn. Hij luisterde aandachtig naar wat deze te zeggen had, antwoordde een paar keer met een kort ja of nee, en toen hij het toestel weer neerlegde, wist hij dat er van zijn rust die namiddag niet veel meer terecht zou komen.

Een half uur later zat hij nog steeds in zijn tuinstoel. Zijn bermudabroek had hij geruild voor een exemplaar met lange pijpen, en op de ronde tuintafel stonden een aantal flesjes met bier en frisdrank. Tegenover hem zaten een paar mannen. Eén van hen was Damen, en de persoon die naast Damen zat had hij nog nooit ontmoet. Die man had een slungelachtig voorkomen en een opvallend kinderachtig gezicht, en hij maakte een erg zenuwachtige indruk. Het bleek de man te zijn die erin geslaagd was Verdoots zakken wat lichter te maken, en die hierdoor alleen al op Marcells onvoorwaardelijke sympathie kon rekenen...

Nadat Damen zijn cliënt een beknopte samenvatting had gegeven van wat er de afgelopen uren was gebeurd, richtte hij zich tot de man naast hem en zei:

‘Zo loodgieter, en nu is het aan jou. Je weet inmiddels dat we van je plannen op de hoogte zijn, en als je wilt dat we je verder helpen uit je benarde positie, zodat dat je niet dezelfde weg opgaat van je kompaan Saevels, dan zal je ons toch echt wat meer moeten vertellen... Wiens lumineus idee was het bijvoorbeeld om dat bed te gaan verhuizen...’

Pelgrims trok een azijnzuur gezicht. Hij begreep dat hij hier niet onderuit kon ; dat die twee hem niet zouden laten gaan alvorens hun nieuwsgierigheid bevredigd was. Hij stond op het punt zijn geheimen prijs te geven aan twee volslagen onbekenden, en hij wist niet of hij hier wel goed aan deed. Toch was zijn wantrouwen tegen Damen en diens vredig uitzierende cliënt al meteen beginnen afkalven toen hij in die rustige tuin onder die grote paraplu was gaan zitten, en na enig aarzelen stak hij van wal:

‘Jullie moeten begrijpen dat het voor mij niet gemakkelijk valt om hierover te praten.’ zo begon hij. ‘Ik ben namelijk geen onbeschreven blad ; ik heb al meermaals dingen gedaan die niet door de beugel konden. Ik ben daar niet fier op, zeker niet. Maar berouw komt na de zonde, en ik kan de klok niet terugdraaien. Maar ik zal beginnen bij het begin.

Voor de goegemeente ben ik loodgieter en dakwerker, maar in mijn vrije tijd doe ik ook andere dingen...Niet zo’n fraaie dingen overigens... Inbraken met diefstal bijvoorbeeld.

Niet dat ik daar al veel beter van ben geworden, integendeel : ik ben al tegen een paar veroordelingen opgelopen, en verleden jaar heb ik zelfs een paar maanden – drie om precies te zijn - moeten brommen voor mijn daden...

Wat de zaak betreft waarmee ik me thans had ingelaten, kan ik in het kort het volgende zeggen : ik was dingen over Verdoots zoon te weten gekomen die hem heel wat narigheid konden bezorgen... als ik er tenminste mee naar de politie stapte. Het waren zo’n erge dingen dat hij, mits ik zou getuigen tegen hem, voor jaren achter de tralies zou verdwijnen. Ik ga niet in detail treden, maar het waren zo’n weerzinwekkende dingen dat zelfs ik, die toch niet bepaald fijngevoelig van aard ben, ervan moest walgen.

Toen ik zag dat Verdoots zoon hier ongestraft mee wegkwam, dat hij kennelijk de zaak zodanig had geregeld dat er geen verdenking op hem viel, begon ik me af te vragen of dat wel eerlijk was, en of ik geen middel kon verzinnen om hem alsnog te treffen. Ik weet wel, dat klinkt uit mijn mond nu alsof ik de moraalridder wil spelen, alsof ik alleen maar dacht aan gerechtigheid, en niet aan het geld dat ik van plan was hem afhandig te maken, maar ik heb aan zijn walgelijke daden – het waren twee moorden – verschrikkelijke nachtmerries overgehouden, maanden aan een stuk, en dus vond dus dat ik het recht had om hem te laten boeten, de smeerlap...

Ik heb hem in totaal drie brieven geschreven – uiteraard anoniem. De eerste om hem ervan te verwittigen dat ik hem in het vizier had, en dat hij zijn geld klaar moest houden. De tweede bevatte concrete instructies om mij een som geld te geven. Uit die brief kon hij opmaken dat ik tot in de details op de hoogte was van zijn misdaden, zodat hij mijn eis tot betaling niet zomaar kon negeren. De overdracht van het geld had ik nogal amateuristisch geregeld : zijn zuster moest zich mengen tussen de talrijke bezoekers van de jaarmarkt in Goorzele, en ze moest zich het geld, dat verpakt zat in een

plastic zak, zonder protest laten afpakken... Ik kon hem, of zijn vader, dat niet zelf laten doen ; dat leek me veel te gevaarlijk. Maar jammer genoeg – of gelukkig maar ; het is zoals je het bekijkt – verzwikte ik bij een val van mijn ladder mijn enkel, en kon ik me niet ter plaatse begeven omdat ik genoodzaakt was enige tijd op krukken te lopen. Of het meisje met het geld op stap is geweest weet ik dus niet...

Inmiddels had ik Willy leren kennen. Ik had hem al meermaals opgemerkt in café “Onder de toren”, hier in Nevelbeke, en op een keer raakten we aan de praat. Willy was werkloos, en had tamelijk wat gedronken toen. Hij begon ongeremd te praten over iets onaangenaams wat hem was overkomen, nog niet zolang geleden.

Bleek dat hij enige tijd tevoren bij de firma Zeedijk, waar hij werkte als kraanoperator, was ontslagen, en dat dit ontslag de schuld was geweest van Verdoot uit Goorzele, alwaar hij een oud pand moest helpen afbreken. Dat dit was gebeurd naar aanleiding van een kapotte gsm die hij in de dakgoot had gevonden, vertelde hij er toen niet bij ; dat heeft hij mij nog maar zeer recentelijk verteld, namelijk op de avond dat we samen op pad zijn gegaan om Verdoots zakken wat lichter te maken.’

Pelgrims wierp een schuwe blik op Damen en vervolgde:

‘Ik had Willy al evenmin wat verteld over die verloren telefoon... Maar toen dat onderwerp ter sprake kwam drong het al snel tot me door dat er niks klopte van dat verhaaltje dat je mij bent komen vertellen... onder een valse naam...’

‘Doet nu even niks ter zake.’ zei Damen, een wegwuivend gebaar makend. ‘Loop niet vooruit op de feiten, en ga verder met je verhaal waar je gebleven was.’

‘Willy leed erg onder dat ontslag, en hij zat vol haatgevoelens, zowel ten opzichte van Zeedijk als ten opzichte van Verdoot.’ vervolgde Pelgrims. ‘Hij zon op wraak, en dat liet hij duidelijk blijken. Hij vertelde mij dat hij reservesleutels van die torenkraan had laten maken, en dat deze hem al een keer van pas waren gekomen. Hij had namelijk op een nacht het controlebord gesaboteerd. Maar de herstellende van de kraanfirma hadden dat in een mum van tijd weer in orde gebracht ; veel te snel naar Willy’s zin...

Van zijn opvolger was Willy te weten gekomen dat er in de bovenbouw van de kraan – in de cabine dus - kort geleden brand was ontstaan - waar Willy overigens naar eigen zeggen niks mee te maken had. De herstelling hiervan

had dagen aangesleept, maar de kraan was nu weer in orde. Maar omdat Zeedijk achterop was geraakt met een belangrijke opdracht, namelijk de bouw van een hoog appartementsgebouw, hadden ze de werken bij Verdoot al na één dag moeten stilleggen, en was het personeel ingezet geworden op die andere werf... Ze hadden bij Verdoot alleen het dak van dat oude pand kunnen wegnemen...

Willy's frustratie zat erg diep, en ik heb lang gearzeld of ik hem van mijn geheim op de hoogte zou brengen. Maar nadat hij mij had verteld over die torenkraan, ging er mij een licht op. Die kraan kon best wel eens van pas komen om het geld te versluizen... We zouden de handen in elkaar kunnen slaan, en er beiden beter van worden : hij zou Verdoot een serieuze hak kunnen zetten, en er nog een aardige duit aan overhouden ook, en ik zou op een vrij risicoloze wijze het zwijggeld kunnen binnenhalen...

Ik bracht hem dus op de hoogte van hetgeen ik aan bezwarende feiten over die jonge Verdoot te weten was gekomen, en over de manier waarop we beiden onze slag konden thuishalen. Willy was onmiddellijk razend enthousiast, en we begaven ons nog dezelfde avond ter plaatse en bestudeerden de omgeving van de kraan. Het dak van dat oude huis bleek inderdaad verwijderd te zijn, en dat kwam ons goed uit. Willy kon goed afstanden inschatten, en hij was er vrij zeker van dat de lastarm van de kraan tot net boven het lege gebouw van de belastingen aan de overkant van de straat reikte. Toen we dat hadden vastgesteld, waren de plannen vlug gemaakt, en hebben we daar ter plaatse besloten om via die torenkraan met Verdoots geld aan de haal te gaan.

Dus schreef ik hem mijn derde brief, en beval hem om honderdduizend euro – allemaal briefjes van vijftig euro - in een koffertje onder het bed op de bovenverdieping te plaatsen. Willy had namelijk opgemerkt dat het bed van die vermoorde vrouw daar nog steeds stond, net zoals het overige meubilair trouwens. Dat bed zal ik trouwens nooit vergeten ; het spookt nog geregeld doorheen mijn hoofd 's nachts...

Ik liet het voorkomen in die derde brief, dat ik langs achter zou komen om de buit op te halen, en ik gaf Verdoot de instructie om zijn achterpoort met kettingen af te sluiten, en om de toegang van het afbraakpand achteraan zo gemakkelijk mogelijk te maken... Al deze instructies waren uiteraard bedoeld om hem op het verkeerde been te zetten. Ik schreef ook dat ik niet zeker wist wanneer ik precies dat geld zou komen ophalen, wel dat ik

inmiddels een kompaan had gevonden die dat mogelijks in mijn plaats zou komen doen...’

Johnny Pelgrims zweeg even om een slok van zijn frisdrank te nemen en vervolgde:

‘De nacht dat het zou gaan gebeuren waren we allebei behoorlijk zenuwachtig. Omstreeks twee uur kwamen we ter plaatse en Willy klom meteen in de kraan om de stroomvoorziening in te schakelen en het commandokastje op te halen. Toen hij weer beneden kwam maakte hij zich zorgen over het lawaai dat het transportmechanisme zou gaan maken. Het geluid zou door waakzame burens – waaronder Verdoot - kunnen opgemerkt worden, zo zei hij. Pas toen vertelde hij mij dat hij op een nacht de reikwijdte van de draagarm was komen uitproberen, omdat hij er honderd procent zeker wilde van zijn dat de arm lang genoeg was. Maar hij had die test vervroegd moeten afblazen, omdat er aan de overzijde van de straat, mogelijk ten gevolge van het lawaai van de kraan, een paar lichten werden aangestoken...

Maar goed, we waren er nu eenmaal met veel gretigheid aan begonnen, en we zouden er kost wat kost mee doorgaan.

Willy zou gans de operatie in zijn eentje uitvoeren, terwijl ik, omwille van het feit dat ik nog niet zo goed te been was, me zou gaan verschuilen achter een raam op de eerste verdieping, om van daaruit de zaak in de gaten te houden. Ik vergat nog te vermelden dat Willy een paar nachten tevoren een gat in de omheining van dat gebouw had gemaakt, en de nooddeur op de eerste verdieping had opengebroken, zodat we meteen aan de slag konden...

Zoals afgesproken klom Willy via de brandtrap meteen tot op het dak van dat gebouw, terwijl ik postvatte achter het raam beneden hem. Ik kon uiteraard niet zien wat hij boven mijn hoofd aan het doen was, maar ik zag na een tijdje de lastarm met de ladders – er hingen een paar ladders aan de hijschaak- langzaam mijn richting uitkomen. De draagarm kwam pal boven mijn hoofd tot stilstand. Zoals Willy me nadien vertelde lukte dat maar net ; had de arm een paar meter korter geweest, dan hadden we onze plannen moeten aanpassen – of afblazen. Nog geen halve minuut later zag ik de arm weer in beweging komen, en toen de ladders weer verschenen stond Willy er wijdbeens bovenop. Terwijl hij een arm omheen de hijskabel had geslagen, navigeerde hij de lastarm langzaam in de richting van het

afbraakpand. Maar al snel ging het mis : de ladders begonnen te tollen, nu eens linksom, dan weer rechtsom. Dat maakte het voor Willy bijzonder moeilijk. Hij moest ervoor zorgen dat hij zijn evenwicht niet verloor, en dat hij tegelijk de juiste manoeuvres uitvoerde. En dat terwijl hij voortdurend om zich heen moest kijken om zich te kunnen oriënteren – in het donker dan nog wel. Een paar keer hield ik mijn hart vast, want hij wiebelde echt wel gevaarlijk. Maar goed, hij slaagde er tenslotte in om zichzelf en zijn ladders zonder ongelukken op de zolder van dat sloophuis neer te laten...

Nu kwam er uiteraard een kritiek moment ; een moment waarop het behoorlijk kon misgaan. Hij moest nu dat zolderluik openen en in de slaapkamer eronder dat koffertje gaan ophalen...

We hadden afgesproken dat ik met een zaklamp zou seinen zodra hij op die zolder aankwam, drie korte flashes, telkens opnieuw. Ik zou dat echter alleen doen als op het appartement van Verdoot het licht aanging, of als ik in dat afbraakpand wat abnormaals opmerkte, dus hield ik mijn ogen zoveel als mogelijk op die twee locaties gericht. Maar alles bleef rustig, en dus liet ik de lamp ongemoeid.

Een tijdlang gebeurde er niks, en de spanning was om te snijden. In zo'n situatie duurt iedere seconde wel een halve minuut. Maar tenslotte zag ik de arm weer in beweging komen, en even later zag ik tot mijn grote verbazing dat Willy de ladders op zolder had achtergelaten, en dat hij de riemen aan de poten van een bed had bevestigd. Hijzelf zat bovenop dat bed, en het koffertje lag naast hem. Omdat hij zijn handen nu vrij had, verliep de terugtocht veel vlotter, en weldra kwam de lastarm boven het lege belastingkantoor weer tot stilstand. Ik zag de arm een minuut later weer vertrekken, en op de plaats waar hij oorspronkelijk had gehangen tot stilstand komen. Daar was hij nog maar net aangekomen toen op het appartement van Verdoot het licht aanging, en een overgordijn een eindje opzij werd geschoven... Willy had het ook opgemerkt. Hij vertelde me later dat hij de kans niet had gehad om dat bed wat verder achteruit te trekken, want dan zou zijn silhouet op dat dak zeker zijn opgevallen. Hij had zich meteen plat op zijn buik laten vallen, en was vervolgens achteruit beginnen schuifelen, tot aan de brandtrap. Toen was hij weer snel naar beneden geklommen.'

Hier gekomen met zijn verhaal werd Pelgrims door Damen onderbroken.

‘Het was een grote fout van hem om niet even te wachten tot alles bij Verdoot weer rustig was geworden.’ sprak deze. ‘Als dat bed in het midden van het gebouw had gestaan, was het wellicht nooit zo snel opgemerkt geworden... misschien wel nooit...’

‘Hij was in paniek man, net als ik.’ zei Johnny, op heftige toon. ‘We dachten allebei dat Verdoot ons plan doorzien had, en dat we, als we ons niet snel uit de voeten maakten, tegen die moordzuchtige zoon van hem zouden oplopen... De zenuwen gierden ons allebei door de keel man!... Als je moest gezien hebben wat ik heb gezien van die kerel, dan zou je beter begrijpen waarom ik zo beducht voor hem was... En Willy wist inmiddels ook wat hij op zijn kerfstok had, want ik had het hem verteld... Toen we weer beneden kwamen zijn we er met dat koffertje meteen als hazen vandoor gegaan, zonder nog om te kijken... Het is pas later, toen we al bij Willy thuis waren, dat we hebben ontdekt dat we al die moeite voor niks hebben gedaan...’

‘Voor niks hebben gedaan?’ echode Damen, en hij keek Pelgrims verwonderd aan.

‘Juist, al dat werk, en al die risico’s, hebben ons totaal niks opgeleverd.’ antwoordde Pelgrims, met enige bitterheid in zijn stem. ‘Ik zal je het koffertje zo dadelijk laten zien ; het ligt in mijn camionette. Toen we de ritssluiting openden, bleek het alleen maar een hoop oud krantenpapier te bevatten...’

Damen zat Johnny Pelgrims minstens een halve minuut met open mond aan te staren.

‘Alleen maar oud krantenpapier?’ herhaalde hij. ‘Werkelijk!?’

‘Ik zweer het man! Niks anders!’ was het resolute antwoord van Johnny. ‘Verdoot had de ritssluiting van het koffertje stevig dichtgenaaid, zodat we het ter plaatse niet konden openen ... enfin, toch niet zonder hulpmiddelen – en die hadden we natuurlijk niet binnen ons bereik. Hij wilde er blijkbaar zeker van zijn dat we de inhoud pas later zouden controleren...’

Marcel, die de ganse tijd aandachtig had zitten luisteren, keek zijn twee gasten beurtelings geschokt aan, maar onthield zich van commentaar.

‘Hij moet wel gek zijn om zoiets te doen.’ mompelde Damen, terwijl hij onbegrijpend het hoofd schudde. ‘Hij tekent hiermee bij manier van spreken zijn eigen doodvonnis... en dat van zijn zoon... Wat mag hem in godsnaam bezielde hebben?...’

‘Ze hebben Willy meteen te grazen genomen.’ sprak Johnny, met een krop in de keel. ‘En ik twijfel er niet aan, of ik zal de volgende zijn...’

Damen voelde zich niet geroepen om dit vermoeden te weerleggen. Marcel trok een bedenkelijk gezicht. Beiden wisten goed genoeg dat de loodgieter wel eens gelijk zou kunnen hebben. Met de Verdoots viel niet te spotten ; dat was nog maar eens gebleken.

‘Ik zou hem kunnen aangeven.’ sprak Johnny, meer in zichzelf dan tot de anderen. ‘Ik zou de misdaden van die jonge gek kunnen doorgeven aan de politie. Ik ben er getuige van geweest, en het staat me allemaal nog zeer helder voor de geest...’

Hij loosde een zucht, die door de emotie hortend uit zijn keelgat kwam, en zweeg enige tijd.

‘Maar ik kan dit onmogelijk doen zonder mezelf in diskrediet te brengen.’ zo vervolgde hij. ‘Ik heb al een paar veroordelingen opgelopen, en ik had daar niks te zoeken tijdens die verschrikkelijke nacht... Ik zal zwaar gestraft worden, niet alleen voor wat ik van plan was te gaan doen, maar meer nog voor hetgeen ik heb nagelaten te doen... En dus kan ik niet anders dan uit louter eigenbelang mijn mond houden...’

Hij keek Damen met een blik vol wanhoop aan.

‘Is het niet erg?’ zei hij. ‘Ik kan ervoor zorgen dat die waanzinnige moordenaar achter de tralies belandt, maar ik moet ook aan mijn eigen hachje denken... Ik ben vrijgekomen onder voorwaarden, en ik kan me niet veroorloven om mijn stommiteiten op te biechten.’

Andermaal stokte het gesprek, en het was Damen die tenslotte de stilte verbrak.

‘Zou het niet beter zijn, Johnny,’ sprak hij op zachte toon, ‘dat je nu eindelijk eens een keer opbiecht wat er daar precies is gebeurd in dat oude pand?’

Pelgrims boog moedeloos het hoofd.

‘Misschien heb je gelijk,’ zei hij. ‘Misschien moet ik het allemaal maar eens vertellen... Al was het maar alleen voor het geval mij iets zou overkomen...’

‘Precies,’ zei Damen, ‘nu hoor ik je verstandig praten... Je zou toch niet willen dat de bewijzen tegen dat stuk crapuul helemaal worden gewist... En op onze discretie kan je rekenen, onze lippen zijn verzegeld, nietwaar Marcel?’

‘Plechtig beloofd.’ antwoordde Marcel prompt.

‘Nu goed, ‘ zuchtte Pelgrims. Hij nam een paar slokken van zijn frisdrank en stak van wal:

‘Eigenlijk is het allemaal niet zo ingewikkeld. Ik moest bij haar – bij die ongelukkige vrouw bedoel ik - de dakgoot gaan herstellen. In januari vorig jaar was dat. Na afloop van de herstelling stond ze erop om me meteen te betalen. Dus volgde ik haar naar binnen. Ze zei dat ze geen banken vertrouwde, en dat ze al haar geld in huis bewaarde, wat ik eerlijk gezegd nogal dom vond. Ik bedoel : ik vond het dom van haar dat ze dat tegen mij zei... Zo goed bleek ze me dus niet te kennen...

Terwijl ik de kwitantie uitschreef verdween ze om het geld te gaan halen. Ik hoorde haar op de bovenverdieping morrelen aan de houten vloer. Ouderen verstoppen hun geld op de gekste plaatsen, en ik kon uit het geluid dat ik hoorde opmaken dat ze haar geld had verborgen onder een losse vloerplank. Maar ik schonk daar verder geen aandacht aan. Ze betaalde mij keurig, en ik verdween.

In het voorjaar van datzelfde jaar – in april was dat – verdween ik voor drie maanden achter de tralies. Voor feiten waarvoor ik al eerder was

veroordeeld ; feiten in verband met inbraken en diefstal in particuliere woningen. Toen ik in de zomer van dat jaar weer werd vrijgelaten, gebeurde dat onder strenge voorwaarden. Als ik nog dezelfde strafbare feiten zou plegen, zo werd me duidelijk gemaakt, zou me dat zwaar worden aangerekend...

Uiteraard was ik opgelucht dat ik de gevangenis mocht verlaten, zodat ik mijn beroep van loodgieter en dakwerker kon hervatten. Maar daar stelde zich al meteen een groot probleem. De rekeningen hadden zich tijdens mijn afwezigheid opgestapeld, en ik kon ze niet betalen. Er zaten een paar dringende zaken tussen, en mijn ouders vertikten het om me het geld voor te schieten. Eigenlijk zagen ze me liever gaan dan komen, want mijn kwalijke reputatie, zo lieten ze me verstaan, straalde ook af op hen, en dat vertaalde zich dan weer in een verminderde omzet van mijn vaders handel...

Dus zag ik mij na mijn vrijlating genoodzaakt om al direct opnieuw te gaan stelen. Die oude vrouw in Goorzele leek me een gemakkelijk slachtoffer, vermits ze me verteld had dat ze er alleen woonde. Ik ging er op de tweede nacht na mijn vrijlating naartoe. Ik weet nog dat het regende die nacht. Ik ging langs het steegje achteraan, en tot mijn grote verbazing was haar achterdeur niet op slot. Toen ik binnenging en beneden aan de trap stond, hoorde ik haar boven rustig snurken. Ik sloop voorzichtig de trap op – ik herinner me dat de treden nogal wat lawaai maakten - en betrad haar slaapkamer. Dat was namelijk de plaats waar ik haar zes maand eerder had horen rommelen, toen ze mijn geld ging halen. Ik was eigenlijk niet bang dat ze wakker ging worden ; ze sliep erg vast. Als dat onverhoeds toch zou gebeuren, zou ik meteen op de vlucht slaan. Ik dekte met mijn hand de straal van de zaklamp af en begon de vloer te inspecteren.

Ik was daar nog geen halve minuut mee bezig, toen ik achteraan de woning gestommel hoorde. Mijn adem stokte in mijn keel, en ik hield me muisstil. Blijkbaar kwam er iemand naar binnen, want ik voelde plots de tochtstroom van de openstaande achterdeur. Terwijl ik in paniek om me heen keek, zoekend naar een plaats waar ik me het best kon verbergen, hoorde ik onderaan in de gang het geluid van een sleutel die in een slot werd omgedraaid. De achterdeur daar beneden werd blijkbaar afgesloten, en ik veronderstelde dat er iemand van haar familie was aangekomen – wist ik veel... één van haar kinderen bijvoorbeeld. Ze was dan wel alleen, maar het kon best zijn dat ze een logé had ; iemand die nog laat op stap was geweest.

Waarom zou die iemand anders de deur achteraan op slot draaien, zo flitste het door mijn hoofd.

Maar als de persoon die was binnengekomen niet van plan was om weer weg te gaan, dan had ik een groot probleem ; een groot probleem, om ongezien weer weg te komen. Ik kende het huis niet goed genoeg om te weten of er nog andere vluchtwegen waren dan alleen maar die achterdeur.

In een hoek van haar slaapkamer bevond zich een houten trap die naar de zolder leidde. Ik sloop er behoedzaam naartoe, beducht voor krakende geluiden onder mijn voeten, en beklom de treden. Ik klapte voorzichtig het luik open en kroop op handen en knieën de zolderruimte op. Toen ik het luik weer liet zakken hoorde ik onderaan in de woning iemand de trap opkomen. Die iemand deed niet bepaald veel moeite om stil te zijn, wat mij nogmaals sterkte in de overtuiging dat het iemand van haar familie moest zijn. Omdat er op haar kamer slechts één bed stond, hoopte ik dat de persoon in kwestie al snel in een andere kamer zou verdwijnen. Als dat ook werkelijk gebeuren zou, dan zou ik geduldig wachten tot alles weer rustig was, om er vervolgens stilletjes vandoor te gaan. Want haar geld interesseerde mij niet langer ; ongezien weggkomen betekende thans alles voor mij...

Maar er gebeurde iets geheel anders ; iets geheel onverwachts. Ik hoorde onder mij iemand de slaapkamer betreden, en vrijwel onmiddellijk werd het licht aangeknipt. Een gedeelte van het licht viel doorheen een brede kier tussen twee vloerplanken van de zoldering. Ik kon mijn nieuwsgierigheid niet bedwingen, en ik kroop uiterst behoedzaam dichterbij en bracht mijn oog voor de spleet. De ganse tijd was die vrouw rustig blijven doorslapen, en ik kon haar regelmatig gesnurk doorheen de planken van de vloer nog steeds horen.

Er stond een man in de slaapkamer, pal onder mij. Een man met zwart, kortgeknipt haar. Hij deed niets. Hij stond daar maar. Te kijken. Te kijken naar die vrouw. Wel twee minuten aan een stuk. Het viel me op dat hij flinterdunne latex handschoenen droeg, en dat hij zijn vingers niet kon stilhouden. Hij liet ze op en neer dansen en strengelde ze geregeld in elkaar. Hij deed me denken aan een pianist. Die doen ook vaak vingeroefeningen alvorens ze beginnen met pianospelen.

Wat er toen gebeurde was verschrikkelijk. De beelden ervan staan op mijn netvlies gebrand, en spoken tijdens mijn ergste dromen nog regelmatig door

mijn hoofd. Hij sprong plots over haar heen op het bed, zette zijn knieën weerszijden haar bovenlichaam, en begon haar te wurgen. Het gebeurde erg plots en onverwacht.

De vrouw, die op haar rug lag, schrok uiteraard wakker en sperde haar ogen wijd open. De doodsangst stond op haar gezicht te lezen. Ik weet niet of ze haar aanvaller herkend heeft, of dat ze hem zelfs maar heeft aangekeken. Ik weet alleen dat ikzelf verlamd van angst zat toe te kijken ; dat ik niet in staat was om actie te ondernemen, en dat ik mezelf tot op het einde van mijn dagen verwijten zal blijven maken omdat ik op dat moment niet naar beneden ben gesneld om hem van haar af te halen...In zekere zin heb ik haar mee helpen vermoorden...'

Pelgrims zat kennelijk met een krop in de keel. De tranen stonden in zijn ogen. Hij zag zich genoodzaakt zijn verhaal even te onderbreken om een paar slokken van zijn drank te nemen. Damen en Marcel lieten hem rustig zijn tijd nemen.

'Toen was ze dood... Onherroepelijk dood...' vervolgde Johnny, met gelatenheid. 'En toen sprong haar moordenaar weer van dat bed af, waardoor ik haar hoofd kon zien. Dat hoofd lag opzij gekanteld, en haar tong hing een eindje uit haar linker mondhoek.

Hij begon te grinniken... Zowaar als ik hier zit : de idioot begon plots te grinniken. En ook hoorde ik hem een paar keer zeggen : "Eindelijk is het zover...de zottin is dood..."

Wat hij toen deed was werkelijk van een ongezien pervers gehalte : hij trok het deken en het bovenlaken van haar weg , zodat haar ganse lichaam zichtbaar werd. Ze droeg een luchtig nachtkleed dat tot aan haar knieën reikte, en waaronder haar slipje en haar blote borsten vaag zichtbaar waren. De idioot stroomte haar nachtkleed wat verder op, zodat haar dijen bloot kwamen te liggen. Hij begon haar te betasten en te besnuffelen, net als een hond dat zou doen... Toen... toen... toen...'

Johnny kreeg alweer een moeilijk moment. Hij wendde het hoofd af van zijn twee toehoorders en keek een poosje met trillende lippen naar de achterliggende coniferen. Ook nu bewaarden zijn twee toehoorders een zedig stilzwijgen. Na enige seconden van stilte vermande Johnny zich en ging verder met zijn verhaal:

'Toen kroop hij weer dat bed op, de smeerlap, en hij spreidde haar benen uit elkaar. Hij ging languit op haar liggen, en begon tegen haar aan te

schurken.... Ik denk niet dat hij haar... nu, ja, je weet wel wat ik bedoel... Hij maakte alleen maar grommende geluiden, terwijl hij daar lag... Ik denk, hoe gek hij ook was, dat hij wel beseftte dat zijn DNA hem kon verraden als hij sporen op haar achterliet...

Plots, als bij toverslag, bleef hij roerloos liggen. Ik vreesde dat hij mijn aanwezigheid op de één of andere manier moest gevoeld – of geroken – hebben, en terwijl ik angstig doorheen die kier bleef toekijken, stakte de adem in mijn keel. Want ik maakte mij geen illusies : als hij mij in de mot had gekregen was ik ongetwijfeld een vogel voor de kat geweest. Maar gelukkig bleek dat niet het geval te zijn : hij keek op zijn polsuurwerk, en meteen daarna sprong hij weer van dat bed af en knipte het licht uit.

Een ganse tijd gebeurde er niets meer, en ik dacht even dat hij er vandoor was gegaan. Echter, ik had hem niet horen vertrekken langs die krakende trap, en dat maakte dat ik me nog steeds koest hield. Ik wilde hem zeker niet tegen het lijf lopen.

Hoelang ik daar gezeten heb op die zolder, terwijl de regen boven mijn hoofd troosteloos op de dakpannen tikte, weet ik niet. Mogelijk een half uur, maar zeker langer dan een kwartier. En de ganse tijd hoorde ik geen enkel geluid beneden mij. Het licht bleef uit, en de spanning was om te snijden. Ik vreesde dat ging gebeuren wat in horrorfilms zo vaak gebeurt : dat hij mijn aanwezigheid op de één of andere manier had opgemerkt, en dat hij plots uit het niets zou opduiken ; dat hij plots dat luik omhoog zou duwen, en mij zou overvallen...

Na verloop van tijd hoorde ik opnieuw gestommel onder mij. Ik dacht dat hij dat was, maar dat bleek niet het geval te zijn. Ik hoorde plots een kreet, en er viel iets op de grond. Het licht ging plots weer aan, en ik zag door de kier een jongeman onder mij staan ; een jongeman van nauwelijks vijftientig jaar, die verschrikt naar die dode vrouw stond te kijken. Hij had een zak in zijn handen, en voor hem op de vloer lag een zaklamp.

Toen liet de moordenaar weer van zich horen. Hij had blijkbaar geweten dat er iemand op komst was, en hij had zich verdekt opgesteld, mogelijk achter de deur.

Er kwam toen een gesprek op gang waarvan ik me de woorden nog allemaal letterlijk kan herinneren. De jongen bij het bed praatte op jammerlijke toon. Hij nam het zichzelf kwalijk dat hij niet alles had gedaan om de moord te voorkomen. Wat hij er precies mee bedoelde weet ik natuurlijk niet. De

woorden die de moordenaar sprak klonken ruw en uitdagend. Hij noemde de vrouw herhaaldelijk een zottin ; een zottin, die hem al jaren had gedwarsboomd. Op het einde van dat gesprek beval hij de jongen, die nog steeds aan het bed stond, om een losse vloerplank weg te nemen, en om zijn zakken te vullen met het geld dat daaronder verstopt zat. Maar de jongeman begon te jammeren, en zei dat hij het niet meer nodig had ; dat de moordenaar het maar zelf moest nemen als hij daar zin in had. Die beval hem echter in niet mis te verstane bewoordingen – erg harde woorden trouwens – om het toch te nemen, en de jongeman liet zich wenend op de knieën zakken en gaf gevolg aan de oproep. Hij was nog maar net begonnen met het geld te voorschijn te halen en in zijn zakken te stoppen, toen de moordenaar achter hem opdook, zijn voet tussen de schouderbladen van de jongen plaatste, en hem tegen krachtig tegen de vloer duwde. Toen... toen... ik hoor het nog steeds...verdomme, ik hoor dat akelige geluid nog steeds... toen...toen... ’

Pelgrims bracht zijn handen voor zijn oren, als wilde hij het denkbeeldige geluid dat hij nog steeds hoorde kost wat kost buitensluiten. Hij bleef aldoor met het hoofd schudden, en op zijn gelaat was een panische uitdrukking verschenen. Damen en Marcel, hadden erg met hem te doen.

‘Zo is het wel genoeg.’ zei Damen. ‘De rest kunnen we zelf wel aanvullen... Vertel maar wat er gebeurde nadat hij de jongen van de trap had gegooid.’

‘Toen hoorde ik hem nog even rommelen, maar ik kon niet zien wat hij aan het doen was. Later zag ik dat hij een trede van de trap had los gewrikt en naar beneden had gegooid. Na een minuut of wat hoorde ik hem naar beneden gaan, en toen werd het weer stil. Het licht in haar kamer was blijven branden.

Ik wachtte een vijftal minuten om er zeker van te zijn dat hij was verdwenen, en toen besloot ik om het er op te wagen, en naar beneden te gaan. Ik opende het zolderluik, en ik was al halfweg de zoldertrap, toen ik onderaan in de gang alweer wat hoorde rommelen. En verdomd nog aan toe : net op dat eigenste moment begon de gsm in mijn broekzak te rinkelen... Ik was rats vergeten om hem af te zetten toen ik die woning binnenging...

Ik was zodanig in paniek, dat ik me vliegensvlug weer op zolder terugtrok, en er niet beter op vond om het toestelletje doorheen het dakraam te kieperen. Dat raam stond namelijk op een kier, en het bevond zich net

boven mijn hoofd. Ik liet het zolderluik weer snel naar beneden zakken, en hield me muisstil. Nog geen tien tellen later hoorde ik iemand de trap opkomen. Wie dat was, de moordenaar of iemand anders, heb ik nooit geweten. Want de persoon in kwestie kwam aarzelend, en uiterst langzaam, naar boven geklommen. Halverwege de trap hield hij halt, wachtte even, en daalde vervolgens met snelle tred de trap weer af...Vanwege die aarzeling in het naar boven klimmen denk ik niet dat het de moordenaar is geweest ; deze zou zeker en vast niet geaarzeld hebben... ’

‘Dat was de oude Verdoot.’ zei Damen, zich tot Marcel richtend. ‘Hij wilde zekerheid dat zijn zoon het werk daarboven goed had afgemaakt... Maar hij was blijkbaar te benauwd om zelf te gaan kijken...

En nu begrijp ik ook waarom hij naderhand zo gedreven op zoek is geweest naar die gsm : hij moet het belsignaal hebben gehoord... Weet je trouwens wie je heeft willen opbellen op dat nachtelijk uur?’

‘Dat was mijn moeder.’ zei Johnny. ‘Ze had gezien dat mijn bed onbeslapen was, en ze dacht dat ik weer stommiteiten aan ’t uithalen was... was jammer genoeg ook het geval was...

Toen het weer stil was geworden heb ik nog vijf minuten gewacht, en ben vervolgens vertrokken. Er was niemand meer in de buurt, en ik kon ongezien weggkomen. Die arme jongen lag onderaan de trap met zijn hoofd in een rare positie – zijn nek was gebroken. Het geldt dat hij van die idioot in broekzakken had moeten stoppen, pilde er nog uit...’

‘Hij heeft helemaal niks meer gezegd... op hulp groepen... gekreund, of zo?’ wilde een merkbaar ontroerde Marcel weten.

Pelgrims schudde mistroostig het hoofd.

‘Hij moet volgens mij op slag dood zijn geweest.’zei hij. ‘Ik ben via een omweg naar mijn bestelwagen gelopen, en toen ik een kwartier later doorheen de Hoogstraat reed, stonden een ambulance en een patrouillewagen van de lokale politie voor de deur van dat oude huis... Het verwonderde mij dat die zo snel ter plaatse waren, en ik vroeg me af wie hen had verwittigd... Tot ik uiteraard nadien de kranten las, en begreep dat die jonge gek heel die weerzinwekkende vertoning in scène had gezet...’

‘Eén ding begrijp ik eigenlijk niet zo goed.’ zei Damen. ‘Waarom ben je nadien je gsm niet gaan ophalen?’

Johnny Pelgrims schudde heel nadrukkelijk het hoofd.

‘O nee,’ zei hij.’ voor geen geld ter wereld wilde ik mijn hoofd daar nog vertonen. Ik wilde op geen enkele manier in verband gebracht worden met die twee moorden. Ik hoorde daar niet te zijn op het moment dat ze gebeurden, en ik kan me geen dure advocaten veroorloven zoals dat crapuul van Verdoot. Ik wist dat ik mij met die verloren gsm uit de slag kon trekken ; als hij ooit ontdekt zou worden, kon ik vertellen dat ik hem daar had verloren toen ik haar goot herstelde...’

‘Toch is het precies je gsm geweest die ons naar je toe heeft geleid.’ zei Damen vriendelijk. ‘Je had het toestel nog gebruikt, amper een paar uur voor haar dood.’

‘Niet iedereen is zo slim als jij om dat uit te vissen.’ zei Pelgrims, terwijl hij tersluiks een gegeneerde blik op Damen wierp. ‘Maar hoe dan ook, de politie heeft hem niet gevonden. Natuurlijk niet. Wie gaat er nu zoeken in een vuile dakgoot. Had Willy hem niet toevallig ontdekt, dan lag hij er nu nog... en dan zou hij weldra samen met het puin van dat huis worden opgeruimd, zonder dat er nog een haan naar kraaide.’

Damen was het hier duidelijk niet mee eens, maar hij liet de zaak rusten.

‘Wat anders nu.’ zei hij. ‘Je bent kennelijk niet van plan om met hetgeen je hier verteld hebt naar de politie te stappen. Gezien je verleden kan ik je geen ongelijk geven. Normaal gezien zouden we je moeten aangeven bij de politie. Doen we dat niet , dan maken we ons medeschuldig aan nalatigheid en belemmering van de rechtsgang. Maar we hebben nu eenmaal beloofd om dat niet te doen, dus hoeft je van ons niks te vrezen. Als het ooit zover zou komen dat we in deze zaak worden ondervraagd, kunnen we je verhaal weglachen, en zeggen dat je een fantast bent ; iemand die we nooit voor serieus hebben gehouden...

Maar we moeten een oplossing vinden voor je huisvesting. Thuis ben je niet meer veilig. Je zal dus voor enige dagen op vakantie moeten gaan. En ik weet een erg geschikte plaats om tot rust te komen. Wat zou je denken van een nostalgisch verblijf in een luxueuze stacaravan in de Ardennen?

Marcel keek geschrokken op.

‘Voor hoelang?’ vroeg Pelgrims, die het voorstel wel zag zitten.

‘Tot we Verdoot te stekken hebben.’ zei Damen. ‘Tot we die psychopatische zoon van hem achter de tralies hebben, of beter nog : tot we ze beiden achter de tralies hebben.’

‘Je bent dus niet van plan om de zaak te laten rusten?’ vroeg Pelgrims. Hij keek bezorgd en vervolgde : ‘Als je maar goed weet – en beseft – dat ik nooit zal toegeven dat ik in dat huis aanwezig was die nacht...’

‘Dat hoeft ook niet.’ zei Damen. ‘Maar ze zullen boeten voor hun daden... Want wat jij ons verteld hebt is nog lang niet alles ; ze hebben nog veel meer op hun kerfstok dan alleen maar die twee moorden... Ik vind wel een andere manier om hen te ontmaskeren, reken maar.’

En hij bedacht vrijwel onmiddellijk dat het vinden van “die andere manier” wel eens een erg lastige aangelegenheid zou kunnen worden...

Zeedijk had de werkzaamheden bij Verdoot hervat. De oude woning was verdwenen en de nieuwe funderingen waren gegoten. Dit alles had zich in een recordtempo van drie dagen voltrokken, en gedurende die drie dagen was mevrouw Verdoot niet weg te slagen geweest achter haar etalage. Met veel ontzag had ze de bewegingen van de torenkraan gadegeslagen. Haar uitkijkpost had ze slechts verlaten om klanten in de gaten te houden wiens gezicht of huidskleur haar niet aanstonden, maar dat waren er niet zoveel geweest. Het was immers hoogzomer, en heel wat klanten waren met vakantie.

Verdoot senior vond het een spijtige zaak dat zijn klanten hun geld liever besteedden aan buitenlandse reizen, maar mevrouw Veroot zag er ook iets positiefs in : als het vakantie was, dan was het meestal warm weer, en bij warm weer kwamen er beduidend minder “zwette sakkossepakkers” opdagen. Enerzijds, zo wist ze te vertellen, omdat ze te lui waren om de hitte te trotseren, en anderzijds omdat ze met het geld dat ze gepikt hadden voor enige weken naar “Mie Rokko” of “Tuur Keien” waren vertrokken...

Op de vierde dag van de werkzaamheden stond mevrouw al vroeg op haar gebruikelijke uitkijkpost. Ze was met bijzonder veel belangstelling het transport van een lading balken en planken aan 't bekijken, toen ze achterom keek en merkte dat haar man op komst was.

‘’t Es toch ongeluuflek,’ zo begon ze te brabbelen, ‘wadadde zu e masjien al nie kan oepheffe zonder te buge of te kroke...’

Verdoot bleef staan. Hij wierp een sombere blik door de etalage. Hij wist al langer dat de torenkraan over bijzondere kwaliteiten beschikte ; dat deze zelfs zeer lichte dingen kon transporteren. Waardevolle dingen ook...

Maar hij werd aan dat debacle liever niet herinnerd ; de pijn van het verlies was nog te hevig. Hij keerde zijn vrouw dan ook meteen de rug toe, en klepperde weer weg. Zijn gemoed was bedrukt, maar toch was hij over één ding tevreden: dat hij haar niet betrokken had in de problemen waarmee hij en zijn zoon te kampen hadden. Het verlies van zo’n smak geld zou er wel eens kunnen toe leiden dat ze rare dingen ging doen. En dat ze zich zodanig opwond dat ze haar mond voorbij ging praten.

Ook zijn dochter had hij niks verteld over het geldelijk verlies dat hij pas had geleden. Die dochter verkeerde nog steeds in de overtuiging dat Walter Leunis de afzetter was geweest, en hij vond het niet nodig om haar die

illusie te ontnemen. Ze had de eliminatie van Leunis inmiddels aanvaard als een “noodzakelijke ingreep”, en ze had zich al snel over zijn dood heengezet. Waarom zou hij haar nu in godsnaam gaan vertellen dat Leunis’ dood een vergissing was geweest? Zo zuiver op de graat was Leunis trouwens niet geweest. Wellicht had hij ergens in een dronken bui zijn mond voorbij gepraat, en lag hij alzo aan de basis van de afpersing. Bovendien had hij zijn dochter willen misbruiken, en was hij bezig geweest om haar geld af te troggelen...

Geld! Het draaide altijd weer om geld!...

En hij, zo bedacht hij bitter, hij had zich zijn geld laten afpakken door een paar onervaren amateurs, die hem met een goed in elkaar geknutselde brief op het verkeerde been hadden gezet. Zijn woede en frustratie hieromtrent waren nog steeds torenhoog. Ze waren hem te slim af geweest. Ze hadden hem in slaap gewiegd. Hij had zich in ’t zak laten zetten, en dat was een bittere pil geweest ; een pil die nog steeds zwaar op zijn maag lag...

Het enige lichtpuntje dat hij in heel deze duistere affaire kon ontwaren was het feit dat ééntje van hen – degene die nog leefde, en die er met zijn geld vandoor was - nu had wat hij wilde, en dat de man, als hij tenminste verstandig genoeg was, zich voorlopig wel koest zou houden... als hij tenminste het risico niet wilde lopen om te eindigen zoals zijn minder fortuinlijke kompaan...

Nadat hij tijdens die bewuste ochtend had vastgesteld dat de verhuis van zijn geld had plaatsgegrepen met behulp van de torenkraan van Zeedijk, was hij meteen in actie geschoten. Hij was onmiddellijk naar zijn zoon gesneld, en had deze op de hoogte gebracht van de kunstgreep die ze hadden gebruikt om het geld in te pikken. En ze hadden al meteen de voor de hand liggende gevolgtrekking gemaakt : wie was er bij Zeedijk vertrouwd met de werking van de torenkraan? En wie was er door hun toedoen bij Zeedijk aan de deur geschopt?...

De nacht daarop had de jonge Verdoot een nieuw paar flinterdunne latexhandschoenen aangetrokken, en hij had zich naar de woning van Saevels begeven. Saevels woonde aan het einde van een doodlopende straat in Assevelde. Hij woonde er alleen ; zijn vrouw had hem verlaten.

Hij was bij Saevels binnengedrongen via een raam aan de achterzijde van de woning ; een raam, dat niet goed afgesloten was geweest. Hij had Saevels van zijn bed gelicht, hem verplicht zich aan te kleden, en hem

vervolgens een flink pak rammel gegeven. Maar hoe goed hij zijn best ook had gedaan, het was hem niet gelukt de naam van Saevels' kompaan te weten te komen. En hij was zo lelijk tekeer gegaan dat Saevels op een bepaald moment het bewustzijn had verloren. Hij had er dan maar niet beter op gevonden om een ongeluk in scène te zetten ; een ongeluk, dat de aard van Saevels' verwondingen aannemelijk moest maken. Hij had Saevels door het raam van de bovenverdieping gegooid, en hij had zich beneden ervan vergewist dat deze niet meer bewoog, en allicht dood was. Toen was hij op zoek gegaan naar een emmer met water en een zeemvel. Het zeemvel had hij in Saevels rechterhand gestopt, en de emmer met water had hij boven, langs het openstaande raam neergezet...

Vervolgens had hij de woning doorzocht. Discreet, en er zorgvuldig op toeziend dat alles weer op zijn oorspronkelijke plaats kwam te staan. Hij had gehoopt het geld te kunnen recupereren, maar hij had geen geld gevonden. In een leegstaande kamer had hij op de vloer twee openstaande koffers van een kofferset zien staan – beide leeg. Hij had ook een computer gevonden – een oude desktop - maar er was geen printer mee verbonden geweest, en de persoonlijke mappen van Saevels waren beveiligd geweest met een wachtwoord...

Buiten, op de oprit langsheen het huis, had hij ook de wagen van Saevels onderzocht. Eveneens tevergeefs...

Hij had uit dit alles vier conclusie getrokken. Eén : dat Saevels, gezien hij zijn koffers had klaargezet, op het punt had gestaan om er enige tijd vanonder te muizen. Twee : dat het geld nog moest verdeeld worden. Drie : dat Saevels' kompaan – wie dat ook wezen mocht - het geld voorlopig in bewaring had. En vier tenslotte : dat de dreigbrieven niet van Saevels' computer afkomstig konden zijn – er was geen printer op aangesloten.

Hij had ook uitgekeken naar de commandokast van de torenkraan. Want toen de werken drie dagen geleden werden hervat, was de nieuwe kraanoperator van Zeedijk komen melden dat de kast spoorloos was, en zijn vader was in allerijl een nieuwe commandokast gaan ophalen bij de kraanimporteur in Rotterdam, honderd kilometer verderop. Hij had gehoopt – halvelings verwacht eigenlijk – de oorspronkelijke bedieningskast hier ergens aan te treffen, maar ze was nergens te vinden.

Pas uren later, toen het alweer dag was geworden en hij weer thuis was, had hij zich gerealiseerd dat hij een fout had gemaakt. Hij had zich niet

gerealiseerd dat de gsm van Saevels hem had kunnen vertellen met wie deze de laatste uren en dagen intensief contact had gehad... Maar dat besef kwam te laat ; teruggaan was niet meer mogelijk.

Daags nadien had hij met meer dan gewone belangstelling de kranten geraadpleegd, om te vernemen of er over “het ongeval” in Assevelde werd bericht. Een paar kranten hadden er inderdaad een kort artikeltje over gepubliceerd, maar men hield het op een jammerlijk ongeval.

Thans zat de jonge moordenaar op het bureel, andermaal gebogen over de plannen van de toekomstige media-afdeling, en de moord die hij eerder die week had gepleegd op kraanman Saevels was nog slechts een schim in zijn herinnering. Hij had niet de gewoonte om zich druk te maken over gedane zaken, en de dood van de kraanman was nu eenmaal een noodzakelijke “ingreep” geweest. Deze zou alvast niks meer navertellen.

Zijn vader trok de schuifdeur open en kwam naar binnen. Hij had een bruin pakket in zijn handen ; een pakket, dat zopas door een pakjesdienst was afgeleverd. Hij zette zich achter zijn schrijftafel en bekeek het pak wat aandachtiger. Er bleek geen afzender op te staan. Hij verwijderde het pakpapier, en er kwam een klein koffertje uit te voorschijn. Hij zette het ding rechtop voor zich neer, en bekeek het enige tijd met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Heb jij dit besteld, Henri?’ vroeg hij. ‘Het komt van een naamloze afzender...’

Zijn zoon wierp een snelle blik zijwaarts, schudde het hoofd en concentreerde zich alweer op zijn plannen.

‘Misschien is het een publiciteitsstunt van een leverancier.’ meende Verdoot. ‘Ze doen wel meer van die gekke dingen om klanten te winnen...’

Hij maakte de ritssluiting van het koffertje los en klapte het open.

‘Wat raar.’ mompelde hij. ‘Het ding is leeg... Er zit zelfs geen verzendnota in... alleen maar een kort, handgeschreven briefje...’

Verdoot las het bericht snel door. Hij bleef het papiertje na lezing nog geruime tijd verbouwereerd bekijken. Zijn zoon merkte zijn verslagenheid, trok het briefje tussen zijn vaders vingers vandaan, en las:

“Smerige hond,

Dit is dus alles wat je over hebt voor je vrijheid : een miezerig koffertje, zonder één enkele cent! Besef je wel, ellendeling, dat je hiermee je kansen definitief hebt verkeken?

Bereid je maar voor op de komst van het arrestatieteam...”

Paul Damen zag het niet meer zitten. Hij zat in zijn kantoor vertwijfeld voor zich uit te staren. De vinnig ogende miss Marple, die tegenover hem zat, was in een eerbiedig stilzwijgen vervallen. Ze had Damen wel meer meegemaakt in een neerslachtige bui. Ze wist dat buien van zwijgzaamheid en neerslachtigheid bij de energieke Damen steeds voorafgingen aan momenten van doorbraak en glorie, en dus was ze er nogal gerust in...

Ze was Damen komen opzoeken in verband met een andere kwestie; een kwestie, waarvoor hij haar hulp had ingeroepen. Maar nadat die kwestie van de baan was geweest, had hij haar uitvoerig op de hoogte gebracht van hetgeen hem dwars zat. En dat was met name het feit dat hij er niet in slaagde een verdere strategie uit te werken in verband met de zaak Verdoot.

Een week geleden had hij Johnny Pelgrims in veiligheid gebracht in Marcells stacaravan in de Ardennen, en hij had zich sindsdien beziggehouden met andere zaken. Niet omdat hij zo druk had – integendeel zelfs – maar omdat hij eenvoudigweg niet meer had geweten hoe het nu verder moest.

Verdoot had gewonnen. Daar leek het in ieder geval sterk op. Hij scheen te hebben ingezien dat hij van zijn belagers niks te vrezen had ; dat ze hem toch niet zouden aangeven. Waarom zou hij anders dat koffertje met krantenpapier hebben gevuld? Hoe Verdoot tot die conclusie was gekomen, op welke elementen hij zich baseerde om dit aan te nemen, was voor hem, Damen, een raadsel. Verdoot kon onmogelijk weten dat er een inbreker getuige was geweest van de moorden van zijn zoon, en al evenmin dat die inbreker beducht was om zelf opnieuw achter de tralies te belanden. Maar Verdoot was een brutaal man ; een man die geen risico's schuwde. Het kon best bluf geweest zijn. Het kon best zijn dat hij en zijn zoon gekozen hadden voor het risico van de korte pijn. Dat ze hadden ingezien dat ze, als ze één keer zwijggeld zouden betalen, pas echt goed in de greep van hun afpersers terecht zouden komen, en dat er nog meer afpersingspogingen zouden volgen...

Damen had een dag geleden het leeg koffertje terug naar Verdoot gezonden. Maar hij had het meer gedaan uit onmacht en uit frustratie. Hij geloofde niet dat ze zich erg zouden storen aan de inhoud van het briefje dat hij had toegevoegd. Het zou integendeel een omgekeerd effect kunnen hebben, dat besepte hij nu ook wel. Want door voortdurend te dreigen, en verder niks te

ondernemen, zouden ze zich gesterkt voelen in de overtuiging dat hun tegenstander – of tegenstanders - bluften...

‘Paul,’ sprak miss Marple tenslotte, ‘dat koffertje waarover je het had, en dat je hebt teruggestuurd, zat daar werkelijk niks in aan bruikbare informatie?’

‘Alleen maar oud krantenpapier, Tresje.’ zei Damen. Hij neeg zijwaarts, viste een kartonnen doos op van de vloer, en zette deze voor de neus van miss Marple neer.

‘Ik heb de inhoud al doorzocht.’ zei hij. ‘Je zal er niks in vinden dat mij verder kan helpen. Maar als je het niet laten kan, ga je gang...’

En terwijl hij met een somber gelaat toekeek, zwijgend, begon Miss Marple de inhoud van de doos uit te laden en te doorsnuffelen. Nadat ze daar ongeveer een kwartier mee bezig was geweest, legde ze alles weer in de doos en loosde een zucht.

‘Je had gelijk.’ zei ze. ‘Niks bruikbaars... Verdoot heeft zijn werk goed gedaan.’

‘Wat had je nu gedacht dat hij er ging in gestopt hebben?’ vroeg hij, op sarcastische toon. ‘Een schuldbekentenis van honderdduizend euro?... Een pak kortingsbonnen die je in zijn zaak kan inruilen?...’

‘Maar dit vind ik wel opmerkelijk.’ zei ze, terwijl ze een verfrommeld krantje dat ze opzij had gelegd weer ter hand nam en gladstreek. ‘Dit is het enige gazetje dat er tussen zit waarop met de hand een aantekening is gemaakt. Zou jij kunnen bedenken wat het betekent?’

Hij nam het verfrommelde krantje van haar over en zag meteen wat ze bedoelde. Het tijdschriftje, dat slechts een dubbele pagina telde, heette “Ons gedacht”, en het was een uitgave van een onafhankelijk arbeiderssyndicaat. In een hoek bovenaan, nauwelijks leesbaar, had iemand met een balpen haastig “E.V. 12” geschreven.

Plots was hij één en al aandacht. Hij rechte zich in zijn stoel en keek haar verbluft aan.

‘Dit zijn adressaanwijzingen voor de postbode.’ zei hij. ‘Ik heb ze kennelijk over het hoofd gezien... Ik vond het eerlijk gezegd nogal raar om zo’n blad aan te treffen tussen al die kranten... Verdoot, geabonneerd op een vakbondsblad!?!... Hij en de vakbond verhouden zich tot elkaar als water en vuur...’

‘Zouden de letters E.V. niet Elektro Verdoot kunnen betekenen?’ kwetterde miss Marple. ‘En misschien is zijn huisnummer wel 12...’

‘Het zou kunnen.’ zei hij, weifelend. ‘Maar ik denk toch eerder dat de letters E.V. staan voor een straatnaam... Verdoots huisnummer ken ik niet vanbuiten, maar dat komen we snel genoeg te weten via de site van de telefoongids.’

‘Of misschien heeft hij het krantje wel ergens opgeraapt...’

Hij schudde beslist het hoofd, legde het krantje terzijde, en ging aan de slag met zijn laptop.

De kranten van de afgelopen dagen lagen bij Damen steeds op een uithoek van zijn bureau, en miss Marple, die tijd in overvloed scheen te hebben, nam het bovenste exemplaar en begon dit op haar dooie gemakje te doorbladeren. Het bleek de krant van vandaag te zijn. Na een poosje werd haar aandacht getrokken door een artikel dat handelde over een ongeval met dodelijke afloop; een ongeval, dat zich enige dagen eerder had voorgedaan in Assevelde, de gemeente waar ze een groot deel van haar jeugd had doorgebracht.

Nog terwijl ze het bewuste artikel aan het lezen was, kwam Damen plots tot leven.

‘Zal ik je eens vertellen wie ons koffertje met krantenpapier heeft gevuld?’ zei hij.

Zijn gaste liet haar krant zakken en keek hem doorheen haar dikke brillenglazen vragend aan. Hij glimlachte geheimzinnig en keerde haar het scherm van de laptop toe. Ze zag dat hij de inlichtingendienst 1207 had geraadpleegd. Naast de naam van Saevels Willy uit Assevelde stond het adres : Ernest Vinckestraat 12...

‘Was dat niet de kompaan van jouw kroongetuige die momenteel in de Ardennen zit?’ vroeg ze.

Hij knikte en verhief zich uit zijn stoel. Hij ging om het bureau heen, vatte haar hoofd tussen zijn twee handen, en gaf haar een kus op het voorhoofd.

‘Je bent een schat.’ zei hij. ‘Wat zou ik toch zonder jou moeten beginnen?’

Hij negeerde de blos op haar wangen en ging weer zitten.

‘Dat betekent bijgevolg dat niet Verdoot, maar onze slimme Willy, dat koffertje heeft volgestouwd met oud krantenpapier.’ zei hij. ‘De man heeft solo slim willen spelen : hij heeft het koffertje van Verdoot achterover

gedrukt ; hij wilde de inhoud liever niet delen met onze loodgieter... Dat betekent dat Verdoot het wel degelijk gevuld heeft met geld...'

Hij dacht geruime tijd na en vervolgde:

'Hij moet het gedaan hebben, meteen nadat hij op het dak van dat gebouw was aangekomen. Onze loodgieter zat op dat moment achter een venster op de eerste verdieping op de uitkijk. Waarschijnlijk heeft onze wakkere Willy – God hebbe zijn schraapzuchtige ziel! - de nacht die voorafging aan de roof de koffer met het krantenpapier ergens in het gebouw – of eventueel op het dak - verborgen, en heeft hij de ruil meteen na aankomst op dat dak tot stand gebracht... Het moet meteen na zijn aankomst op dat dak zijn gebeurd, want ze zijn er nadien als hazen vandoor gegaan, omdat er plots licht aanging op Verdoots appartement, en hij toen de gelegenheid niet meer had om het te ruilen...'

'Wat een brutale vlerk!' kwetterde miss Marple verontwaardigd. 'Wat een brutale kerel, om op die manier zijn eigen maat te bedriegen!... Nu ja,' vervolgde ze, nadat ze haar vinnige hoofdje een paar keer onbegrijpend heen en weer had geschud, 'het zijn allebei oplichters... de éne al wat erger dan de andere.'

'Hij is het geld wellicht later die nacht gaan ophalen,' vervolgde Damen. 'In z'n eentje uiteraard... Maar hij heeft het niet lang in zijn bezit gehad... Die gek van Verdoot is hem de nacht nadien gaan vermoorden in Assevelde, en allicht heeft de moordenaar het geld weer mee naar huis genomen...'

Miss Marple begreep plots dat het artikel dat ze aan het lezen was geweest betrekking had op de zaak waarover hij thans sprak, en ze vroeg:

'Heb je de krant van vandaag al gelezen?'

Hij schudde het hoofd. Ze reikte hem de krant aan en zei, terwijl ze de juiste plaats aantikte met haar wijsvinger:

'Lees dit eens Paul. Ik denk dat dit je wel interesseert.'

Hij las het artikel door met groeiende belangstelling.

“Ongeluk in Assevelde was mogelijk een misdrijf :

Er is een nieuw element opgedoken waaruit blijkt dat het ongeluk in Assevelde eerder deze week mogelijk geen ongeluk was, maar een misdrijf. Eerder werd bericht dat de 42-jarige W.S. tijdens het zemen van een raam uit een venster van zijn bovenverdieping was gevallen, maar de opnames

van een camera in de buurt hebben een nieuw licht op de zaak geworpen. Een overbuur van W.S., die onlangs slachtoffer was geworden van een inbraak, had uit voorzorg een videocamera met bewegingsmelder langs zijn woning geïnstalleerd. De camera filmde ook een gedeelte van de woning en de oprit van het slachtoffer. In de nacht, voorafgaand aan de ontdekking van het ongeval, betrad omstreeks kwart voor twee een man de oprit van W.S., om vervolgens uit beeld te verdwijnen. De man droeg een mantel en had een cape over het hoofd. Of hij werd binnengelaten door W.S., of dat hij zichzelf toegang tot de woning heeft verschaft, is niet geweten. Wel is geweten dat de man er ruim vijf kwartier heeft verbleven. Toen hij omstreeks vijf over drie weer in beeld verscheen, heeft hij de wagen van W.S., die op de oprit geparkeerd stond, een tijdlang doorzocht, alvorens weer op te stappen. Kennelijk was de man op zoek naar iets, maar of hij heeft gevonden wat hij zocht is niet geweten. De man is alleszins met lege handen weer vertrokken...

De politie heeft de beelden inmiddels opgevraagd en een onderzoek ingesteld..."

Damen vouwde de krant dicht en legde hem terzijde. De somberheid was thans geheel en al van zijn gelaat verdwenen en had plaats geruimd voor een gevoel van lichte euforie.

'Jij,' sprak hij tot miss Marple, 'bent vandaag toch echt wel mijn geluksengel... Dit is nu de tweede keer dat je mij een enorme dienst bewijst... Als ik geen vaste vriendin had, dan... dan...'

'Ja, ja, dat kennen we inmiddels wel. ' onderbrak miss Marple hem op bitsige toon. 'Vertel me liever wat je nu wijzer bent geworden.'

'O, veel... heel veel.' zei Damen. Hij nam even de tijd om zijn gedachten te ordenen en vervolgde : 'Om te beginnen heeft die jonge gek van Verdoot het geldkoffertje in het huis van Saevels niet aangetroffen. Hij heeft er intens naar gezocht, ook in Saevels' auto, maar hij heeft het niet gevonden. Dat betekent ofwel dat Saevels het geld nog niet had opgehaald, ofwel dat hij het niet bij zich thuis had verborgen.

Ik opteer voor de eerste mogelijkheid. Als hij slim is – en dat blijkt nu toch wel – dan zal hij wachten tot de kust veilig is, met andere woorden, dan zal hij even de kat uit de boom kijken. Hij wil zeker niet betrappt worden met dat koffertje in zijn handen, niet door Pelgrims, en zeker niet door Verdoot.

Maar als hij wacht tot beiden zich verzoend hebben met hun nederlaag, en hun aandacht wat verslapt is, dan is de kans voor hem om ongezien weg te komen met het geld veel groter. Hij heeft immers vooraf alles kunnen plannen, en hij heeft ongetwijfeld een veilige plaats gevonden om het koffertje te verbergen, zodat niemand anders het kan vinden.'

'Betekent dit dat het koffertje nog ergens in dat leegstaande gebouw staat?' vroeg Tresje.

'Ik vrees van wel,' zei Damen. 'Maar niet op de eerste verdieping. Daar zat namelijk Pelgrims op de uitkijk... Maar het zou best op de tweede of op de derde verdieping kunnen liggen... Op het dak eventueel ook, al zijn daar wellicht weinig geschikte bergplaatsen te vinden.'

Wat vooral interessant is,' vervolgde Damen, nadat hij wederom enige tijd had nagedacht, 'is het feit dat ze bij Verdoot nu ook weten wat ik zonet heb verteld... Of beter : dat ze het kunnen weten...'

'Hoezo?' vroeg zijn gaste, terwijl ze hem verwonderd aankeek.

'Welja,' sprak Damen, 'Hun geld is verdwenen, zoveel is zeker. Afperser één had het niet in zijn bezit. Hij werd dagen geleden vermoord, en zijn woning en zijn auto werden nadien grondig doorzocht. Via afperser twee hebben ze uitgerekend vandaag een leeg koffertje ontvangen dat niet van hen afkomstig is, maar waarvan door afperser twee beweerd wordt dat het wél van hen afkomstig is, en dat er bovendien niks in zat... De conclusie die ze uit dit alles zullen trekken is niet zo moeilijk : afperser één heeft afperser twee willen oplichten, en hij heeft het geld ergens verstopt... De vraag die ze zich ongetwijfeld zullen stellen is : waar precies heeft hij het verstopt?...'

De weergoden hadden besloten om het over een andere boeg te gooien, en de zomer een halt toe te roepen. Althans, voorlopig dan toch. In de loop van de dag waren er stapelwolken verschenen aan het firmament, en naarmate de middag vorderde werd de lucht alsmaar dreigender, en was er een goed voelbare wind komen opzetten. De weerberichten die ochtend hadden gewag gemaakt van een stormdepressie die pal langsij het land zou trekken, met felle rukwinden tot gevolg. Er hing evenwel geen statische elektriciteit in de lucht ; onweer was er niet voorspeld.

Mevrouw Verdoot stond in de late namiddag achter haar etalage naar die dreigende wolkenmassa te kijken, en haar blik rustte zo nu en dan ook op de bovenbouw van de torenkraan. Vermits de wolken haastig voorbij schoven, had ze geen referentiepunt om enige beweging vast te stellen, maar niettemin had ze de indruk dat de kraan hevig wiebelde, meer nog dan anders, en ze keek dan ook herhaaldelijk met bezorgde blik de hoogte in.

Haar bezorgdheid was ditmaal niet ongegrond. De arbeiders van Zeedijk hadden die ochtend alweer de werken moeten stilleggen, omdat een inspecteur van de veiligheid fijne haarscheurtjes had vastgesteld in het onderstel van de kraan. De invoerder van de kraan had meteen een paar ingenieurs ter plaatse gestuurd om te komen kijken wat er precies aan de hand was, en die hadden alleen maar kunnen vaststellen dat er inderdaad sprake was van een ernstig veiligheidsprobleem, en dat het voorlopig buiten werking stellen van de kraan geen buitensporige maatregel was...

Verdoot was alweer in alle staten geweest. Hij had vurig gehoopt om in het najaar, en zeker nog voor de eindejaarsfeesten in zicht kwamen, zijn nieuwe media-afdeling te kunnen opstarten. Hij en zijn zoon hadden reeds verregaande afspraken gemaakt met meerdere leveranciers van computermateriaal, en de peperdure winkelinrichting stond al meer dan een jaar te wachten op levering... Maar de deadline van eindejaar dreigde door dit zoveelste oponthoud in het gedrang te komen, en die eindejaarsverkoop zou hij nu wel op zijn buik kunnen schrijven...

Hij had het uitstel nog willen afwenden, en hij was in discussie getreden met de veiligheidsinspecteur. Hij had de man zelfs een flink bedrag in het vooruitzicht gesteld als deze zijn rapport enigszins "aanpaste", en de werken gewoon liet doorgaan. Maar zijn bidden en smeken hadden niks opgeleverd. Hij had te horen gekregen dat er een fout zat in een belangrijke

draagbalk, waardoor er in het materiaal spanningen waren ontstaan ; spanningen die kleine scheurtjes in het staal hadden veroorzaakt. Mogelijk was er op die plaats minderwaardig staal gebruikt – dat zou nog verder onderzocht moeten worden. Maar hoe dan ook moest de zaak ernstig worden genomen, en kon er van verder werken voorlopig geen sprake zijn...

Verdoot had, meteen nadat hij die bittere pil te slikken had gekregen, telefonisch contact opgenomen met Zeedijk, en hij had de verantwoordelijke van de planning aldaar minstens een kwartierlang woedend uitgescholden. Puur uit frustratie.

Thans zat hij langzaam weer af te koelen achter zijn bureau, en hij bedacht met bitterheid dat hij toch wel bijzonder veel tegenslagen te verwerken had gekregen de laatste tijd.

Het was allemaal begonnen met dat oude pand, dat daar op een walgelijk degoutante wijze tegen zijn winkel hing aangeplakt. Sinds hij zijn zinnen daarop had gezet, ruim twee jaar geleden, was het allemaal vierkant beginnen draaien. Eerst had die oude bewoonster hem gedwarsboomd, en had hij zijn uitbreidingsplannen maandenlang moeten uitstellen. Toen hij eindelijk een adequate uitweg had gevonden om haar buitenspel te zetten, had hij aan de enige erfgenaam van dat huis een veel te hoge prijs moeten betalen. Door problemen met die stomme torenkraan hadden de afbraakwerken vervolgens de éne vertraging na de andere opgelopen, en nu er eindelijk kon worden begonnen met de wederopbouw, dook er alweer een nieuw probleem op met dat vervloekte ding... het leek wel of het behekst was...

En dan vergat hij nog een belangrijk punt : zijn gemoedsrust... Die werd al wekenlang verstoord was door een stel afzetters ; een stel afzetters, die hem inmiddels al honderdduizend euro afhandig hadden gemaakt...

Aanvankelijk had hij niet goed geweten wat te denken van het leeg koffertje dat hij ontvangen had. Hij had er een lepe truc in gezien om nog meer geld uit zijn zakken te kloppen. Maar zijn zoon had het koffertje meteen herkend. Het was het kleinste exemplaar geweest van een driedelige set ; een set, waarvan de twee grootste exemplaren bij kraanoperator Saevels in Assevelde hadden gestaan. En bijgevolg had de conclusie voor de hand gelegen: Saevels had solo slim gespeeld en het geld in zijn eentje

opgestreken. Hij had zijn kompaan in de luren gelegd, en deze met een leeg koffertje opgezadeld...

De identiteit van die kompaan hadden ze nog steeds niet achterhaald, maar ze waren er inmiddels wel van overtuigd dat hij de man was waarmee alles was begonnen ; de man die de brieven had verstuurd, en die wellicht door een stomdronken Leunis was ingelicht geworden. Hij had kraanoperator Saevels pas in laatste instantie bij zijn plannen betrokken, eenvoudigweg omdat hij die torenkraan niet zelf kon bedienen. En het was een jammere zaak, zo vond Verdoot, dat zijn zoon niet in staat was geweest om Saevels' brutale bek open te breken. Hij vermoedde dat Henri, zoals steeds, veel te driest te werk was gegaan toen hij Saevels aan de tand had gevoeld...

Dat die "grote onbekende", die het brein scheen te zijn achter deze zaak, zijn bedreiging meteen zou gaan uitvoeren, was iets waaraan Verdoot inmiddels sterk was beginnen twijfelen. De korte boodschap die was toegevoegd aan het leeg koffertje liet aan duidelijkheid weliswaar niks te wensen over, maar ze was wellicht geschreven in een moment van opwelling. Wellicht dacht de man er op dit moment al geheel anders over. Hij zou, nadat hij tot bezinning was gekomen, hoogst waarschijnlijk een nieuwe poging ondernemen, daarover maakte Verdoot zich geen illusies. Als hij zijn bedreiging uitvoerde, zat er immers niks meer in voor hem, en dan kon hij alleen maar van op afstand toekijken wat er met zijn slachtoffers ging gebeuren...

Neen, dat verdomde pand van Leunis' stiefmoeder had hem geen geluk gebracht. Het was hem zakelijk jaren voor de wind gegaan, en hij had hopen geld verdiend, maar het tij scheen gekeerd te zijn.

Verdoot loosde een zucht en wierp een bezorgde blik op het leeg koffertje dat in een hoek van het kantoor stond. Hij richtte zich tot zijn zoon en vatte de conversatie, waarmee ze even tevoren bezig waren geweest, weer op :

'Hij moet toch iets meer gezegd hebben dan alleen maar dat.' sprak hij. 'Hij was toch niet meteen buiten bewustzijn?...'

De pen van de jonge Verdoot stakte op het papier waarop hij aan 't schrijven was. Zijn vader was al de ganse tijd aan het vissen naar wat zich werkelijk had afgespeeld in het huis van Saevels, en hijzelf had allang een streep onder die episode getrokken ; hij wilde er niet meer aan herinnerd worden.

‘Hij zei dat hij er geen verklaring voor had.’ sprak Heintje, met onverholen tegenzin. ‘Het was volgens hem zijn maat die het koffertje had opgehaald... Hij stond beneden, en hij had de kraan in de juiste richting gestuurd, terwijl zijn maat op het dak stond... Wat natuurlijk onzin is, vermits het koffertje dat zijn maat zou geruild hebben met het onze, van hemzelf afkomstig was.’

‘Juist.’ sprak Verdoot. ‘Het was een rasechte oplichter. Zo’n mensen lopen er helaas ook rond... Waar denk je dat hij het geld kan verstopt hebben?’

‘Als ik hem mag geloven zijn ze daar samen weer vertrokken... En ze hadden op dat moment alleen maar het lege koffertje bij zich ... Het onze is weg, maar het werd niet meteen meegenomen... Saevels moet het later die nacht hebben opgehaald...’

‘Weet je zeker,’ informeerde Verdoot, ‘dat je alle hoeken van zijn woning grondig hebt doorzocht?’

De jonge Verdoot braakte een vloek en gooide verbolgen zijn pen neer.

‘Verdomme vader!’ riep hij geïrriteerd uit. ‘Ik heb dat dievenhol ruim anderhalf uur lang doorzocht! Ieder hok, iedere kast, iedere plank, er is niks aan mijn aandacht ontsnapt!... Ik heb zijn garage doorzocht, zijn tuinhuis, zijn auto, zijn kelder, zijn zolder!... Wat kon ik in godsnaam nog meer doen?...’

Vader Verdoot maakte een sussend gebaar.

‘Juist,’ zei hij, ‘het was er niet, ons koffertje... dat is nu wel duidelijk... En zo klein is het ding nu ook weer niet, dat je er overheen zou kunnen kijken... ’

‘Jij moest het zo nodig vol geld kunnen stoppen.’ sneerde de jonge Verdoot. De gedachte aan dat geldelijk verlies drong zich thans weer in alle hevigheid aan zijn verdorven geest op, en terwijl er tranen in zijn ogen sprongen en zijn lippen hevig begonnen te trillen, vervolgde hij, met overslaande stem : ‘Als het aan mij had gelegen had er geen cent in dat koffertje gezeten... Nu ligt het geld ergens te wachten tot iemand er toevallig op uitkomt...’

‘Tja,’ zuchtte Verdoot, terwijl hij een bezorgde blik op zijn zoon wierp, en zelf eveneens een traan wegpinkte, ‘en op geld staat geen naam... Geld is allemansvriend...’

Die nacht werd het land geteisterd door hevige rukwinden. De wind, die uit zuidoostelijke richting kwam, voelde warm aan, en hij voerde zand uit de Sahara met zich mee. Wie er doorheen liep voelde de scherpe partikels doorheen het aangezicht snijden. In het binnenland haalde hij bijwijlen snelheden tot honderd kilometer per uur. Het was ook een zeer verraderlijke en onvoorspelbare wind. Het ene moment was het zo goed als windstil, en leek het erop dat de wind de strijdbijl had begraven, en het volgende moment haalde hij ongemeen krachtig uit, en liet hij alles wat hij op zijn weg ontmoette kreunen en rammelen. Naarmate de uren vorderden werd het alsmaar erger, en ontaardden de rukwinden in een heuse storm.

De nacht was bovendien erg donker. Het licht van de maan en de sterren werd afgeschermd door dreigende wolkenformaties ; wolkenformaties, die door de felle wind ongenadig werden opgejaagd. Ze joegen over het land, buiteland over elkaar, en dompelden alles wat beneden hen lag, en wat niet kunstmatig werd verlicht, in een diepe, ondoordringbare duisternis.

Omstreeks twee uur die nacht lag Damen plat op zijn buik op het dak van het lege belastingkantoor, en tuurde gespannen over de dakrand heen naar het appartementsblok aan de overzijde van de straat. Hij wist dat Verdoot pal boven zijn winkel woonde, en hij had aldaar vijf minuten geleden het licht zien aangaan. Hij hoopte dat het licht zo dadelijk weer zou gedooft worden, zodat hij rustig kon verder zoeken. Want zolang dat licht daar brandde zou hij zich niet durven oprichten. Als er iemand onverhoeds een gordijn opzij schoof en naar buiten keek, dan zou hij in het zwakke schijnsel van de straatverlichting kunnen opgemerkt worden.

Uit wijze voorzorg had hij alleen maar zwarte kleren aangetrokken. Zwart was immers de kleur van de nacht, en in die donkere nacht wilde hij ongemerkt opgaan. Over zijn nauwsluitend trainingspak had hij een windjack aangetrokken, en op zijn hoofd droeg hij een wollen muts; een muts, die de bovenste helft van zijn hoofd en zijn oren volledig omsloot, en die zijn trouwe helpster, miss Marple, speciaal voor hem had gebreid.

Rechttop lopen over dat dak was onder de huidige omstandigheden geen vanzelfsprekende zaak, dat had hij zopas al ondervonden. De wind ging hierboven veel feller tekeer dan beneden, waar hij door gebouwen en obstakels werd afgeremd, en vooral aan de rand van het dak was extra waakzaamheid geboden...

Twee uur geleden, omstreeks middernacht, was hij gearriveerd. Hij had ruimschoots de tijd genomen om een veilige parkeerplaats te zoeken voor zijn auto. Hij had zo'n plek gevonden onder de bomen, op het pleintje achter het lege belastingkantoor. Damen was zich totaal onbewust geweest van het feit dat de ongelukkige Harry Teugels, voor deze door Verdoots labiele zoon vermoord was geworden, op dat afgelegen pleintje ontelbare keren zijn krakkemikkig autootje had geparkeerd...

Hij was meteen aan de slag gegaan, gewapend met zaklamp en schroevendraaier. Het gat in de omheining was inmiddels gedicht, maar die omheining had geen probleem gevormd – daar was hij behendig overheen geklauterd. Hij was via de brandtrap, die zich achteraan het gebouw situeerde, naar boven geklommen. Die noodtrap had geen al te stabiele indruk nagelaten. De zwaar verroeste ijzeren trapleuning hing op verschillende plaatsen los, en vrijwel alle treden hadden onder zijn gewicht angstaanjagende geluiden geproduceerd. Maar over dat lawaai had hij zich niet al teveel zorgen gemaakt ; het stormachtige weer had die knarsende geluiden ruimschoots overstemd.

De ijzeren nooddeuren die achteraan toegang gaven tot de verdiepingen waren alle op slot geweest. Pelgrims had hem hiervoor gewaarschuwd, en hij had hem tevens verteld dat de sloten gemakkelijk te verschalken waren. De loodgieter had gelijk gehad. Tegen de stevige schroevendraaier die hij had meegebracht hadden de deuren weinig verhaal gehad. Hij had hem aan de slotzijde tussen de rand van de deur geklemd en als hefboom gebruikt.

De eerste verdieping kon hij rustig overslaan ; daar had Pelgrims op de uitkijk gezeten, en daar zou bijgevolg niks te vinden zijn. Op de tweede verdieping bleken alle lokalen zo goed als leeg te zijn. Het was hem al snel duidelijk geworden dat hier geen geschikte schuilplaats te vinden was, en hij was binnen het kwartier een verdieping hoger geklommen.

Op de derde etage – de hoogste - bleken wat meer mogelijkheden te bestaan om een klein koffertje te verstoppen. Er bevonden zich daar een paar lokalen die waren volgestouwd met verouderd kantoormateriaal, voornamelijk ijzeren stoelen, schrijftafels en archiefkasten.

Hij had ze één na één doorzocht, die archiefkasten, ook degene die niet zo meteen bereikbaar waren, en waarvoor hij zich een toegang had moeten forceren door een aantal meubelstukken opzij te sleuren. Ook hier had hij

niks gevonden, en hij was een poosje besluiteloos op een stoel gaan zitten om na te denken...

Hij was er vrijwel zeker van geweest dat Saevels het koffertje op één van de twee bovenste etages had verstopt. Op het dak was meer dan waarschijnlijk geen geschikte plaats te vinden, zo had hij geoordeeld. Het kon natuurlijk ook zijn dat Saevels meteen na zijn aankomst het koffertje van het dak had geslingerd, en dat het in de verwilderde struiken die het gebouw omringden terecht was gekomen. Het kon zelfs zijn dat Saevels het daar inmiddels weer had opgehaald en het ergens anders had verborgen, niet bij hem thuis, maar elders ; hij had tenslotte een ganse dag de tijd gehad om naar een geschikte plaats op zoek te gaan...

Toen dit besef tot hem was doorgedrongen, had hij zich gedesillusioneerd en moedeloos gevoeld. En hoe meer hij erover had nagedacht, hoe meer de overtuiging veld had gewonnen dat Saevels het op die manier aan boord had gelegd. Op de beide toegangsdeuren die hij zonet had opengebroken waren immers geen duidelijke braaksporen zichtbaar geweest. Het leek hem onwaarschijnlijk - zo goed als onmogelijk zelfs - dat Saevels ze had geopend zonder zelfs maar één enkel krasje na te laten.

Toen was zijn oog op het plafond gevallen. Hij kende dit type van plafond. Het was een zogenaamd hangplafond, en het werd veel toegepast in scholen en openbare gebouwen. Het bestond uit een netwerk van lichte profielijzers, die met behulp van ijzeren draden aan het bovenliggende stenen plafond waren bevestigd. In de onderlinge vierkanten die deze profielijzers vormden lagen losse, geperforeerde tegels. Die tegels konden gemakkelijk omhoog geduwd worden, en in de ruimte erboven kon men gelijk waar een koffertje verstoppert. Het volstond om op een stoel te gaan staan, een tegel op te liften en opzij te duwen. En hij had al opgemerkt : in iedere gang en in ieder lokaal van het gebouw waren deze plafonds aanwezig. Het was onbegonnen werk om daartussen een koffertje te gaan zoeken. Niettemin had hij de proef op de som genomen : hij was op een stoel gaan staan en had een tegel omhoog geduwd. Maar er bleek een isolatielaag van glaswol boven te zitten. Als Saevels het ergens tussen zo'n tegel en de isolatielaag had gepropt, zo had hij moedeloos en zuchtend vastgesteld, dan zou het wellicht pas weer te voorschijn komen als het gebouw werd afgebroken...

Hij was dan maar op het dak geklommen, en daar lag hij thans plat op zijn buik op de harde roofing, tegen de dakrand aan, terwijl de wind pal in zijn

aangezicht blies. Op de keper beschouwd mocht hij nog van geluk spreken dat het tot nu toe droog was gebleven, en dat het alleen maar zand en droog stof was dat hem om de oren vloog en door het aangezicht sneed.

Hij hield het appartement van Verdoot, een dertigtal meter verderop, nu toch al een tiental minuten in de gaten, en het licht aldaar was de ganse tijd blijven branden. Hij vroeg zich af wat er daar in godsnaam aan 't gebeuren was, en hoelang ze zijn geduld nog op de proef zouden stellen.

Hij vloekte hartgrondig, toen de wind zijn muts bijna van zijn hoofd blies, en hij nam het kledingstuk van zijn hoofd, frommelde het op en stak het in zijn jaszak. Nog terwijl hij daarmee bezig was, bleef hij plotsklaps stokstijf liggen. Zijn blik was thans gericht op de straat, schuin beneden hem, en hij had aldaar langs de huizenrij een figuur zien verschijnen; een figuur, die haastig verder stapte.

De man – hij veronderstelde dat het een man was – droeg een donkerkleurige anorak, en hij had de cape ervan over het hoofd getrokken. Ter hoogte van Verdoots winkel hield hij plots halt, draaide zich een kwartslag, en keek regelrecht Damens richting uit...

Damen trok zijn hoofd nog wat dieper weg en bleef roerloos liggen. En terwijl de man eveneens bewegingsloos stond te kijken, blies een krachtige windstoot de cape plots van zijn hoofd. Toen zag Damen wie het werkelijk was : het was Verdoots alom gevreesde zoon, de man met de hamer, die al minstens een handvol moorden op zijn geweten had... Het liet zich niet moeilijk raden wat hij daar stond te bekijken : het leegstaande belastingkantoor, waarop een verontruste Damen op de uitkijk lag. Misschien stond de moordenaar zich op dit eigenste ogenblik af te vragen waar zijn laatste slachtoffer dat koffertje had verborgen, en of deze het niet ergens in - of op - dat gebouw had verstoppt...

Damen begon het plots warm te krijgen. Een confrontatie met dat heerschap kon hij missen als kiespijn. Hij keek angstvallig om zich heen om te zien waar zich in geval van nood het best kon verbergen. Het platte dak bood daartoe bijzonder weinig gelegenheid. Er waren een zestal gemetselde verluchtingspijpen aanwezig, met daarop een deksteen, maar die staken nauwelijks een halve meter boven het dak uit. Ze stonden verspreid over het dak, maar ze waren ongetwijfeld niet breed en niet hoog genoeg om een volwassen man aan het zicht te onttrekken. In het midden van het dak stond nog een oude televisieantenne, die hevig stond te trillen en te zingen in de

wind, en die naar alle waarschijnlijkheid al jaren buiten dienst was. De driehoekige pyloon waarop de antennes rustten schoot een heel eind de hoogte in, misschien wel tien meter, en de constructie bood de mogelijkheid om erlangs omhoog te klimmen. Hij zou erlangs omhoog kunnen klimmen, en zich boven zo klein mogelijk kunnen maken, in de hoop dat niemand omhoog zou kijken. Hoogtevrees had hij niet, maar onder de huidige weersomstandigheden langs een wankel en roestige pyloon naar omhoog klimmen leek hem weinig realistisch. En als hij daarboven werd ontdekt, zat hij als een rat in de val...

Hij keek alweer voor zich uit en stelde vast dat de jonge Verdoot was verdwenen. Waar deze zo snel naartoe was gegaan was hem niet duidelijk, maar het kon haast niet anders of hij moest in het halletje van Verdoots appartement zijn verdwenen.

Damen zag zich voor een dilemma geplaatst. Hij kon nu zo snel mogelijk weer verdwijnen langs die brandtrap – zijn enige uitweg – of hij kon verder blijven zoeken, hopen dat er niemand zou komen opdagen terwijl hij daarmee bezig was. Hij bleef nog even vertwijfeld kijken naar Verdoots verlichte appartement, en besloot om zijn zoektocht op het dak verder te zetten en zo snel mogelijk af te ronden. Hij verwachtte niet dat hij het koffertje hier nog ergens zou vinden.

Hij stond op het punt om weer overeind te komen toen er uit de inkomhal van Verdoots appartement twee mannen te voorschijn traden. Het waren vader en zoon Verdoot. De oude Verdoot had een lange overjas aangetrokken, en hij had een sjaal een paar maal om zijn hals geslagen. Zijn zilverkleurige haarbos wapperde in de wind. Ze bleven op de stoep staan, en Verdoot senior wees naar omhoog, in de richting van de torenkraan. Damen volgde zijn blik, en hij zag dat de metalen constructie van de kraan onder het gebeuk van de wind merkbaar trilde. Het leek er trouwens op dat de cabine bovenaan niet goed was afgesloten, want er was daar een klapperend geluid hoorbaar, net alsof er een luik of een deur niet goed was afgesloten.

Maar wat Damen meer zorgen baarde was het feit dat beide mannen al snel weer in actie schoten en de straat overstaken. Hij had gehoopt dat ze één van de wagens die op het pleintje achter de voet van de torenkraan stonden zouden opzoeken, om er vervolgens mee vandoor te gaan, maar hij stelde

met grote bezorgdheid vast dat ze het parkeerpleintje resoluut overstaken en zijn richting uitkwamen...

Hij keek vertwijfeld om zich heen, zoekend naar dekking. De schoorsteen van de centrale verwarming leek hem nog de meest geschikte plaats. Deze bevond zich aan de uiterste rand van het gebouw, ver van de brandtrap verwijderd, en tevens ver van de plaats waar hij zich thans bevond.

Hij kwam overeind, net op het moment dat een windvlaag met volle kracht frontaal op hem in beukte, en hij werd bijna achterover geblazen. Hij hapte naar lucht en haastte zich, diep voorovergebogen, in de richting van de schoorsteen. Onderwijl hoorde hij de wind om zich heen gieren en bulderen. Hij viel, toen hij over een spankabel van de antenne struikelde, krabbelde weer overeind, en strompelde verder.

Het knarsende geluid dat de ijzeren brandtrap had gemaakt zat nog vers in zijn geheugen, en hij werd er zich van bewust dat hij datzelfde geluid, vermengd met het rammel- en fluitconcert van de wind, ook nu weer hoorde...

Wat hij gevreesd had was dus op dit eigenste ogenblik aan 't gebeuren : de beide Verdoots waren bezig met de beklimming van de brandtrap. Dat kon alleen maar betekenen dat ook zij tot de slotsom waren gekomen dat het koffertje met hun geld allicht nog in het gebouw aanwezig moest zijn. Dat ze precies dit ongelukkige moment hadden uitgekozen om ernaar op zoek te gaan was toch wel hemeltergend. Maar met een beetje geluk, zo bedacht Damen, zouden ze daarmee beginnen op de etages onder hem, en zodoende had hij misschien wel kans om ongezien naar beneden te glippen terwijl ze daarmee bezig waren.

Hij bereikte de schoorsteen aan het einde van het dak, en dook erachter. Hij schrok, want hij stond vervaarlijk dicht tegen de dakrand aan, en hij kon amper zijn voeten plaatsen. Maar hij kon zich vastklampen aan de steunijzers van de reusachtige metalen kap die het metselwerk van de schoorsteen overspande.

Hij merkte hier een duidelijk verschil op in het geluidspatroon van de storm, en hij kreeg het gevoel dat de wind hier iets minder fel tekeer ging dan op het dak zelf. Hij hoorde het klapperen van de cabine van de torenkraan, twintig meter verderop, en het gerammel van de ijzeren constructie van de bouwkraan zelf. Hij hoorde tevens hoe de wind doorheen de schoorsteen bulderde waar hij tegenaan gedrukt stond. Hij merkte ook

dat hij op zijn benen stond te trillen, en dat het angstzweet hem uitbrak, en hij meed zorgvuldig om zijn blik naar beneden te richten, de donkere diepte in...

Toen drong het langzaam tot hem door dat hij nog wat anders hoorde. Hij was een geluid, anders dan de rammelgeluiden die hij om zich heen hoorde. Het had niks te maken met het fluitconcert van de wind. Hij kon het niet zo meteen thuisbrengen, dat regelmatig weerkerende tokkende geluid. Maar het leek afkomstig te zijn uit het inwendige van het gebouw.

Toen wist hij plots wat het was, en waar het vandaan kwam...

Damen klampte zich krampachtig vast aan het ijzerwerk van de schoorsteenkap en luisterde aandachtig naar ieder geluid dat zijn trommelvlies bereikte, en dat afweek van de geluiden die hij tot nu toe gewend was te horen. Hij kon ze inmiddels allemaal thuiswijzen, die geluiden. Daar was het zingende, bijwijlen snerpende, geluid, dat de wind veroorzaakte doorheen de spankabels van de antenne, daar waren de regelmatig weerkerende klappergeluiden die de cabine van de kraan even verderop maakte, daar was het gerammel en het gekletter van de kabels en de katrollen van de kraan zelf, de rammelende verkeersborden onderaan in de straat, het huilen van de wind doorheen de schoorsteen waar hij tegenaan gedrukt stond... Er was maar één geluid dat hij inmiddels niet meer hoorde; een geluid waar hij zonet komaf mee had gemaakt...

Hij stond hier nu inmiddels al meer dan een kwartier tegen dat metselwerk aangeklemd, en de vrees dat hij ieder moment zou ontdekt worden nam met de seconde toe. De schoorsteen was net iets te hoog om er overheen te kunnen kijken, en een blik omheen de hoek van het metselwerk werpen was riskant en gevaarlijk. Als zijn belagers inmiddels op het dak waren aangekomen, dan kon hij al meteen worden opgemerkt. Bovendien zou de wind hem kunnen verrassen, want hij zou dan minstens één steunijzer moeten loslaten.

Iets in zijn onderbewustzijn zei hem dat er iets op til was. Hij wist niet wat, hij kon er de vinger niet opleggen, maar het feit dat zijn intuïtie hem niet had bedrogen liet niet lang op zich wachten. Want plots werd er iets kouds tegen zijn linkerslaap gedrukt, en meteen daarop hoorde hij iemand dicht tegen zijn oor aan blaffen : ‘Kom hierachter vandaan kerel, en steek je handen in de lucht!’

Hij besepte dat het afgelopen was, en dat alle verweer van zijn kant totaal zinloos was. Hij kwam achter de schoorsteen vandaan en een windvlaag sneed hem de adem af. Hij stak meteen zijn beide handen in de lucht. Het verblindende licht van een zaklamp scheen regelrecht in zijn gezicht, en hij hoorde achter die lamp een kreet van verbazing weerklinken. Hij werd meteen door iemand die achter hem stond onzacht in de rug geduwd, en het bevel werd gegeven om zich naar de brandtrap te begeven. Hij voelde hoe een hard voorwerp – kennelijk de loop van een revolver- tussen zijn schouderbladen werd gedrukt.

Ze waren met z'n tweeën, maar hij had niet anders verwacht. Verdoot senior ging hem voor en hanteerde de zaklamp, terwijl zijn labiele zoon, die de achterhoede vormde, hem in de rug porde, klaar om te vuren als hij onverhoedse dingen zou gaan doen. Toen ze een tiental stappen hadden afgelegd, moeizaam, voorovergebogen, en vechtend tegen de wind, keerde de oude Verdoot zich om en riep : 'We gaan even naar beneden om te praten ; het zou hier gevaarlijk kunnen worden!'

Ondanks de ernst van de situatie moest Damen hierom glimlachen. Hoeveel gevaarlijk kon het nog worden, met die schietgrage gek die hem onder schot hield, en die ieder moment de trekker kon overhalen? Mijn God, zo bedacht hij plots, als die idioot vuurt, zal er geen haan naar kraaien, want niemand zal het schot horen afgaan...

Net voor hij zijn voet op de eerste trede van de brandtrap plaatste, hoorde hij een schurend geluid van metaal op metaal, en vanuit een ooghoek zag hij hoe de draagarm van de torenkraan, vaag afgetekend tegen de donkere lucht, een korte, snokkende beweging maakte, en weer tot stilstand kwam. Zijn twee belagers hadden het kennelijk niet gezien, want Verdoot was al een eind de trap afgedaald, en zijn zoon stond met zijn rug naar de kraan toe gekeerd. Ze hadden bovendien andere katten te geselen...

De oude Verdoot, die hem voorging, ging langs de nooddeur van de derde verdieping het gebouw binnen, en even later werd Damen een ruim lokaal binnengeleid, dat aan de voorzijde van het gebouw was gelegen. Doorheen de ramen viel wat licht van een straatlamp, zodat het er niet al te donker was, en Damen herkende het lokaal met het oude kantoormeubilair, dat hij een half uur eerder had doorzocht.

'Als je verstoppertje wil spelen,' zo sprak van achter zijn rug de jonge Verdoot op spottende toon. 'laat dan je spullen niet rondslingeren, zodat we niet weten dat je in de buurt bent.'

Damens schroevendraaier en zaklamp werden voor zijn neus op een schrijftafel gegooid. Zelf werd hij onzacht op een stoel geduwd, en pas toen kwam hij voor het eerst oog in oog te staan met de jonge Verdoot.

Ondanks het weinige licht dat Verdoots zaklamp verspreidde kon hij zien dat het gelaat van de jonge moordenaar als bij toverslag verstarde.

'Jij verdomme!?' stamelde deze, terwijl hij Damen aankeek alsof hij een spook voor zich zag staan.

‘Ja, jongen,’ sprak de oude Verdoot. ‘De wonderen zijn de wereld nog niet uit...De doden zijn weer levend geworden... En deze zaak wordt alsmaar ingewikkelder...’

Hij trok een stoel dichterbij en ging pal voor Damen zitten.

‘Neem jij wat meer afstand, Henri,’ zei hij, zonder zijn blik van Damen af te wenden, ‘en hou ‘m goed in de gaten. Maar schiet hem niet meteen dood als hij wat onderneemt, want dan zullen we nooit de ware toedracht achter deze onverkwikkelijke historie vernemen... Als hij er probeert vandoor te gaan, schiet dan in zijn been, of beter nog : schiet in zijn knieschijf...’

Hij plaatste zijn zaklamp zodanig op een kast dat ze recht op Damens gelaat scheen.

‘Vooruit schouwveger,’ zei hij, terwijl hij Damen tegen de kuiten schopte, ‘vertel ons nu eens eindelijk wie je werkelijk bent, en wat je hier te zoeken hebt... De schoorsteen kwam je duidelijk niet vegen, want ik heb nergens borstels zien liggen.’

‘Hij is hier om dezelfde reden als wij.’ sprak de jonge Verdoot.

‘Zwijg Henri, laat het hem zelf vertellen... Vooruit kerel, wat had je hier te zoeken!?’

Verdoot en zijn zoon stonden met hun rug naar de ramen gekeerd. Damen zag doorheen het vensterraam hoe de draagarm van de torenkraan alweer een kleine beweging maakte, en met een snok tot stilstand kwam, wat alweer gepaard ging met een schrapend, metaalachtig geluid. Er was duidelijk wat mis daarboven. Een ongeduldige schop van Verdoot tegen de poten van zijn stoel bracht hem evenwel snel tot de werkelijkheid terug.

Maar hij wist wat hij zou gaan zeggen, want hij had daarboven, toen hij was gaan schuilen achter die schoorsteen, ruim een kwartier de tijd gehad om na te denken ; om een uitleg te verzinnen die als plausibel zou moeten overkomen als hij gesnapt werd.

‘Willy heeft me verteld waar hij het koffertje heeft verborgen.’ zei Damen.

‘Willy heeft je juist niks verteld!’ snauwde Verdoot. ‘Willy zal nooit nog wat vertellen... Hij wilde solo slim spelen, en alles voor zichzelf houden!... Waarom zou hij aan jou verteld hebben wat Henri zelfs met behulp van zijn twee vuisten niet uit hem heeft gekregen!?’

‘Toch is het zo,’ loog Damen resoluut verder. ‘Dat leeg koffertje dat hij je gestuurd heeft was een afleidingsmanoeuvre. Ik vond het eigenlijk wat

onnozel, maar Willy zag er een middel in om nadien nog eens langs de kassa te passeren...'

'Ga verder.' gebod Verdoot. 'Ik geloof wel geen sikkepit van die onzin, maar ga verder. We hebben nog wel even de tijd om naar je verhaaltje te luisteren.'

'Een paar uur voor je zoon hem het raam uit kieperde heeft hij me nog gebeld.' vervolgde Damen. 'We hadden afgesproken om het koffertje vannacht te komen ophalen... Hij had het namelijk niet onmiddellijk durven meenemen toen hij het had opgehaald, omdat hij licht had zien aangaan op jouw appartement, en vreesde dat jullie zijn plan hadden voorzien... en dat jullie hem bijgevolg beneden stonden op te wachten... Ik zat op de eerste verdieping op de uitkijk, en we zijn meteen op de vlucht geslagen. Ik dacht dat je niks had klaargezet, en Willy heeft me pas later verteld dat hij dat koffertje hierboven ergens verstopt had... Hij vond het raadzaam om het een paar dagen te laten staan waar het stond...'

'Wacht eens even.' zei Verdoot, en hij bracht zijn hand aan zijn voorhoofd teneinde zijn gedachten te ordenen. 'Laat ons beginnen bij het begin : je gaat me nu toch niet wijsmaken dat jij de man bent die we al die tijd zochten, en die achter al die dreigbrieven zit die we hebben ontvangen?'

'Die heeft Willy geschreven.' loog Damen vlotjes. 'Hij is getuige geweest van de eerste twee moorden die je zoon heeft gepleegd. Hij lag namelijk op de zolder, net boven die vrouw haar slaapkamer, te wachten tot de kust veilig was, om er vervolgens met haar geld vandoor te gaan, en hij heeft alles zien gebeuren doorheen een brede kier tussen de zolderplanken...'

'Neen, vriend.' zei Verdoot en hij schudde beslist het hoofd. 'Als het zo gegaan was, en jij zat in het complot, waarom zou hij dan de gegevens van je auto en je kentekenplaat aan ons medegedeeld hebben?... We hebben hem toen serieus op de rooster gelegd, en hij heeft ons verteld dat jij een vreemde voor hem was, dat hij je nog nooit gezien had... Dat jij hem bovendien die telefoon hebt ontfutseld onder het voorwendsel dat het de mijne was.'

'Denk nu toch eens twee minuten na, Verdoot.' sprak Damen, op honende toon. 'Het was zijn eigen telefoon, die hij daar was gaan halen. Hij wist dat hij in de dakgoot lag, want hij had hem door het dakraam gekieperd toen hij op de avond van de moorden ei zo na betrapt werd omdat het ding begon te rinkelen, net toen op het moment dat hij weer van die zolder naar beneden

wilde komen. Hij had het toestel namelijk vergeten af te zetten, en hij handelde in paniek... Hij was als de dood om je zoon daar beneden tegen het lijf te lopen.'

Verdoot liet dit even bezinken en scheen te aarzelen.

'Dit gedeelte zou best waar kunnen zijn.' sprak hij. 'Ik heb inderdaad een paar keer een gsm horen overgaan... Maar waarom geeft hij het toestelletje dan aan jou?'

'We hadden afgesproken in dat steegje achteraan.' zei Damen. 'Ik wilde dat huis wat grondiger doorzoeken, en hij alleen kon me erin laten. Bovendien kon hij dan zijn gsm uit de dakgoot halen, en aan mij overhandigen, want die mocht in geen geval in jouw handen terecht komen... Je zou via het nummer op de simkaart bij hem terecht kunnen komen... Snap je het nu nog niet!?!... Hij heeft je wat wijsgemaakt toen je hem ondervroeg... Hij was bang dat je die gsm zelf zou vinden in de dakgoot, en dat je hem alzo op het spoor zou komen.'

'Dan is hij een verdomd goede leugenaar!' sprak Verdoot geërgerd. 'Maar dan blijven we nog steeds met de vraag zitten : waarom heeft hij alle gegevens van je wagen aan ons gegeven?'

'Ben ik soms dood?' vroeg Damen, terwijl hij zijn armen demonstratief spreidde, en onderwijl zijn onderlichaam in ogenschouw nam. 'Zie ik eruit als een dode?'

Hij hoopte vurig dat Verdoot hier niet op door zou gaan, want voor dit heikele punt had hij geen passende verklaring gevonden, omdat er simpelweg geen te vinden was.

'Dat komt nog wel makker.' sprak de jonge Verdoot, met een stem die uit een grafkelder leek te komen. 'Wees maar niet zo ongeduldig. En deze keer zal het wat grondiger gebeuren.' Hij richtte zich tot zijn vader en vervolgde : 'Dat er een brede spleet is tussen die zolderplanken is waar ; dat heb ik onlangs zelf kunnen vaststellen... Maar dat zijn makker die brieven zou geschreven hebben is een regelrechte leugen : op Saevels' computer was geen printer aangesloten...'

'Allicht niet.' antwoordde Damen snel, en hij vervolgde: 'Nadat hij die laatste brief had afgeprint, heb ik hem aangeraden om die printer niet langer in huis te houden ... uit wijze voorzorg, zodat de printer hem niet in de problemen kon brengen als zijn huis zou doorzocht worden... om welke reden dan ook...'

Het gelaat van Heintje weerspiegelde een grote dosis ongeloof, doch Heintje zelf deed er verder het zwijgen toe.

‘Toen je ons bent komen opzoeken,’ zei zijn vader, ‘om ons bang te maken voor je zogezegde “anonieme” opdrachtgever... wat was daarvan de bedoeling?’

‘Ik had het verhaal toen nog maar pas te horen gekregen van Willy.’ zei Damen. ‘Ik kon het nauwelijks geloven, en ik wilde aan jullie reactie afpeilen of het waar kon zijn... Of het niks was wat Willy had verzonnen...’

‘En wat moest die charade voorstellen aan dat café in Runkelshoven?’ vroeg Verdoot wrevelig. ‘Waarom wilde je Walter Leunis daar bij hebben?’

Damen besloot om zich zo dicht mogelijk tegen de waarheid te houden, en zei:

‘Ik wist dat Walter in het complot zat, en dat hij medeaansprakelijk was voor de dood van zijn stiefmoeder en die gokverslaafde jongen... Maar ik wist niet waar hij ergens woonde, en ik had het kenteken van zijn wagen nodig om dat te achterhalen... Willy was namelijk van plan om ook hem te gaan chanteren... Dus had ik mij in de struiken verdekt opgesteld... Maar dat zijn dingen die niet meer van tel zijn nu ; Leunis is dood...’

‘Net zo dood als jij zo dadelijk zal zijn.’ zo weerklonk alweer de kille grafstem van Verdoots zoon.

‘Goed,’ zuchtte Verdoot, en hij sloeg met zijn beide handen op zijn knieën, ‘dan blijft er maar één belangrijke vraag onbeantwoord : waar is het koffertje met ons geld gebleven? Je zei dat je wist waar Willy het verstopt had ; dat hij je dat had verteld.’

‘Dat is ook zo.’ sprak Damen. ‘Hij heeft het ergens onder een plafondtegels verstopt.’

Verdoot keek Damen enige ogenblikken perplex aan, en richtte vervolgens zijn blik op het plafond.

‘Waar ergens?’ vroeg hij.

‘Da’s een goeie vraag.’ zei Damen. ‘Dat heeft hij er niet bij verteld. Ik weet zelfs niet eens of het op deze verdieping zit, of op de verdieping hieronder... We waren van plan om het samen te komen ophalen... maar daar heeft iemand een stokje voorgestoken...’

De jonge Verdoot snoof schamper.

‘Nu ja,’ sprak zijn vader, nadat hij even had nagedacht, ‘het lijkt me niet zo moeilijk om het te vinden. We tillen gewoon lukraak hier en daar een tegel op, en als we dan met de lamp de tussenruimte verlichten, dan vinden we het wel.’

‘Zo eenvoudig is het niet.’ zei Damen. ‘Boven de tegels bevindt zich een dikke laag met glaswolisolatie... Het koffertje zit waarschijnlijk tussen de isolatie en een tegel gepropt...’

‘Dan duwen we verdomme langs onder met een stok of borstelsteel tegen de tegels,’ weersprak Verdoot kregelig, ‘en dat voelen we wel waar er ergens een gewicht op drukt.’

‘De tegels klemmen in het frame waar ze in rusten.’ zei Damen, op de meest rustige wijze. ‘Je zult weinig verschil merken door alleen maar langs onder te drukken... Heb je al eens bedacht hoeveel tegels er verwerkt zitten in een gebouw van twintig op tien meter? De plafonds zijn hier allemaal voorzien van dergelijke tegels, en je zit bovendien met twee verdiepingen... Drie, eigenlijk... maar die eerste etage mag je schrappen, want daarop zat ik op de uitkijk...’

Verdoot slaakte een vloek en verzonk in gedachten. Zijn zoon stond nog steeds schietklaar voor Damen, maar op een veilige afstand, zodat Damen geen kans had om hem te verrassen. Buiten leek de storm inmiddels nog in kracht te zijn toegenomen. De wind floot en gierde omheen het gebouw, en beukte bijwijken met volle kracht op de ruiten in.

De oude Verdoot kwam weer tot leven en sprak:

‘Eigenlijk geloof ik geen woord van wat je me verteld hebt, kerel... Volgens mij wil je alleen maar tijd winnen... Waarom zou je anders op dat dak hebben gezeten?... Maar goed, voordat we hier die plafonds beginnen te slopen, zullen we eerst daar nog eens een kijkje gaan nemen... Vooruit, jij voorop, dan Henri, en ik als laatste. En probeer ons niks te flikken, want die revolver staat op scherp.’

‘Je zult er niks vinden.’ sprak Damen, die met tegenzin overeind kwam.

‘Lopen!’ gebod Verdoot. ‘En snel wat!’

Terwijl hij zich op weg begaf, aangepord door de revolver, bedacht Damen koortsachtig hoe hij zich hieruit kon nog kon redden. Hij maakte zich geen illusies : Verdoot had ingezien dat hij niet veel meer te vertellen had, en was thans van plan om zich van hem te ontdoen. Een revolverschot zou de snelste methode zijn geweest. Maar Verdoot was geen dommerik : hij wist

drommels goed dat er een gerechtelijk onderzoek zou volgen als er een lichaam werd gevonden met een kogelschot. Daarom gebruikte hij wellicht dat hernieuwde onderzoek op het dak als excuus ; als excuus om hem, Damen, op een onbewaakt moment van dat dak af te duwen...

Toen hij de metalen deur opende die toegang gaf tot de brandtrap werd hij haast naar buiten gezogen door het luchtdrukverschil, en hij moest zich stevig aan de leuning van de brandladder vastklampen. De stormgeluiden boven zijn hoofd overstemden nu alle andere geluiden, maar toch was hij zich ervan bewust dat Verdoot en zijn zoon achter zijn rug met elkaar aan 't overleggen waren. Hij had er graag wat voor over gehad om te horen wat ze elkaar te vertellen hadden. Waarschijnlijk zou Verdoot zijn zoon instructies geven om vooral niet te schieten. Met een beetje geluk had hij de revolver inmiddels uit handen van zijn zoon genomen. Als dat het geval was, maakte hij nog een kans. Ze waren wel met z'n tweeën, maar hij verkeerde duidelijk in een betere fysieke conditie.

Hij bereikte het dak, en de wind blies hem haast achterover. Hij deed of hij het bevel tot stoppen van Verdoot niet gehoord had, en worstelde zich voorovergebogen enige stappen voorwaarts, alwaar hij halt hield, op een veilige afstand van de rand van het dak. Verdoot en zijn zoon liepen hem langs weerszij enige stappen voorbij, alvorens zich weer om te keren. Ze wilden duidelijk het risico niet lopen dat hij hen zou verrassen, zo dicht bij de rand van het dak. Hij zag dat Verdoot de revolver had overgenomen en de ganse tijd op hem gericht hield.

'Zo, mijn beste vriend.' riep Verdoot, terwijl zijn weelderige haarbos flink door elkaar werd geblazen. 'Hier scheiden onze wegen... Ik moet je helaas verzoeken om langzaam achterwaarts te gaan, maar blijf uit de buurt van die trap.'

Damen beseftte dat het hier ophield voor hem, al zochten zijn hersenen nog steeds koortsachtig naar een uitweg. Hij maakte niet onmiddellijk aanstalten om aan het bevel van Verdoot gevolg te geven, en deze vuurde meteen een kogel af ; een kogel, die rakelings langs Damens hoofd floot. Het geluid van het schot was in het stormgewoel nauwelijks hoorbaar geweest.

'De volgende is raak.' waarschuwde Verdoot luidkeels. 'Denk maar niet dat je nog kan ontkomen.'

Damen schuifelde langzaam een paar kleine pasjes achteruit. Hij wierp een snelle blik over zijn schouder heen en zag de rand van het dak akelig

dichtbij komen.

‘Verder naar rechts!’ riep Verdoot. ‘Weg van die trap verdomme!’ En hij vuurde meteen een tweede kogel af. De kogel schampte Damens schouder, en trok een flinke scheur in diens windjack.

Damen haastte zich wat meer naar rechts. Een plotse windvlaag, ongemeen krachtig, sloeg hem haast achterover, en hij moest al zijn evenwichtskunsten aanwenden om rechtop te blijven staan. Hij keek nogmaals opzij en constateerde dat hij thans de sprong naar de trap niet langer kon wagen ; hij zou wellicht te pletter storten als hij daartoe een poging ondernam. Maar misschien, zo bedacht hij bitter, zou een gerichte kogel nog sneller een einde maken aan zijn leven. Hij keek weer voor zich uit, en wat hij toen zag zou hij de rest van zijn leven nooit meer vergeten.

Daarginds, hoog boven de hoofden van de twee Verdoots, en ruim dertig meter verderop, in de cabine van de torenkraan, werd de ruimte binnenin plots verlicht door een regen van vonken. Tegelijkertijd begon de kraan langzaam te kantelen. De lastarm van de kraan beschreef een wijde boog, en kwam regelrecht zijn richting uit. Door dit onverhoopte manoeuvre raakte de kraan, die kennelijk niet meer rechtop stond, nog meer uit balans, en de kantelende beweging kwam in een stroomversnelling terecht.

Het was een hallucinant beeld. Vader en zoon Verdoot schenen zich van geen kwaad bewust, en hielden hun blikken nog steeds op Damen gericht. Verdoot richtte de revolver om een derde schot te lossen, maar iets leek hem te waarschuwen dat er achter zijn rug wat aan de hand was, en hij keerde zich langzaam om. De jonge Verdoot merkte de aarzeling van zijn vader. Hij rukte de revolver uit diens hand en haalde de trekker over, net op het moment dat de draagarm pal naast beide mannen met een donderend geraas op het dak van het leegstaande belastingkantoor insloeg.

Het schot miste andermaal zijn doel, en de reusachtige draagarm maakte een zwiepende beweging over het dak, waardoor alles wat er ook maar een paar centimeter bovenuit stak werd platgewalst. De gemetselde verluchtingspijpen werden als kaartenhuisjes weggevaagd en de bakstenen vlogen in het rond. De spankabels van de antenne, en de antenne zelf, knapten af als lucifershoutjes, en verdwenen onder het metalen gevaarte. Toen de constructie een ogenblik later ook de schoorsteen had weggevaagd en over de dakrand heen naar beneden stortte, bleef er van de oude Verdoot

en diens moorddadige zoon, nog slechts een bloederig spoor van vlees, botten en verhakkelde kleren over...

Damen, die net voor het gevaarte insloeg met een reusachtige tijgersprong over de rand van het dak was gedoken, kon zich nog maar net aan de roestige trappleuning vastklampen. Zijn lichaam incasseerde een enorme klap toen de draagarm van de kraan over hem heen zwiepte en de bovenste bevestigingspunten van de trappleuning lossloeg. De trappleuning sloeg zijwaarts, en de lager gelegen bevestigingspunten scheurden meteen over een grote afstand los. Onder Damens gewicht plooidde de wankel constructie verder zijwaarts, en hij viel, samen met het verroeste ijzerwerk, een zevental meter naar beneden. Daar kwam hij, hangend aan een ijzeren trede, met een ruk tot stilstand, en het leek wel of zijn beide armen gelijktijdig uit de kom werden gerukt. Hij loste zijn greep en viel nog een drietal meter verder naar beneden, alwaar hij op de tegelpad dat het gebouw omsloot met een harde plof tot stilstand kwam.

Hij lag een paar minuten te kreunen en te kronkelen van de pijn, en toen hij weer wat bij zijn positieven was gekomen, en vaststelde dat hij niets had gebroken, keerde hij zich op zijn linkerzij, en tastte met zijn rechterhand vertwijfeld om zich heen. Want een zwaar voorwerp was naast hem met een harde bons tot stilstand gekomen. Hij trok ijlings zijn hand weer terug toen hij iets voelde wat sterk geleek op menselijke resten, en viste uit zijn broekzak zijn sleutelbos op. Hij knipte het piepkleine zaklampje aan dat aan de sleutels hing, en richtte de straal zijwaarts, waarna hij onwillekeurig een kreet van ontzetting slaakte. Want daar pal naast hem, op een afstand van nauwelijks driekwart meter, lag de stuurse kop van de jonge Verdoot, en diens doffe blik staarde regelrecht zijn richting uit...

Damen kwam moeizaam overeind, mankte tot in het struikgewas, een paar meter verderop, en begon krampachtig over te geven.

Epiloog

Op een caféterras in de grote universiteitsstad waar Paul Damen kantoor hield, zaten drie mannen in het zonnetje te genieten van hun consumptie. De zomer liep op zijn laatste benen, en de deugddoende zonnestralen hadden heel wat dagjestoeristen en studenten naar buiten gelokt. Het was dan ook behoorlijk druk, daar op die oude marktplaats. Tal van cafeetjes, snackbars en allerhande eethuisjes vormden er een ononderbroken ketting ; een ketting, die het gekasseide binnenpleintje, dat thans wemelde van het volk, volledig omsloot.

‘Niks voor mij, zo’n drukte.’ sprak Marcel, de ex-verkoper van Verdoot.

Hij was de oudste van het drietal, en uit zijn onwennig gedrag bleek dat hij zich het minst van hen op zijn gemak voelde. Hij wierp een blik vol misprijzen op het pleintje en op de veelkleurige passanten, en vervolgde : ‘Geef mij maar een vislijn, een klapstoeltje en een rustige vijver, vol met forel...’

Paul Damen glimlachte en nam een flinke teug van zijn bier. Hij wist zo onderhand wel dat zijn cliënt Marcel Dumont geen stadsmens was, en dat deze het ook nooit zou worden. Zelf voelde hij zich in deze bruisende mensenzee volkomen op zijn gemak, en hij zou het bijzonder erg vinden moesten ze hem verplichten om op de buiten te gaan wonen...

De derde man van het gezelschap, een opgeschoten knaap met een opvallend jeugdig gelaat, zat onderuitgezakt en met gesloten ogen te soezen in het zonlicht, en hij scheen het helemaal niet erg te vinden dat Damen hem had meegetroond naar dit nostalgische plekje. Zijn rechterhand, die zijn pint met bier omklemde, rustte op het ronde tafeltje dat tussen het drietal stond, en zijn benen strekten zich tot ver onder het tafeltje uit.

‘Wat denk jij ervan, Johnny?’ vroeg Paul Damen. ‘Zou jij hier kunnen wennen, in deze stad?’

‘Ik ben er al aan gewend.’ sprak Johnny Pelgrims, zonder evenwel de ogen te openen. ‘Vergeet niet dat ik hier wat verderop, in een torentjesgebouw langs de ringweg, enige maanden heb doorgebracht...en dit geheel op kosten van de overheid... het verblijf heeft mij geen eurocent gekost.’

‘Hoe is je verblijf in Marcels caravan meegevallen?’ vroeg Damen.

‘Niks voor mij, zo’n plastieken hok op wielen.’ sprak Johnny, terwijl hij één oog opende en dat op zijn tafelmannequin Marcel vestigde.

Maar Marcel negeerde dit staaltje van ondankbaarheid. Mogelijk had hij de opmerking zelfs niet gehoord, want hij zat op zijn stoel te schuifelen, en argwanend om zich heen te kijken, net alsof hij verwachtte van ieder moment omver te worden gelopen. Hij richtte zich tenslotte tot Damen en vroeg:

‘Heb je de laatste verwickelingen gelezen in de krant vanochtend?’

Damen knikte. Hij trok een bedenkelijk gezicht en zei:

‘Ze hebben een revolver gevonden op het dak van dat leegstaande gebouw. Het bleek een wapen te zijn dat op naam van Verdoot stond geregistreerd... Maar ze weten nog steeds niet wat ze daar op dat dak te zoeken hadden... De link met dat mysterieuze bed zal mogelijks wel gelegd worden, maar niemand zal vermoeden dat het bed afkomstig was van dat afbraakpand van Verdoot... En wie zal het hen nu nog gaan vertellen?... Verdoot is dood... Zijn zoon is dood... Leunis is dood...’

‘Jammer dat het op die manier is moeten eindigen.’ sprak Marcel. ‘Eerherstel voor de arme Harry Teugels zal er nu wel niet meer inzitten...’

‘Tja,’ zuchtte Damen, ‘ik begrijp best dat het enige frustratie bij je oproept. Maar het is nu eenmaal niet anders. Het pand is afgebroken, en de hoofdschuldigen zijn allen overleden. Het gerecht zal niet geneigd zijn een zaak te openen als ze niemand op de beklaagdenbank kunnen plaatsten... Die dikke troela van Verdoot wist er volgens mij niet al teveel vanaf... De dochter wellicht wel, maar zij zal niet geneigd zijn om dat toe te geven...’

Damen wenkte een kelner. Hij bestelde voor Johnny en zichzelf andermaal een donker streekbier, en Marcel, die zijn cappuccino nauwelijks had aangeraakt, maakte een afwerend gebaar, ten teken dat hij niks meer ging gebruiken.

‘Bovendien,’ vervolgde Damen, nadat hij een teug van zijn bier had genomen, ‘heeft Johnny aangegeven onder geen enkele voorwaarde te willen getuigen ... en we hebben beloofd dat besluit te respecteren...’

‘Toch blijft het me dwarszitten dat we ze niet publiekelijk aan de schandpaal konden nagelen.’ sprak Marcel met een stem vol bitterheid. ‘Ze gaan nu de geschiedenis in als twee pechvogels die toevallig op het verkeerde moment op de verkeerde plaats waren...’

‘Dat weet ik nog zo niet.’ zei Damen bedenkelijk. ‘De aanwezigheid van die revolver zal menigeen aan het denken zetten... De Verdoots waren echt niet geliefd in Goorzele, hoor. Als je daar in dat stadscentrum een pint gaat

pakken en je oor te luister legt, dan komen de tongen al snel los, en dan verneem je hoe men werkelijk over hen dacht. Ze werden inderdaad aanzien als meedogenloze schrapers... en gewetenloze bedriegers. Je bent echt niet de enige hoor, die zich vragen stelde bij de wijze waarop die oude vrouw aan haar einde is gekomen. En nu de aanwezigheid van die revolver algemeen bekend is geworden, zal er tussen pot en pint nog veel gediscussieerd worden over hun onfrisse levenswandel...'

'Dat zou me dan een troost moeten zijn.' antwoordde Marcel gelaten. Hij nipte van zijn cappuccino, trok een raar gezicht, en schoof het kopje naar het midden van de tafel toe.

'Als je het niet erg vindt, Paul,' fluisterde hij, terwijl hij naar Damen toe neeg, 'bestel mij dan ook maar een pint van dat donkere bier... Die rommel in dat kopje hier, krijg ik met de beste wil ter wereld niet naar binnen...'

Damen gaf gevolg aan zijn verzoek, en ze zaten met hun beiden nog ongeveer een half uur te praten. Johnny nam geen deel aan de conversatie ; het leek erop dat hij in slaap was gevallen. Damen vermoedde dat hij de voorbije nacht weer bijzonder weinig op zijn bed had gelegen...

Ze maakten hem wakker toen het tijd was om op te stappen, en het drietal begaf zich zoals afgesproken naar het kantoor van Damen, alwaar de privé-detective de afrekening van zijn honorarium zou voorleggen aan Marcel. Gedurende de tien minuten durende tocht was Marcel bijzonder zwijgzaam, terwijl Damen voortdurend de belangstelling van zijn cliënt trachtte te wekken voor allerlei bezienswaardigheden. De slungelachtige Johnny Pelgrims volgde het tweetal op een geringe afstand, en had de handen nonchalant in de broekzakken gestopt. Cultuur was aan hem niet besteed. Hij hield zijn blik voortdurend op de stoep gericht, klaarblijkelijk om ieder voorwerp dat binnen zijn gezichtsveld verscheen tijdig opzij te kunnen schoppen. Het was hem een raadsel waarom Damen hem hierbij had willen hebben ; hij had de man niet ingehuurd, en hij was hem bijgevolg ook niks verschuldigd...

In het kantoortje nam Damen achter zijn bureau plaats, en nodigde zijn gasten uit om plaats te nemen op de stoelen die ervoor stonden.

'Ik heb jullie naar hier laten komen,' zo sprak Damen, nadat hij zich behaaglijk in zijn stoel had genesteld, en zijn twee gasten enige seconden glimlachend had aangekeken, 'omdat ik jullie nog niet alles heb verteld...

Er is namelijk nog iets héél belangrijks dat jullie moeten weten... iets wat ik daarginds in dat café niet uit de doeken kon doen.'

Hij vatte iets beet dat naast hem op de vloer stond en zette het op zijn bureau neer. Het bleek een bruinkleurig koffertje te zijn van imitatieleer, dat deels onder de roetvlekken zat. Zijn twee gasten keken hem verbaasd aan.

'Jij hebt dat koffertje gevonden.' stamelde Johnny Pelgrims.

'Precies.' sprak Damen, 'Het zat verborgen in de schoorsteen. Je vriend Saevels had het met een touw een eind in de schoorsteen neergelaten, en het uiteinde van het touw aan de schouwoverkapping vastgebonden. Toen ik achter de schoorsteen was gaan schuilen, hoorde ik het tokkelen in de pijp...vanwege de wind die doorheen de schouw joeg, zie je...'

Marcel's mond was opengeklapt van verbazing.

'Jij bent op dat dak geweest?' sprak hij. 'Daar heb je ons niks van verteld.

'Klopt.' zei Damen. 'Ik wilde de grootste verrassing bewaren voor het einde... Ik zal je precies vertellen hoe alles in zijn werk is gegaan.'

En dus verhaalde hij hoe hij in de nacht van het stormweer op zoek was gegaan naar het koffertje. Hoe hij in aanvaring was gekomen met de Verdoots, en wat er zich daarna had afgespeeld. Hij verhaalde tevens dat hij het koffertje, nog voor de Verdoots hem hadden gevonden, aan het touw had opgetrokken, om het vervolgens langs de zijgevel van het gebouw naar beneden te laten. Het touw was te kort geweest, en het koffertje was verder naar beneden gevallen en in de struiken terecht gekomen, waar hij het nadien was gaan ophalen. Hij verhaalde ook welke macabere vondst hij had gedaan nadat hij van de brandtrap was getuimeld, en zijn twee toehoorders, die in een eerbiedig stilzwijgen waren vervallen, keken elkaar een ogenblik vol afschuw aan.

'En nu rest ons nog alleen de taak,' zo besloot Damen, 'om in gezamenlijk overleg te bepalen wat er met dit geld moet gebeuren... Er zit hier namelijk honderdduizend euro in. Ik heb het nageteld... allemaal briefjes van vijftig euro. Ik had zo gedacht om het in drie gelijke delen te verdelen, maar als jullie een beter idee hebben, dan zeggen jullie het maar...'

Zijn twee toehoorders zaten hem nog steeds verbluft aan te kijken.

'Als jij en Johnny het hebben willen, voor mij niet gelaten.' sprak Marcel tenslotte. 'Maar zelf zou ik geen ogenblik rustig meer kunnen slapen als ik wist dat er geld van dat gespuis onder mijn dak aanwezig was.'

Johnny, die kennelijk altijd rustig kon slapen, zelfs als zijn hoofd op een kussen rustte dat vol met gestolen geld zat, keek Marcel niet-begrijpend aan.

‘Je wilt er echt niks van hebben?’ vroeg Damen. ‘Je weet het zeker?’

Marcel schudde krachtadig het hoofd.

‘Nog geen halve euro.’ zei hij, met grote stelligheid.

‘Goed.’ zei Damen. ‘Dan doen we het als volgt : Jij bent mij niks meer schuldig – ik trek een dikke streep door je rekening. Maar je rept je zo snel als mogelijk naar een steenkapper in je buurt, en je bestelt er de mooiste en de duurste grafsteen die je kan vinden. Die laat je op het kerkhof van Nevelkerke leveren, en op het graf van Harry Teugels plaatsen... De afrekening moet naar mij worden gestuurd... Na betaling van de factuur zal ik de rest van het geld in twee gelijke delen verdelen : één deel is bestemd voor Johnny, en één deel houd ik voor mezelf... Zonder jouw toedoen, Johnny, hoe laakbaar je handelswijze ook was, waren we nooit in het bezit van het geld gekomen... Maar ik heb enorme risico’s genomen door me met deze zaak in te laten. Bovendien ben ik het geld, op gevaar van eigen leven, in het hol van de leeuw gaan ophalen... Wat denken jullie : kunnen jullie je vinden in dit voorstel?’

Marcel, duidelijk geroerd door dit voorstel, gaf middels een schor gebrom zijn instemming te kennen, maar Johnny Pelgrims scheen te aarzelen.

‘Hoeveel kost zo’n grafsteen?’ informeerde hij. ‘Gemiddeld, bedoel ik...’

‘Geen idee.’ zei Damen. ‘In ieder geval een pak geld...’

Johnny trok een zuur gezicht.

‘En hoelang duurt het vooraleer hij kan geplaatst worden?’ vroeg hij.

‘Geen idee’ zei Damen wederom. ‘Maar vermoedelijk meer dan een paar maanden...’

‘Nu goed,’ besloot Johnny, ‘ik zal je mijn rekeningnummer geven. Je stort het geld maar zo snel mogelijk.’

‘Ik ben bang, Johnny,’ sprak Damen, terwijl hij het koffertje weer achter zich opborg, ‘dat je het geld persoonlijk zal moeten komen ophalen ; het mag nergens sporen nalaten... het zijn namelijk illegaal verworven “inkomsten”...’

‘En ben je inmiddels nog van plan om gekke dingen te gaan doen?’ vroeg Johnny bezorgd. ‘Zoals van daken afspringen bijvoorbeeld?...’

‘Neen,’ zei Damen. ‘wees gerust : je zal je geld ten gepaste tijde krijgen. En op daken zal ik me niet snel meer begeven. Dat laat ik aan jou over... Maar kijk goed uit, en laat je gsm nergens rondslingeren...’

Johnny grinnikte.

‘En nu,’ zei Damen, terwijl hij overeind kwam, en een wuivend gebaar maakte in de richting van de deur, ‘zou ik willen dat jullie me voorgoed met rust lieten, en allebei zo snel mogelijk ophoepelden...’

EINDE

marino vusselbrant ----- Bekkevoort, november 2018